

LANETLİ AŞIK #3

LANETLİ DÜĞÜN

ERIN STERLING

OLIMPOS

Çeviren: Aydan Yalçın

Erin Sterling'in *Lanetli Âşık* serisinin bu üçüncü kitabında, Penhallow kardeşlerin en münzevisi Bowen'la ona büyü eşyalar tedarik eden Tamsyn Bligh, katıldıkları bir düğünde yapılan güçlü bir büyü sonrası kendilerini geçmişte bulur. İkili günümüze dönmeye çalışırken aşkın çekimine karşı koyamaz.

Bowen Penhallow her zaman yalnız biriydi ve öyle olmayı tercih ediyordu. Hayatını Galler'in dağlarında, karanlık ve kadim büyüler üzerine araştırmalar yaparak sürdürüyordu. Ancak arkadaşı Declan –ki kendisi bir hayalet olur– ondan Galler kırsalında gerçekleşecek görkemli bir Yule düğününe katılmasını istediğinde Bowen gönülsüzce de olsa kabul etti.

Tamsyn Bligh bir cadı değildi ama geçimini onlardan sağlıyordu. Büyü eşyalar bulup satan bir aracı olarak mesleği her zaman yasal sınırlar içinde olmasa da son zamanlarda işlerini biraz daha düzgün yürütmeye çalışıyordu (çoğunlukla). Bowen ara sıra ondan bir şeyler temin etmesini istiyordu –ve günden güne Tamsyn'in en arsız rüyalarının da başrolü oluyordu– fakat Tamsyn cadılarla yeterince vakit geçirmişti; sıradan bir insan olarak bir cadıyla yakınlaşmanın hiç de akıllıca olmadığını gayet iyi biliyordu. Yine de Yüzyılın Cadı Düğünü'ne kendini davet ettirmeyi başarmıştı. Amacı, Tywyll Malikânesi'nden araklayacağı tek bir paha biçilmez büyü eserle emekliliğini garanti altına almaktı.

Fakat Tywyll Malikânesi'nde gizlice dolaşan tek kişi Tamsyn değildi. Düğün esnasında yapılan bir büyüün azizliğiyle Bowen ve Tamsyn kendilerini 1957 yılının Yule kutlamalarında buldu. Günümüze dönebilmek için güçlerini birleştirmeleri gerekecekti ancak önce Tywyll Malikânesi'ne musallat olan hayaletlerle, çevrelerindeki şüpheli cadılarla ve kalplerine sinsice sızan bir aşkla yüzleşmek zorunda kalacaklardı.

Kapak tasarımı: Vi-An Nguyen

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

www.olimposdukkkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

ERIN
STERLING

LANETLİ DÜĞÜN

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Lanetli Düğün

Erin Sterling

Orijinal Adı: The Wedding Witch

© 2025, Olimpos Yayınları

© 2024, Rachel Hawkins

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Aydan Yalçın

Editör: Zehra Uzun

Son Okuma: Tuğçe Teker

Sayfa Uygulama: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Ekim 2025

ISBN: 978-625-5919-75-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkani.com - info@olimposyayinlari.com.tr

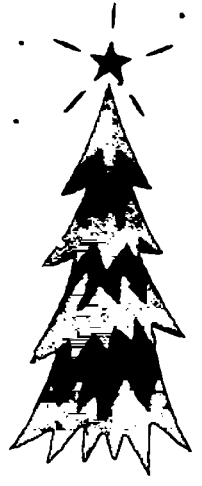
Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad* Çaycılar İş Hanı

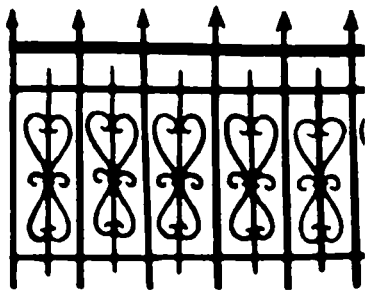
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

LANETLİ DÜĞÜN

Çeviren:
Aydan Yalçın

ERIN STERLING

Ninova

Tessa ve Holly'ye

Geçen Noel Arifesi

Queen's Head Pubı, Londra

Elfler tam bir baş belasıydı.

Ama *pub*ın girişindeki kara tahtaya çizilmiş, Bowen'a deli deli sırtan, "geyik etli lazanya" ile "NEŞELİ YULE NOGU!" yazan akşamın özel menüsünün yanına iliştirilmiş kırmızı beyaz giysili, ufak tefek maskot elf değil.

O elf şapkası ve kocaman gözleriyle biraz fazla kahve içmiş gibi dursa da Bowen'ın asıl kıl olduğu gerçek elflerdi. Hani şu uzun beyaz cübbeleriyle gizemli dağ evlerinde yaşayan, İskandinavya'nın ücra köşelerine ait garip mi garip dilleriyle insanın beynini yakan elfler. Bowen son bir haftasını o dili çözmeye uğraşarak harcamış, Britanya Kütüphanesi'nin tozlu arka odasında saatlerce uğraştıktan sonra da okuduğu şeyin aslında *lanet olası bir bal şarabı tarifi* olduğunu fark etmişti. Hem de yüz sayfadan fazla metin gerektirmeyen bir şeyin tarifi. Ama işte...

Ulan, iyi ki beş yüz yıl önce toptan ortadan kaybolmuşsunuz, diye geçirdi içinden Bowen, birasını yudumlarken. Tepelerinde Noel ışıkları parıldar, arabalar buz gibi sular sıçratırken kaldırımlarda aceleyle koşturan insanları izliyordu.

*Pub*ın hoparlörlerinden kestaneler ve şömine ateşi hakkında bir şarkı yükselirken alışverişe çıkmış bir grup insan kapıdan içeri dalıp hep bir ağızdan konuşarak bağıra bağıra gülüştü. Bowen'ın omuzları istemsizce kulaklarına doğru yükseldi.

Şehirde geçen bir hafta, Bowen için altı buçuk gün fazlaydı ama bu gece Londra'da halletmesi gereken ufak bir işi daha vardı. Ancak ondan sonra Galler dağlarındaki evine dönebilecekti, gerçi ev yerine “kulübe” demek daha doğru olurdu. Orası buz gibi, karanlıkta ve ıssız olsa da orada kendini çok daha huzurlu hissedecekti.

Tabii elf meselesi tamamen vakit kaybına dönüştüğünden şimdi Declan'ın büyüsü için sil baştan başlaması gerekecekti. Ama sorun değildi. Zaten çalışırken her zaman daha mutluydu.

Çalışmayı düşününce gözü telefona kayd: 16.58.

Adamın beşte gelmesi gerekiyordu ama bu tiplerden hiçbir zaman emin olamıyordu. Bowen hayatı boyunca birden fazla “Aracı” ile, yani büyülü eşyalar satan insanla uğraşmıştı. İşin doğası gereği epey gizli kapaklı çalışırlardı, çoğu da sattığı şeyi araştırmaya üşenirdi. Bir keresinde Bowen, böyle birinden kristal bir kadeh almıştı. On üçüncü yüzyılda yapılmıştı ve on beş metre çapındaki her içeceği zehre dönüştürebiliyordu.

Salak herif, onu kahve kupalarının yanında saklıyordu.

Bu nedenle Bowen, anlamadıkları işlere burnunu sokan insanlara pek güvenmiyordu. Ama işe yaradıklarını da inkâr edemezdi. Cadıların aksine buldukları şeyleri ellerinde tutma heveslisi olmuyor, yüzyıllar öncesinden süregelen aile çatışmalarıyla uğraşmak zorunda kalmıyorlardı.

Bu gece buluşacağı “TLB Yatırımlar, Ltd.” ise işini *özellikle iyi yapan* Aracı firmalardan biri çıkmıştı. Onlar sayesinde Bowen, son bir yılda 1832'den beri kimsenin görmediği bir büyü kitabını, John Dee'ye ait bir tarot destesini ve St. Vitus dansı salgınına neden olabilecek bir albümü ele geçirebilmişti.

Hepsi hızlı, gizli ve evet, *lanet olsun ki epey pahalıya* mal olmuştu ama Bowen'a sorarsan her kuruşuna değmişti.

İşte bu yüzden TLB'den T ile görüşmek istemişti. Neyse ki ikisi de aynı tarihlerde Londra'da bulunuyordu. Saat beşi gösterirken Bowen kapıya göz attı.

LANETLİ DÜĞÜN

Sanki Bowen onu düşünce gücüyle çağırmış gibi kapıdan bir adam girdi ve tepedeki zil çaldı. Üzerinde şık bir takım vardı, kel kafası ışıkların altında parlıyordu, vestiyerde şemsiyesini sil-kelerken pırıl pırıl ayakkabıları ve çerçevesiz gözlüğüyle tam bir bankere benziyordu, bu da onun kesinlikle bir Aracı olduğunu gösteriyordu.

Hepsi böyle görünürdü.

Bowen çenesini hafifçe kaldırdı ama adam ona kısacık bir bakış attıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Bowen'ın sağ tarafındaki birine el salladı ve aceleyle benzer giyimli başka adamların oturduğu masaya yöneldi.

Bowen kaşlarını çatarak onu izledi. Sonra kapı zili bir kez daha çaldı. Başını çevirdiğinde kapıdan içeri tamamen beyaz kürke bürünmüş küçük bir silüetin girdiğini gördü. Kapı kapanmadan önce taş zemine karla karışık yağmur damlaları doldu, ardından insan-koyun köpeği kırması gibi görünen bu yaratık başını silkeleyip beyaz kürkünün altından ekose atkısını çıkardığında yumuşak kahverengi saçları omuzlarına döküldü. Kadın dönüp bakışlarıyla içeriye taradı.

Ve sonunda Bowen'da durdu.

Sonra...

Hasiktir.

Bowen göğsüne bir koçbaşı inmiş gibi hissetti.

Şakağına bira kupası yemişti sanki.

Âdeta... Aklına daha fazla benzetme gelmedi çünkü sahte kürkler içindeki bu muhteşem kadın şimdi *ona gülümsüyor* ve *Aziz Bugi'nin taşakları ve bilumum başka uzuvları aşkına, ona doğru yürüyordu.*

Kadın yaklaştığında gözlerinin saçlarıyla aynı koyu kahverengi tonunda olduğunu fark etti. Her iki yanağında da gamzesi vardı, derin gamzeler. Bowen, yıllar önce sakal bırakmaya karar verdiğine seviniyordu çünkü şu anda neredeyse kızardığından emindi.

Kızarmak... Oracıkta ölse daha iyiydi.

Kadın masaya vardığında Bowen o kadar aceleyle kalktı ki bacakları masaya çarptı. Ama kadın bunu fark etmedi bile, eldivenli elini uzattığında Bowen düşünmeden kadının elini tuttu.

“Bowen,” dedi kadın. Adını nereden biliyordu?

Ölmüş müydü? Yoksa bu *pub* cennet miydi? Hayır, öteki dünya üzerine pek çok kültürde araştırma yapmıştı ama hiçbirinde cennetin *pub* gibi tasvir edildiğini görmemişti. Ayrıca kadının Amerikan aksanı vardı, eğer bu Gallilerin cennetiye burada olması biraz garip kaçıyordu ama belki mümkündü ve—

“Tamsyn Bligh,” diye devam etti kadın. “Sonunda e-postaların ardındaki yüzle tanışmak ne güzel!”

Gözleri Bowen’ın üzerinde dolaştı, ardından hafifçe kaşlarını çattı.

“Şey, e-postaların ardındaki *sakal* demek daha doğru olurdu sanırım,” dedi. Bowen’ın gülmesi ya da en azından şakanın farkına vardığını belli etmesi gerekiyordu ama aklı hâlâ *e-postalar* ve *Tamsyn* kelimelerinde takılı kalmıştı.

Bu, T’ydi.

Bir yılı aşkın süredir birlikte çalıştığı *Aracı*’ydı.

Ve şu anda... onun elini tutuyordu.

Bowen başını hafifçe aşağı yukarı sallayıp bir adım geri çekilerek masayı işaret etti. “Şey... Otur istersen.”

“Teşekkür ederim,” dedi kadın. Bowen sandalyesini çekerken kadından yayılan o yoğun, narenciye kokulu parfümü aldı.

Bir anda *pub* fazla sıcak ve fazla kalabalık gelmeye başladı. Kendisini, “İçecek bir şey ister misin?” derken buldu, sonra da doğruca bara yöneldi ama az kalsın Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph kazağı giymiş, “Rockin’ Around the Christmas Tree” şarkısına eşlik eden bir adama çarpıyordu.

O kazak, az sonra yaşanacakların suçlusu olabilirdi.

Bir de barmen gözlerini ona dikmiş, siparişini vermesini beklerken yaşadığı o panik. Bowen aslında kadına ne içmek istediğini sormadan bara koşmanın ne kadar dangalakça olduğunu fark etti.

Ona bir bardak bira alabilirdi.

Bir kadeh şarap.

Sade bir cin tonik bile olabilirdi.

Ama bunların yerine, barın üstündeki küçük panoda yazan RUDOLPH'S ROSÉ, £7 seçeneğini işaret edip, "Bundan alayım," dedi.

Birkaç dakika sonra masaya döndü. Tamsyn yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hafifçe yerinde kıpırdandı.

Ama elindeki görünce o gülümseme bir anda silindi.

"Şey... simli olduğunu belirtmemişlerdi," dedi, Tamsyn kocaman açılmış gözlerle içkiyi elinden alırken.

"Peki ya bu ışıklı, kıvrımlı pipet?"

"Hayır, onu da söylemediler."

"Kan gibi görünmesi?"

"Yok. Şey... ağacı da."

Tamsyn, içkisinin içindeki o koca biberiye dalını çekip çıkardı, bardağa uzanıp temkinli bir tavırla kokladıktan sonra bir yudum aldı.

Berbat görünüyor olsa bile tadı o kadar da kötü değildi, bir yudum daha aldıktan sonra omuz silkti. "Noel Arifesi'nde böyle zevksiz bir kokteyl içemeyeceksek ne zaman içeceğiz?"

Bowen tam sandalyesine oturmuştu ki bu kez kaşlarını çatıp dışarı baktı. Karla karışık yağmur yağmaya devam ediyordu ama köşedeki küçük dükkân çoktan kapanmıştı. Sokaktan üzerlerinde Noel temalı ekoseli kıyafetler olan bir aile geçiyordu. Kolunun altında bir şişe şarap olan baba, annenin söylediği bir şeye gülüyordu.

Tamsyn içkisini masaya bırakıp öne eğildi ve kollarını masanın üstüne dayadı. "Noel arifesi olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?"

Bowen'm bundan zerre haberi yoktu ama *Rudolph's Rosé* faciasından sonra azıcık da olsa gururunu kurtarmaya ihtiyacı vardı.

"Ben bir cadıyım," diye hatırlattı. "Biz Yule'u kutlarız. O da birkaç gün önceydi."

Gerçi onu kutladığı da yoktu. Şu *piç kurusu* elflerle ve onların ballı içkileriyle meşguldü. Doğrusu Bowen, Yule'u en son ne zaman kutladığını bile hatırlamıyordu. Belki on yıl önce? Declan'ın başına gelenlerden önceydi. Hayatını berbat eden o hatayı düzeltmeye kendini adamasından önceydi.

İşte bu yüzden T ile buluşmak için buradaydı.

Tamsyn ile.

Tamsyn, şimdi o parlak gözleri ve hafif meraklı gülümsemeyle onu izliyor, sanki neyin peşinde olduğunu çözmeye çalışıyordu. Bowen içkisinin üstündeki abuk sabuk simli, ışıklı süslemeyle cebelleşirken o çoktan paltosunu ve eldivenlerini çıkarmıştı bile. Giydiği koyu yeşil boğazlı kazak, koyu renk saçlarındaki altın ansımları daha da belirginleştiriyordu.

Adı ona yakışıyordu: zarif ve yumuşaktı. Ama yine de bir yerlerden tanıdık geliyordu. Acaba e-postalarında adını kullanmış mıydı? Sanmıyordu. Öyle olsaydı onun erkek olmadığını öğrendiğinde bu kadar şaşırmazdı. Belki başka bir yerde okumuştur ya da başka bir cadı ondan bahsetmişti.

“Şunu söylemeliyim,” dedi Tamsyn, yanağını eline yaslayarak, “Benimle çalışmak istemene, hele hele benimle bir şeyler içmek istemene bayağı şaşırdım.”

“Neden?”

Kadın gözlerini kırptırdı. “Çünkü... sen Bowen Penhallow'sun?”

Bowen homurdanarak onaylayınca Tamsyn'in kafası iyice karıştı.

“Ailen... benden nefret ediyor ya hani?”

Bowen bu kez kaşlarını çatı. “Ne?” Büyüyle uğraşan her aile gibi Penhallowların da yüzyıllar öncesine uzanan kinleri, küslükleri vardı ama “Bligh” soyadının bu listeye dâhil olduğunu hiç hatırlamıyordu. Tabii...

“Babamı mı diyorsun? Simon Penhallow'u? O herkesten nefret eder zaten.”

LANETLİ DÜĞÜN

Şu an üç oğlundan da nefret ediyor mesela, diye geçirdi içinden Bowen. Bir yılı aşkın süredir Simon’la konuşmamıştı. Asıl acı olan da Bowen’ın buna *üzülmemesiydi*. Babasının bir Aracı’yla –hele Tamsyn gibi yetenekli biriyle– husumete düştüğünü duysa hiç şaşırmazdı.

Ama Tamsyn başını iki yana salladı. “Rhys aslında.”

“Rhys *kimseye* kin tutmaz ki,” dedi Bowen otomatik olarak. Ama sonra içini burkan, avuçlarını terleten bir düşünce kafasına dank etti.

“Yani siz... ikiniz... aranızda bir şey mi geçti?”

Penhallow kardeşlerin en küçüğü olan Rhys, Bowen ve abileri Wells’in de gönülsüzce kabul ettiği üzere ailenin tek gerçek cazibelisiydi. Bowen, Tamsyn gibi muhteşem bir kadının Rhys’tan hoşlanmasına kesinlikle şaşırmazdı. Ancak 2007’deki Katie Evans Savaşı’ndan sonra (2009’da, 2013’te ve sonra 2016’da bir kez daha tekrar etmişti) kardeşler birbirlerinin eski sevgilileriyle çıkmama kararı almıştı.

Tabii bu bir buluşma değil, iş toplantısıydı. Bu yüzden de Bowen’ın, Tamsyn’in Rhys’la çıkmış olabileceği fikrine bu kadar üzülmesi tamamen saçmaydı. *Hem de aşırı saçma.*

Ne var ki Rhys’la bir ilişkisi olabileceği düşüncesi karşısında Tamsyn’in yüzünde beliren o dehşet ifadesini gördüğünde Bowen mutlu olduğunu fark etti, hem de ne *mutluluk!*

“Aman Tanrım, *hayır,*” dedi Tamsyn hızla başını iki yana sallayarak, “Yok yok, biz tanıştığımızda onun sevgilisi vardı zaten.”

İç çekerek içkisinden bir yudum alınca Bowen onun kendini konuşmaya hazırladığını düşündü.

“Şey,” dedi Tamsyn, başını yana eğerek, “belirli bir... *nesneyi...* pek de etik olmayan yollarla elde etmeye çalışmış *olabilirim* diyelim.”

İşte o anda Bowen, adının neden bu kadar tanıdık geldiğini hatırladı.

ERİN STERLING

Rhiannon'ın memeleri aşkına.

"Tamsyn Bligh," dedi başını anlamış gibi sallayarak. "Graves Glen'deki Büyücülük Okulu'nda çalışıyor gibi yapıp Rhys'la Vivienne'e bir Eurydice Mumu'nu veren—"

"Evet evet! O mumun içindeki hayaleti çok zengin bir müşteriye satabileceğimi sanmıştım! Böyle sakın sakın anlatınca kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?" diye neşeyle ekledi. "Ama o hayalet beklediğimden çok daha büyük bir karanlık enerjiyle doluydu, kardeşinle sevgilisi gelip beni kurtarmak zorunda kaldı. Sonra ben de yepyeni bir kadın olarak Georgia'yı terk ettim. Şimdiyse son derece profesyonel, son derece dürüst bir Aracı olarak karşıdayım!"

Ellerini iki yana açtı ve sanki görünmez bir büyü yapıyormuş gibi *Ta-da!* manasında parmaklarını oynattı.

Bowen sadece, "Haa," diyebilirdi ve sonra da, "O artık onun eşi. Vivienne yani. Sevgilisi değil."

"Ay, tebrikler o zaman. Onlara tabak çanak bir şey alır yollarım. Şimdi" —her iki elini masaya koydu, parmaklarıyla hızlı bir ritim tutmaya başladı— "beni Londra'da "Noel Arifesi'nde buz gibi yağmurlu havada tam olarak ne için dışarı çıkardın? Bir iş görüşmesi olduğunu varsayıyorum?"

Bowen Stella'sından bir yudum daha alarak kafasını toparlamaya çalıştı. Kadın içeri girdiğinden beri sürekli geriden geldiğini hissediyordu ve dikkatli olmazsa şimdi her şeyi berbat edecekti.

"Seni istiyorum."

Siktir, siktir siktir siktir, dostum.

"Yani benim için *çalışmanı* istiyorum," diye düzeltti hemen, Tamsyn'in kaşlarının kâkülünün altında kaybolup dudaklarının hafifçe aralandığını görünce. "Yani bir Aracı olarak tabii... yani zaten yaptığın işi yapmanı istiyorum. Ama bunu *benim* için yapmanı. Şöyle ki... bazı şeylere ihtiyacım var. Büyülü şeylere. Ama

* Kelt mitolojisinde doğurganlık, bilgelik, büyü, güzellik ve şiir ile ilişkilendirilen, atların tanrıçası. —ç.n.

garip şeyler değil. Yani... sihirli oldukları için biraz garipler tabii ama *tehlikeli* değil. Ve sen onları... işte, elde edebilirsin diye umuyorum. Şimdi nasıl yapıyorsan o şekilde. Belki... biraz farklı yaparsın. Yani yöntemin değişik olur diye değil de, şey—”

“Yani bana, yalnızca senin için büyümlü eşyalar toplayacağım özel bir iş anlaşması teklif etmek istiyorsun,” diye araya girdi Tamsyn. Bowen gözlerini kapayıp derin bir nefes verdi.

“Evet. Aynen öyle.”

Kadın birkaç saniye sessizce onu süzdü. O kadar uzun sürdü ki Bowen içinden, *Az önceki olayı unutmak için kaç tane Rudolph’s Rosé içmem gerekir acaba?* diye düşündü. Beş mi? Altı mı? Belki on tane içip işi garantiye alırdı.

“Neden?” diye sordu Tamsyn. Bowen hemen cevap verince omuz silkti. “Demek istediğim bir yılı aşkın süredir zaten senin için çalışıyorum. Ne değişti?”

Değişen şey, Bowen’ın artık zamanının kalmadığını hissetmesiydi. On yıldır Declan’ı kurtaracak bir büyü arıyordu ve hâlâ en ufak bir sonuca bile yaklaşmamıştı. *Belki* işe yarar diye önüne çıkan her büyümlün peşinden koşacak zamanı yoktu artık ve Tamsyn kadar işini iyi yapan başka bir Aracı’yla hiç çalışmamıştı.

Fakat kimse on yıldır neyle uğraştığını bilmiyordu ve Bowen bu konuyu şimdi açmaya da hazır değildi.

“Çeklerim geçiyorsa gerisi fark eder mi?” diye sordu, Tamsyn sandalyesinde geriye doğru yaslanıp gülümsedi.

“İşte şimdi konuşmaya başladık, Bo. Sana Bo diyebilir miyim?”

“Lütfen deme,” dedi Bowen. Tamsyn kıkırdayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Peki. *Bowen*. Ne kadar ödeyeceksin?” diye sordu. Bowen doğruldu, içini rahatlatan o gevşeme hissi bütün vücuduna yayıldı.

İşte bu kısma hazırlıklıydı.

Bir rakam söyledi.

Tamsyn daha yüksek başka bir rakam söyledi.

Bowen, ikisinin arasında ama ilk tekliften daha yüksek bir rakam söyledi.

Birkaç dakikalık pazarlıktan sonra ikisini de memnun eden bir fiyatta anlaştılar. Gerçi Bowen'ın banka hesabı buna çok memnun olmayacaktı.

Ama yine de degecekti.

Dışarıda karla karışık yağmur biraz olsun dinmişti. İkisi de içkilerini bitirmişti. Tamsyn paltosuna uzandı. Bowen da ayağa kalkıp yıpranmış deri ceketini sandalyesinin arkasından kapdı. *Pub* artık önceki kadar kalabalık değildi, bu yüzden kapıya doğru ilerlerken Tamsyn'in beline hafifçe dokunmasına gerek yoktu aslında ama bir kere elini oraya koymuş bulundu. Kadın o kadar yakındaydı ki Bowen biraz başını eğse saçlarının kokusunu alabilirdi.

Neyse ki son on yılını Galler dağlarında tek başına geçirmiş olsa bile medeniyetini kaybetmemişti.

Yani kaybetmemiş sayılırdı.

Vestiyere vardıklarında Tamsyn birden durdu, başını kaldırıp ona baktı. Bowen bir kez daha kadının onu çözmeye çalıştığını hissetti; o iri kahverengi gözlerinin ardında beyni hummalı hummalı çalışıyordu sanki.

"Yani bu kadar mıydı?" dedi Tamsyn, saçlarını paltosunun yakasından kurtarıırken. Parfümünün kokusu bir kez daha Bowen'ın burnuna çarptı. Noel gibi kokuyordu, sıcak ve baharatlı. Karanfil ve portakal gibi. "Ne evrak var ne sözleşme. El sıkışıyoruz ve hop, ben artık senin için mi çalışıyorum yani?"

"Aşağı yukarı evet," dedi Bowen, elini cebinden çıkarıp ona uzatarak.

Ama Tamsyn uzatılan eli tutmadı. Kapının camlarına vuran sulu karın sesi hoparlörlerden yükselen "Last Christmas"ın o cingil cingil melodisini bastırırken öylece durup yumuşacık paltosunun içinde hareketsizce bekledi.

"Ne oldu?" diye sordu Bowen homurdanır gibi, eline dikkatle bakarak. Oturmadan önce ellerini yıkamıştı ama uğraştığı türden

LANETLİ DÜĞÜN

büyülü şeyler her zaman sabunla temizlenmezdi. Avucunda ne lanetli bir yaratık sıvısı ne de simden bile beter olan ejderha pulu tozu vardı. Yani elini sıkıkmaması için hiçbir sebep göremiyordu.

Sonra Tamsyn, “El sıkışırsak resmiyet kazanır, öyle değil mi? Artık iş arkadaşı oluruz?” dedi.

Hâlâ biraz şaşkın olan Bowen kaşlarını çatarak başıyla onayladı. “Aynen.”

Tamsyn de başını sallayarak onayladı. “O zaman önce şunu yapalım.”

Bunu söyledikten sonra aniden elini uzatıp Bowen’ın kazağını önünden tuttuğu gibi kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Bowen kısacık bir anlığına, *Ne?* diye düşünebildi.

Sonra başka hiçbir şey düşünemedi.

Aklında sadece bir tat vardı. Şarabın etkisiyle lezzetlenmiş, soğumuş dudakların tadı.

Bir de koku vardı. O parfüm ve onun dışında bir şey daha... Daha derinden gelen, daha yumuşak bir koku. Tamamen ona ait ten kokusu. Çarşafı böyle kokuyor olmalıydı.

Ve o his. Tanrım, onun verdiği *his*. Dudakları yumuşacık, ağzı ıslaktı. Hiç utanmadan, tereddüt etmeden dilini onunkine değdirdi. Sanki bir *pub*’ın kuytu köşesinde değil de Tamsyn’in yatak odasında baş başa, gözlerden uzaktalarmış gibi.

Bowen’ın eli Tamsyn’in kalçasına kaydı. Parmaklarını kotuna bastırarak onu kendine çekip öpücüğüne aynı derinlikte ve aynı tutkuyla karşılık verdi. Birinin ıslık çaldığını duydu ama bu imkânsızdı çünkü şu an ona göre etraflarında başka kimse yoktu. Bu dünyada bir tek o ve karşısındaki kadın vardı.

Sonra her şey bitti.

Tamsyn kollarından çekildiğinde aralarında buz gibi bir hava esti. Yanakları kızarmış, dudakları neredeyse arsızca ıslanmıştı. O iri, koyu renkli gözleri hâlâ arzuyla parlıyordu.

Bowen'ın göğsü hızla inip kalkıyordu, eli hâlâ havadaydı, parmakları hâlâ aralarındaki boşlukta kıvrılmıştı. Tamsyn saçlarını geriye savurarak hafif titrek bir kahkaha attı.

“Kişisel kurallarımдан biri,” dedi. “İş arkadaşınla ilişki yaşama. *Ama*. Bir kişisel kuralım daha var: Güzel bir ökseotu fırsatını da asla kaçıрма.”

Yukarıyı işaret ettiğinde Bowen, tepelerinde duran o klasik yeşil yapraklı, beyaz meyveli, altın kurdeleli ökseotu demetini fark etti.

Bitkiye aptal aptal bakarken Tamsyn onun elini tuttu ve kuvvetle sıktı.

“Görüşürüz, patron,” dedi. Zil sesi ve soğuk bir esinti eşliğinde çıkıp gitti.

Kimden: BGPCymru@gmail.com

Kime: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Konu: (yok)

T-

Son e-postada bahsi geçen 13. yüzyıla ait kadehin tanımını ve en son bilinen konumunu ekte gönderiyorum. Nekromansiyle ilgili bir şeymiş, büyük ihtimalle palavra ama yine de gözünü açık tut.

B

Kimden: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Kime: BGPCymru@gmail.com

Konu: YNT: (yok)

B-

"Büyük ihtimalle" palavra mı? BÜYÜK İHTİMALLE mi? Dostum, söz konusu nekromansiye "büyük ihtimalle" çok büyük anlam taşır gibi geliyor bana! Tehlikeli bir durum olursa ücretin bir buçuk katını isterim.

T

Kimden: BGPCymru@gmail.com

Kime: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Konu: YNT: YNT: (yok)

Tehlike tazminatını konuşmamıştık.

ERIN STERLING

Kimden: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Kime: BGPCymru@gmail.com

Konu: YNT: YNT: YNT: (yok)

Tamam, o zaman bunu şimdi gündeme getiriyorum! Çünkü "zombiler" kesinlikle tehlike arz eder, bunu ikimiz de kabul etmeliyiz diye düşünüyorum. Nekromansiyle ilgili her türlü nesne benim normal ücretimin iki katı olmalı. (Bak, bu bir pazarlık çünkü önce "bir buçuk" demiştim ama sonra sen tartışmaya başladın, bu yüzden şimdi daha da yükseltiyorum ve beni bu rakamdan geri döndürmek kolay olmayacak, bilesin. ☺)

Kimden: BGPCymru@gmail.com

Kime: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Konu: YNT: YNT: YNT: YNT: (yok)

Peki.

Kimden: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Kime: BGPCymru@gmail.com

Konu: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: (yok)

Bowen, lütfen bana bu kadar uzun ve çiçekli böcekli cümlelerle dolu mesajlar göndermeyi bırak, hepsini okuyacak zamanım yok, TANRIM!

Kimden: BGPCymru@gmail.com

Kime: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Konu: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: (yok)

Benimle dalga geçmek eğlenceli olabilir, biliyorum ama sana iki kat ücret kazandırmaz. Oysa kadehi bulmak kazandırır, yani artık onunla ilgilensen daha iyi olabilir.

LANETLİ DÜĞÜN

Kimden: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Kime: BGPCymru@gmail.com

Konu: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: (yok)

Ah, Bowen.

Bowen, Bowen, Bowen.

Canım dostum Bo.

Sana işimde ne kadar iyi olduğumu söylemiş miydim? Bu kadar iyi birinin hem seninle dalga geçip hem de o kadehi bulamayacağını mı sanıyorsun? Çünkü seninle bu aşırı stresli maaş pazarlığını yaparken aynı zamanda dostum Hollis'e e-posta atıyordum. Bu kadehi onun koleksiyonunda gördüğüme emindim ve evet, oradaymış! Hollis o güzelliği şu an baloncuklu naylona sarıyor ve önümüzdeki hafta elinde olacak.

Şimdi söyle bakalım, ben harika değil de neyim? Ayrıca %30 komisyonumu da unutma!

Öpücüklerrr!

Tamsyn

Kimden: BGPCymru@gmail.com

Kime: BlighAcquisitionsLLC@aol.com

Konu: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: YNT: (yok)

Yüce İsa aşkına, Tamsyn, sen gerçekten dünya harikalarından birisin. Biraz ürkütücü... ama yine de harika.

Şerefe. (Bu arada, komisyonunun iki katı %20 eder ama iyi denemeydi.)

B

Hatırlıyor musun, nekromansi işleri için tehlike tazminatı alacaktım? Hah, şimdi yeni bir ekleme yapıyorum: İçinde sümüksü madde olan her şey için en az dört kat ücret isteyeceğim.

Ne olduğunu bilmek istediğimden emin değilim.

Kesinlikle istemiyorsun ama yine de anlatacağım.
(Bu arada deniz canavarlarının gerçek olduğunu biliyor muydun? Tamam, CANAVAR gibi canavar değiller ama kavanozlarda duran acayip örneklerini gördüm. Ya da kavanozDAYDILAR, ta ki senin o aptal kazanını almaya çalışana kadar.)

Kazanı alabildin mi peki?

Ayy, Bo!! Hâlimi hatırimi sorman ne tatlı!
Şimdi havaalanında sana almayı düşündüğüm
"Dünyanın En İyi Patronu" kupasını geri bıraktığıma çok pişman oldum.

Kuru temizleme ücretini öderim.

Ve sümük olayı için özür dilerim.

LANETLİ DÜĞÜN

Her ne kadar Dr. Lewis'in koleksiyonuna bir hayli aşına olsam da onlar deniz canavarı değil, yeniden yaratım amacıyla kertenkeleler kullanılarak yapılmış küçük ölçekli ejderha üretme denemeleri.

Sonuç olarak başarısız bir deney tabii.

Neyse.

(Bu arada sümüksü şeyin amacı bu değil, daha çok tuzlu su ve sanırım amniyon sıvısının karışımı.)

(Büyülü sümük değil, sadece organik insan sıvısı.)

(Bunu açıklamak içini rahatlatır mı bilmem tabii.)

Orada mısın?

Üzgünüm. Attığın mesaj zinciri yüzünden kısa süreli bir bilinç kaybı yaşadım.

Bunları okumadan önceki hâlime göre bambaşka biriyim artık. İki dakika önce çok daha gençtim. Masumdum. Saftım.

Ha ha.

Seninle mesajlaşmaya bayılıyorum, Bowen. Gerçekten. Bazen GPS'le konuşuyormuşum gibi oluyor, bazen de doğrudan kamp ateşinin başında anlatılan saçmalıkları dinliyormuşum gibi hissediyorum.

ERİN STERLING

"Eser evin kuzeydoğu bölümünde yer alıyor."

"BİLİYOR MUSUN BU BÜYÜLÜ BAŞPARMAK
MENGENELERİ 15. YÜZYIL BELÇİKA'SINDA TAM
BİR PARMAK KATLIAMINA NEDEN OLMUŞ!"

Şu "başparmak mengenesi" ifadesini seçmeseydin keşke.

Tamsyn'e, Üstünün Başının Frankenstein
Kertenkelelerinin Artıkları ve Amniyotik Sıvıyla
Kaplı Olduğunu Söylemenin Akıllıca Olduğunu
Düşünen Bay Zekâ Küpü'nün dediğine de bakın.

Şimdi bu şekilde ifade edince... batırdığımı kabul edebilirim.

TEŞEKKÜRLER.

(Yine de sana o kupayı almak için geri dönmeyeceğim.)

KASIM

TAMOSHANTER: Neden sabahın üçünde uyanıksın ve çevrimiçisin?

BGPCYMRU: Çalışıyorum.

TAMOSHANTER: Tahmin etmiştim. Ne üzerine?

BGPCYMRU: Büyü işi. Sıkıcı, bana güven.

BGPCYMRU: Orada saat kaç?

TAMOSHANTER: Şu an evdeyim, yani akşam onu biraz geçti.

BGPCYMRU: Evin mi var?

BGPCYMRU: Pardon, kaba oldu. Sadece seni hep hareket ederken düşünüyorum da.

BGPCYMRU: Hep yolculukta. Yani, vücudunu... hareket ederken düşünüyorum demek istemedim.

TAMOSHANTER: İşte her kadının duymak için can attığı sözler!

TAMOSHANTER: Şu anda ekranın başında uzun bir açıklama yazmaya başladığını biliyorum ama lütfen, içine düştüğün çukuru daha da derinleştirme. Ne demek istediğini anladım, daha fazla açıklama yapmaman için YALVARIYORUM.

TAMOSHANTER: Ve ev dediğim yer Güney Carolina'da bu arada. Low Country. Charleston'a çok uzak değil. Uzun zaman önce bir araziyle Airstream karavan almıştım.

TAMOSHANTER: Aslına bakarsan buraya bayılırsın. Günlerce insan görmeden takılabiliyorsun.

BGPCYMRU: Burada kimseyi görmeyeli aylar oldu.

TAMOSHANTER: Oooo, Yalnızlık Yarışı mı yapıyoruz? O ünvanı sana bırakabilirim, arkadaşım. Senden daha iyi inzivaya çekilebilen birini tanımadım.

BGPCYMRU: Teşekkür ederim.

BGPCYMRU: Sanırım.

ERİN STERLING

TAMOSHANTER: Aslında geçen hafta seni düşündüm.
Londra'daydım, Queen's Head'e uğradım.

TAMOSHANTER: Ne yazık ki Rudolph's Rosè yoktu, gelecek aya kadar gelmiyormuş. Ama bu yıl daha da kıvrımlı bir pipetleri olacakmış!

TAMOSHANTER: Noel Arifesi –pardon, YULE– için planın yoksa diye söyledim.

TAMOSHANTER: Yani geçen yıl o şeyi içtikten sonra dişlerimdeki pembelikten kurtulmak için üç gün boyunca en az bin kez fırçaladım ama eğer yıllık geleneğimiz olarak karaciğer zehirlenmesine razıysak ben hazırım!

BGPCYMRU: Bu yıl Graves Glen'de olacağım.

BGPCYMRU: Taran'ın ilk Yule'u.

TAMOSHANTER: Ah doğru! Yeni aile ferdi! Yeğenin nasıl?

BGPCYMRU: Vivienne'in gönderdiği fotoğraflara göre kel. Mutlu. Ellerini yemeye çok hevesli.

TAMOSHANTER: Lütfen ona gelişim düzeyine uygun bir hediye götürdüğünü söyle. Mesela geyik boynuzundan *geleceği gören bir hançer* olmayan bir şey?

BGPCYMRU: Geleceği görmek için hançer kullanamazsın, ayrıca cadılar ilk geyik boynuzu hançerlerini on üç yaşından önce alamazlar.

BGPCYMRU: (Şakaydı bu.)

BGPCYMRU: (Geyik boynuzunda yaş sınırı yok.)

BGPCYMRU: Her neyse, ne kadar kalacağım belli değil. Aralık boyunca kalmamı istiyorlar gibi ama bu bana biraz... fazla geliyor.

TAMOSHANTER: Bowen, sana başkasının yanında iki saat geçirmek bile “fazla” gelirken bir ay boyunca orada kalmak mı? Hem de AİLE fertleriyle? Üstelik bir BEBEKLE??? Noel Arifesi'ne kadar bir tank dolusu Rudolph's Rosè'ye ihtiyacın olacak.

BGPCYMRU: Lanet olsun ki çok haklısın. Tamam o zaman, bu konu halledildi. Elimde bir Seyahat Taşı var, Graves Glen'den gelmek kolay olur. Noel Arifesi'nde. Queen's Head'de. Sen ve ben. Kıvrımlı pipetler eşliğinde.

LANETLİ DÜĞÜN

TAMOSHANTER: Kırmızı boya ve sim.

BGPCYMRU: Pembe dişler ve karaciğer zehirlenmesi.

TAMOSHANTER: Ökseotu ve kötü kararlar.

BGPCymru ...

BGPCymru ...

BGPCymru yazıyor

BGPCymru ...

BGPCymru yazıyor

BGPCYMRU: O kötü bir karar mıydı?

BGPCYMRU: Ökseotu yani?

TAMOSHANTER: Of ama Bowen, bu konuşma için artık çok geç.

Bu yolun sonunda yalnızca tehlike var.

BGPCYMRU: Haklısın. Özür dilerim.

BGPCYMRU: Cidden, uyumam gerek. Kelimeler birbirine girmeye başladı. Net bir şekilde saçmalama evresindeyim.

TAMOSHANTER: Ve benim de DVR'ımda kayıtlı birkaç Real Housewives bölümüyle randevum var.

BGPCYMRU: Belli ki yatma vakti çünkü yazdığım her kelime halüsinasyon gibi geliyor.

TAMOSHANTER: Ha ha. Tamam, hadi git artık! Georgia'da iyi eğlenceler, Noel Arifesi'nde görüşürüz.

BGPCYMRU: Görüşürüz.

BGPCYMRU: Ah, bu arada yarın e-postanı kontrol et. Takibini yapmanı isteyeceğim bir hançerle ilgili bir ipucu göndereceğim.

TAMOSHANTER: Ofiste klasik bir cuma günü. Tamam patron, bakarım.

BGPCYMRU: İyi geceler, Tam (hâlâ patronun değilim).

BGPCYMRU: (Bu arada bence kötü bir karar değildi. Ökseotu yani.)

TAMOSHANTER: (Bence de değildi.)

BİRİNCİ BÖLÜM

Aralık

“Noel Baba şapkası.”
“Kesinlikle hayır.”

“Noel. Baba. Şapkası.”

“Aynı kelimeleri tekrar edip durarak etkili bir savunma yapmış sayılmıyorsun, biliyorsun değil mi?”

“Noel Baba tarzında bir şapka.”

“Rhys, o ucube şeyle yanıma bir adım daha yaklaşırsan seni şu pencereden aşağı atarım.”

Bowen yaklaşık –saatine baktı– yirmi dakikadır Graves Glen’de bulunuyordu ve bu, kardeşlerinin üçüncü kavgasıydı. İlk tartışma nane aromalı *latte* yüzündendi (Rhys bayılıyordu, Wells nefret ediyordu). İkincisiyse... Eh, Bowen pek dikkat etmemiş, Wells ve Rhys birbirine iyice sinirlenip tartışma Galceye dönene kadar mevzunun ne olduğunu tam anlamamıştı. O noktadan sonrası sadece hakaretten ibaretti zaten.

Şimdi Rhys, Graves Glen’de Wells’in işlettiği Penhallow’un Yeri adlı büyü dükkânında tezgâhın öbür tarafında duruyordu. Elinde kırmızı-beyaz bir Noel şapkasını sallayarak en büyük kardeşinin suratına bakıyor, gözlerindeki deli parıltıysa Bowen’ın, *acaba müdahale etmeli miyim?* diye sorgulamasına neden oluyordu.

Elbette, Bowen en son aralarına girdiğinde –2002’deki o meşhur Yule Kavgası’nda– çıkık bir dirsek, parlak yeşil saçlar ve sadece Shakespearevari kafiyeli ölçüyle konuşabilme “yeteneği”yle kalamıştı. Babaları o lanet büyüyü bozmak için neredeyse bir hafta

LANETLİ DÜĞÜN

uğraşmıştı. O günden beri Bowen'a Shakespeare denildiğinde içi ürperiyordu. Yani bu sefer kardeş kavgasına karışmasa iyi olacaktı.

Neyse ki bu saçmalığa son verecek başka bir Penhallow daha vardı.

Rhys şapkayı hâlâ bir parmağıyla sallarken hafiften eğilince şapka ani bir hareketle elinden kapılıp alındı. Rhys'ın göğsüne bağlı kangurudaki bebek, şapkayı doğrudan ağzına götürmeye çalıştı. Üç kardeş hayretle izlerken Rhys'ın oğlu Taran, şapkayı bütünüyle çiğnemeye kararlı görünüyordu.

"Ah, hayır, *fy machgen*", yapma," dedi Rhys, şapkayı oğlunun ağzından çekerken. Wells kıs kıs güldü.

"Gördün mü? Çocuk açıkça benim tarafımda."

"Değil," dedi Rhys, hafif buruşmuş ve biraz da ıslanmış şapkayı tezgâha koyarak. "Sadece Bowen'ın buradaki ilk gününde kavga etmemizi istemiyor. Barışçıdır benim oğlum. Ara bulucudur. Değil mi, Taran?"

Adını duyunca bebek başını arkaya yaslayıp babasına gülümsedi ve ardından Bowen'ın kulağına göre ölüm perilerini andıran bir çığlık atarak tezgâhtaki seramik vazonun içinde duran asalar-dan bir avuç almak için minicik elini uzattı.

Wells ve Rhys neredeyse senkronize bir panikle, "Aman dikkat!" diye bağıldılar. Vazo devrilmedi ama içindeki birkaç asa yuvarlanarak Bowen'ın oturduğu kadife koltuğun koluna doğru döküldü.

Bowen asaları almak üzereydi ki onlardan biri yavaşça yerden yükseldi, havada hafifçe titreştikten sonra tekrar yere düşüp *tak* diye bir ses çıkardı.

Taran bir kez daha neşeyle çığlık attı, minik ayaklarını savurup kollarını havaya kaldırdı. Bowen ayağa kalktı, Rhys'ın yanına gidip çömeldi ve yeğeninin gözlerinin içine baktı.

* (Galce) "Canım oğlum." -ç.n.

Gözleri tıpkı Vivienne'inki gibi bal rengi ve ıslıl ıslıldı ama bakışı tamamen Rhys Penhallow'du. Bowen doğrulurken kaşlarını çatı.ı.

"Biriniz yetmiyormuş gibi," dedi Rhys'ın göğsüne bağlanmış bebeğı işaret ederek.

"Bu filmi bir kez izledik. İkinci tura hazır olduğumdan emin değilim."

"Bir kere," dedi Rhys, kolunu Taran'ın karnına sararak, "ben çocukken harikaydım. Tüm öğretmenlerim öyle derdi."

"*Fena hâlde yaramaz, kaosun vücut bulmuş hâli, belki de gerçek bir iblistir ve ailen büyücülükle mi uğraşıyor?* gibi cümlelerin *harika bir çocuk* demek olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Wells.

Arkasını dönmüş, tezgâhın altından kalın, siyah bir defter çıkarmakla meşguldü, bu yüzden Rhys'ın ona attığı öfkeli bakışları görmedi bile.

"*Sınıfta olması keyifli biri* demek de aslında bir kadının dokunuşunu asla tadamayacak, burnu havada bir allame olduğun anlamına gelir ama ben bunu senin suratına vurmuyorum mesela, değil mi?" dedi Rhys içerleyerek.

"*Burnu havada* kısmı doğru," diye lafa karıştı Wells'in sevgilisi Gwyn. Kucağında depodan aldığı bir koliyle merdiveni çıkıyordu. "Gerçi o diğer söylediğın şey... Kulağa soylu geliyor, o yüzden kabul ediyorum. Ama!"

Koliyi tezgâha, Wells'in yanına bıraktığında içindekiler gürültüyle sallandı. Ardından kolunu Wells'in boynuna doladı ve Wells o anda deftere bir şeyler yazıyor olmasına rağmen onu kendine çekti.

"Emin ol, *bu* kadının dokunuşunu *gayet* iyi biliyor."

Wells sonunda bakışlarını defterden kaldırıp sırtıttı. "Teşekkür ederim, canımın içi," dedi başını çevirip Gwyn'in alnına bir öpücük kondurarak.

Rhys'ın elleri Taran'ın başının üstünde asılı kaldı, sonra kısa bir anlığına kulaklarını örtüp ardından gözlerini kapadı. Bowen da bu manzara karşısında huzursuzca kıpırdanmadan edemedi.

LANETLİ DÜĞÜN

“Ukalalık edeceğim diye bak nelere sebep oldun,” dedi Rhys’a. “Wells’in sevişmesini gözümüzde canlandırmak zorunda kaldık. Bunların hepsi senin suçun.”

Rhys’ın elleri tekrar Taran’ın kulaklarına kapanırken bebek de kıkır kıkır gülüp ayaklarını sallamaya başladı.

“Evet evet, bunun bana patladığının farkındayım. Ama hadi artık konuyu kapayalım yoksa Taran’ın ilk kelimesi *sevişmek* olacak ve Vivienne beni bir kez daha lanetleyecek. Hem de bu sefer tamamen haklı olarak.”

“İlkinde de gayet haklıydı,” dedi Gwyn, tam o sırada Wells, “Bunu gerçekten hak etmiştin,” diye mırıldandı ve Bowen da, “Tam bir dangalaklık örneği idi,” diye ekledi.

Rhys iyice dikleşti, göğsünde tulumlu çocuğuyla bir adam ne kadar asil durabilirse o kadar asildi. Tulumda “Babacığının Minik Hindisi!” yazıyordu. “Oğlumu çok kötü etkiliyorsunuz ve artık onun ahlaki çöküşüne daha fazla göz yumamam. Hadi Taran, bakalım Kahve Kazanı’ndaki hanımlar mahvetmen için şu lolipop keklerden ayırmış mı?”

Böyle diyerek dükkândan çıktı ve kapının üzerindeki zil şingirdadı.

“Rhys’ın birinin babası olması fikrine sanırım asla alışamayacağım,” dedi Bowen, pencerenin önünden geçen kardeşine bakarken. Rhys bir eliyle hâlâ oğlunun karnını sarıyordu, başına bir öpücük kondurmak için eğildiğinde siyah saçları Taran’ın alnına düştü. Bu sevgi dolu, içten hareketin Bowen’ın göğsünü hafifçe sıkıştırması çok tuhaftı.

“Lanet olsun,” dedi Wells içini çekerek. “Ama bu işi ciddi iyi yapıyor. Herifin doğuştan baba olmasına hâlâ aklım ermiyor.”

Bowen göz ucuyla abisine baktı. Simon Penhallow’la aralarının bozulması her üç kardeşi de derinden etkilemişti ama Bowen biliyordu ki içlerinde en çok yara alan Wells’ti. Çünkü babalarının türlü çeşit oyunlarından en çok incinen hep Wells olmuştu.

Wells de aynı şeyi düşünmüş olacak ki içini çekip kendine gelir gibi silkindi ve “Her ne kadar kaosa yatkınlığı olsa da Taran harika bir çocuk,” dedi. “Sanırım bu da Jones genlerine şükretmemiz gereken bir başka nokta.”

“Ah canım, yani sen bana harikasın mı diyorsun?” dedi Gwyn, sonra Bowen’ı işaret etti. “Sen de şahitsin, Bowen. Dediğini duydu.”

Bowen hafifçe gülümsedikten sonra elini kaldırarak bu tanıklığı onayladı. “Seninle her şeyi mahvettiğini sanıp darmadağın hâle gelişine de şahidim. Hani tekrar o hikâyeyi dinlemek istersen anlatabilirim.”

“Biliyorsun, ben de seni harika buluyorum,” dedi Gwyn göz kırparak, Wells’in kulakları utançtan hafifçe kızarıırken. “Her neyse,” diye devam etti Gwyn, “Soylu haklı, Taran gerçekten harika bir çocuk. Vivi’ye ne zaman fırsatı olursa onu Muzip Şeyler’e getirmesini söyledim. Daha on aylık ama resmen doğuştan pazarlamacı. Gidip bir ürünü işaret ediyor, üstüne üstlük mırıldanıp duruyor ve ne oluyorsa artık herkes o ürünü almak istiyor. Resmen şey yapıyor gibi...”

“Büyü mü?” diye tamamladı Bowen, kaşlarını kaldırarak. Gwyn’in gülümsemesi soldu.

“Lanet olsun. Müşterilerimi resmen bir bebeğe büyülettiriyorum,” dedi, sonra omuz silkti. “Aman neyse, genelde dükkândaki en ucuz şeyleri seviyor zaten.”

“Peki, siz ileride çocuk sahibi olursanız onları da iki dükkân arasında mı bölüştüreceksiniz?” diye sordu Bowen.

Gwyn başını iki yana salladı.

“Yok, çocuk bize göre değil,” dedi. “Bu kararı önceden verdik. Elimizde Bebek Cadılar var zaten, onlar bize yetiyor.”

Bowen, Gwyn ve Wells’in sık sık bahsettiği o “Bebek Cadılar” tayfasının aslında yirmili yaşlarda olduğunu gayet iyi biliyordu ama yorum yapmamayı tercih etti. Gwyn konuşmayı sürdürerek, “Bir de Sör Purrcival var tabii. Bebekler hakkında son derece güçlü

fikirleri varmış meğer. Taran ona ilk dokunduğunda öyle kelimeler kullandı ki o kelimeleri *bildiğini* bile sanmıyorduk!” dedi.

“Doğru ama o kedi yaşayamaz—” diye başladı Bowen fakat cümlesini yutmak zorunda kaldı. Çünkü Gwyn –ve Bowen’ın şaşkınlığına bakılırsa Wells de– ona öyle bir bakış attılar ki neredeyse oracıkta alev alacaktı. “O kedi... şey... bir bebekle... yaşayamaz,” diyebildi sonunda. “Böyle *söyleyecektim*. Size kesinlikle katılıyorum. Yüzde yüz.”

Gwyn başını onaylar gibi sertçe sallayarak, “Ben de öyle söylediğini *varsaymıştım* zaten. Ama eğer söylemediysen cezan bu akşam aile yemeğinde bunu giymek.”

Gwyn depodan getirdiği koliye uzanıp içinden parlak kırmızı bir *sweatshirt* çıkararak Bowen’a fırlattı.

Bowen, üstünde şeytani bir surat olan *sweatshirte* bakakaldı. Kıvrılmış dilinin altında yeşille şöyle yazıyordu: “Noel Yine Yule’umun İçine Ediyor.”

Bowen homurdandı.

“Şimdi düşününce,” dedi Wells kaşlarını çatarak, “Bebek Cadılar tayfasına bayram tişörtü tasarlatmak hataymış.”

“Evet, espri öğretme konusunu biraz ihmal etmiş olabiliriz,” diye katıldı Gwyn. Sonra ellerini beline koyup kararlı bir ifadeyle Bowen’a baktı. “Yine de giyeceksin.”

Parmaklarını şıklattı ve Bowen, bir anda içeri dolan soğuk havayı hissetti. Aşağı baktığında, az önce giydiği siyah *sweatshirt*ün yere düştüğünü, onun yerine çatal dilli Krampus’un göğsünden ona baktığını fark etti.

“En azından rahat,” diye homurdandı Bowen. Sonra düşünmeden arka cebinden telefonunu çıkarıp bir selfie çekti. Tamsyn’e mesaj atarken dükkânın bir anda sessizleştiğini fark etti.

Başını kaldırdığında Wells ve Gwyn’in ona sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktığını gördü. Ki bu, Bowen’ın on üç yaşındayken başına gerçekten gelmişti. Yani durum aslında daha bile beterdi. Rhys’in şakalarından biri yüzünden Wells bir keresinde

ona dehşetle bakakalmıştı ama şu anki ifadesi o zamankinden bile fenaydı.

“Ne?” diye sordu Bowen.

“Sen... Bowen, sen az önce selfie mi çektin?” diye sordu Wells. Gwyn’se gözleri kocaman açılmış hâlde sevgilisinin koluna yapışmıştı.

“Wells, kardeşin *saçma sapan bir Noel sweatshirt*ü giymiş hâlde selfie çekip ne yapacak, paylaşacak mı? Bowen, sen internetin nasıl çalıştığını biliyor musun ki? Cadı dağ adamlarının gizli Facebook grubu falan mı var? Yoksa... *Yoksa!*”

Gwyn neredeyse zıplayarak parmağını Bowen’a doğrulttu. Bowen’ın yüzüne sıcaklık yayılmaya başlamıştı bile.

“Bu bir *kadın* için. Sen o fotoğrafı birine atıyorsun çünkü o *kadından hoşlanıyorsun.*”

“Öyle değil,” dedi Bowen kendini savunarak ama Gwyn durmaya niyetli değildi.

“Ya da bir erkek! Belki de bir erkek içindir, işin o tarafını hiç sormadım. Gerçi açıkçası ben daha çok *bu çocuk acaba kiminle birlikte oluyordan* ziyade *acaba kurt adam mı* diye düşünüyordum. Neyse... Sen kurt adam mısın? Söyleyebilirsin, artık aile sayılırız.”

“Değilim,” dedi Bowen. “Kurt adam falan değilim, aslında–”

“Tamam güzel, bunu da öğrenmiş olduk,” dedi Gwyn elini sallayıp geçiştirerek. “Ama asıl mesele şu ki o fotoğrafı *birine* gönderiyorsun çünkü ona *ilgin var.*”

“Arkadaşıma atıyorum,” diye düzeltti Bowen. “Şaka amaçlı.”

“İnanmam,” dedi Gwyn başını sallayarak. “Belirli bir açıdan çektin, Bowen. Hatta neredeyse gülümsedin. Gördüm. En azından sakalının altında gülümsediğini varsaydım. Sakalın hâlâ tam bir *facia*, dostum.”

Bowen sakalını kaşırken telefondaki selfieye tekrar baktı. Hâlâ gönderilmemişti. Altında Tamsyn’e yazdığı mesaj duruyordu:

LANETLİ DÜĞÜN

Madem benimle dalga geçmeyi bu kadar seviyorsun, al sana yeni malzeme.

Lanet olsun, fotoğrafı gerçekten de belirli bir açıdan *çekmişti*. Ve evet, dişleri de azıcık görünüyordu.

O fotoğrafı da mesajı da silmeliydi. Zaten iş arkadaşına vurulmuş olması yeterince berbatı; bir de kız açık açık birlikte çalıştıkları sürece aralarında hiçbir şey olmayacağını söylemişti. Daha da kötüsü, geçen akşam ökseotuyla ilgili konuyu yine açmıştı.

Ama o zaman saat epey geçti ve canı sıkındı. Sohbet ekranında onun mesajını görmek, nedense içini saçma sapan bir mutlulukla doldurmuştu.

Doğrusu Tamsyn'le konuşmak hep öyle hissettiriyordu. Hatta her şeyi berbat ettiğinde bile. Ağzından çıkan saçmalıkları *geri almak* için kıvrandığında bile. Tamsyn'le konuştuğu sürece o an, gününün en güzel ânı olurdu.

Ve bu... Acınası bir şeydi.

Önceki yıl fena geçmemişti. İyi bir ekip olmuşlardı. Olması gerektiği gibi. Çünkü Bowen tam bir enkazdı. Kimseye hiçbir şey vadedemiyordu. Tamsyn'se zekiydi, güzeldi ve jilet gibi keskin biriydi – obsidiyen bir bıçak gibiydi. Onun, insan gibi yaşamayı bilen biriyle bir ilişki kurması daha doğru olurdu.

Gerçekten insan olan biriyle.

Bowen tüm bunları biliyordu.

Ama yine de o mesajı gönderdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Tek elle mesaj yazmak kolay iş değildi, hele diğer elinde Etrüsk döneminden kalma, on beşinci yüzyılda bir cadının iblisleri hadım etmek için kullandığı bir hançer varsa. Ama Tamsyn, aynı anda birden fazla işi yapabilme becerisiyle her zaman gurur duymuştu.

Üstelik Bowen Penhallow'dan gelen nadir bir selfie, ânında yanıt almayı hak ediyordu, uzun bir uçuşun ve saatler süren cehennem gibi bir trafiğin ardından evine daha yeni *varmış* olsa bile.

Bayıldım yazdı, evinin kapısına doğru yürürken çakıllar botlarının altında eziliyordu. Umarım bu benim Noel primim falan değildir!

Yule primi diye ânında cevap geldi. Ardından bir kelime daha belirdi:

Hançer?

Tamsyn sırtıp hem telefonu hem de hançeri aynı anda kaldırdı, hançerin kabzasını tutup tuhaf bir barış işareti yaptı ve dudaklarını büzerek bir selfie çekti.

Telefonunu arka cebine koymak üzereydi ki telefon Bowen'ın yanıtıyla bir kez daha titredi.

Aferin kızıma.

Hava serin olsa da o iki kelimenin etkisiyle Tamsyn'in içi öyle bir ısındı ki neredeyse yüzü parladı; aralık ayının ortasında arzuyla yanan bir işaret feneri gibiydi.

LANETLİ DÜĞÜN

“Azgın bir Noel yıldızı gibiyim,” diye mırıldandı kendi kendine, telefonu arka cebine atarken. Sonra da bir yıldır evi olan Airstream karavanın kapısını açtı.

Daha iyi yerlerde de yaşamıştı, daha beterlerinde de. Mutfağa geçmek için kapıdan sadece dört adım atması gerekiyordu. Eğilip İtalya’ya gitmeden önce astığı küçük Noel ışıklarının fişini prize taktı.

Işıklar renk cümbüşü içinde yanıp sönerken Tamsyn hafifçe gülümseyerek hançeri tezgâha bıraktı ve solundaki dolabı açtı.

Plastik tabakları ve bardakları geçip dolabın sahte arka paneline uzandı, parmaklarını Bowen’ın ona bu iş için özellikle öğrettiği rünün üzerinde gezdirdi.

Büyü yapmak tuhaf bir şeydi, özellikle de büyücü değilseniz. Tamsyn buna hâlâ alışamamıştı. O içini titreten ısı, her seferinde birkaç saniyeliğine elinin karıncalanması...

Dolabın arka kısmı açıldı. İçinde çeşitli para birimlerinde banknotlar, birkaç kimlik ve pasaportun olduğu deri bir dosya, bir de dört yıl önce aldığı ama ne yapacağına hâlâ karar veremediği büyümlü madeni paralar vardı.

Tamsyn hançeri dikkatlice kasanın içine yerleştirdi, ardından gizli kapağı tekrar kapadı. Rüne bu sefer tersinden dokundu. Bu kez daha güçlü bir karıncalanma kolundan yukarı yayıldı. Tamsyn parmaklarını esneterek çevresine göz gezdirdi.

Noel ışıkları ortama biraz neşe katmıştı. Seyahatlerinden topladığı kadife yastıklar, rengârenk örtüler ve büyü içermeyen türlü ıvır zıvır –İzlanda’dan aldığı çerçeveli bir halk sanatı eseri, Bali’den tik ağacından yapılma bir şamdan, Paris’teki bir ikinci el dükkânından üç avroya kaptığı ayna– ortama sıcak bir hava katıyordu ama yine de o tanıdık, ihmal edilmiş hava her evde, her apartmanda, her karavanda olduğu gibi burada da hissediliyordu. Yine de şu an bunu düşünmek istemedi.

Tamsyn’in şu an ihtiyacı olan tek şey sıcak bir duş, rahat bir eşofman altı ve uyumadan önce üç saat boyunca amaçsızca telefonunda gezinmekti.

“Ve yemek,” diye mırıldandı yüksek sesle, mutfak dolaplarına yönelerek.

Ne yazık ki İtalya’ya yaptığı son dakika seyahatinden önce mutfağını doldurmaya fırsat bulamamıştı. Bowen uzaktan burayı onun için biraz büyüyle toparlamış gibiydi ama görünüşe göre *Otomatik Dolan Mutfak Dolapları* gibi bir sihri devreye sokmamıştı.

“İşte buna Yule primi denir,” dedi Tamsyn, mikrodalgaya atılabilir bir noodle kabını çıkarırken.

Noodle ısınırken karavanın minicik banyosunda çabucak duş aldı, sonra da eşofman altını ve Gwyn Jones’un dükkânı Muzip Şeyler’den aldığı bol tişörtü giydi. Tamsyn, şimdilerde o dükkâna adım attığı anda Gwyn’in onu semendere çevireceğinden emindi ama birkaç yıl önce Graves Glen’deki o malum işi yaparken oraya birkaç kez uğramıştı.

Oradan aldığı en güzel şey, her seferinde el bagajına attığı ağır ametist taşıydı ama üzerinde sırtan bir kara kediyle birlikte “BELKİ DE KÖTÜ ŞANS SENSİNDİR, HİÇ BÖYLE DÜŞÜNDÜN MÜ?” yazan tişört de açık ara favorilerinden biriydi.

Gerçi Bowen’ın modellik yaptığı Krampus *sweatshirt*ünü de sırf *Oha aynısından bende de var* demek için satın alabilirdi.

Tamsyn telefonunu çıkarıp Bowen’ın gönderdiği mesaja tıkladı ve ona yolladığı fotoğrafa tekrar baktı.

Bowen’ın koyu renk kıvrıkcık saçları omuzlarına kadar uzamıştı, sakalı da eskisi kadar bakımlı değildi ama Tamsyn o fotoğrafta hafif bir gülümseme, hatta gözlerinde belli belirsiz bir sıcaklık görebiliyordu. O sıcaklık, ekranın ötesinden bile hissediliyordu.

Kendi kendine homurdanıp başını iki yana sallayarak mesaj uygulamasını kapadı ve telefonunu tezgâhtaki Bluetooth hoparlöre bağlayıp Noel çalma listesini açtı. Tam da ihtiyacı olan şey buydu: Noel şarkılarıyla bu liseli ergen hâlimden silkinip çıkmak. Mikrodalgadan yemeğini alırken Ronettes kırmızı burunlu geyikler ve çan sesleriyle ilgili neşeli bir şarkı söylüyordu.

LANETLİ DÜĞÜN

Tamsyn de onlara eşlik etti, eviyesinin yanındaki çatal kutusundan temiz bir çatal aldı, yemeğiyle bilgisayarını mutfak masasına götürüp köşe koltuğuna oturdu ve etrafına şöyle bir baktı.

Işıklar yanıp sönüyordu, geçen hafta aldığı minik Noel ağacı köşedeki yerinde gururla duruyordu ve müzik o kadar şen şakrak ki Tamsyn neredeyse Noel Baba'nın kapıdan dalmasını bekler hâle gelmişti. Bowen da tatil sebebiyle ailesiyle meşgul olduğundan Tamsyn teknik olarak artık Noel tatiline girmişti.

Neredeyse bir ay boyunca tamamen kendi başına kalacaktı...

Cup O' Noodles'la baş başa.

Gerçi bu gerçek Cup O' Noodles bile değildi. Geçenki market alışverişinde eline geçen dandik bir taklitti sadece.

Buharı tüten kabı kaldırıp üzerindeki sarı, kıvrımlı yazıyla yazılmış "Noodz 4 U" markasını okudu ve içini çekerek başını iki yana salladı.

"Bu kadar da düşme be dostum," diye mırıldandı, sonra da sıcak yemeğin üzerine üfleyip omuz silkti. "Mecburen yiyeceğim ama yine de belirtmem gerekiyordu."

Bir evcil hayvan alması gerektiğini düşündü ki bu Tamsyn'in aklına ilk kez gelmiyordu. Ya da bir saksı çiçeği alabilirdi. En azından kendi kendine konuşmak yerine *bir şeye* konuşurdu.

Ama çok seyahat ediyordu ve bu bir hayvana –hatta dürüst olmak gerekirse bir bitkiye bile– haksızlık olurdu.

"Yok, sadece ben ve Noodz takılsak daha iyi," dedi yüksek sesle ve Ronettes "Winter Wonderland"e başlarken onların sesi bile biraz hüzünlü geldi.

Bu küçük acıma hissi çok saçmaydı. Mikrodalga yemekleri ve ucuz Noel süslemeleriyle burada tek başına oturmak zorunda değildi ki. Anne babasının Florida'da geçen yıl satın aldıkları bir apartman dairesi vardı, erkek kardeşiyle kocası da her yıl Noel Arifesi'nde büyük bir yemek verirdi. Tamsyn, gitmek isterse iki evde de onu sevinçle karşılayacaklarını biliyordu. Ailesi, onun yerinde duramayan hâlini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı belki

ama onu kendilerince seviyorlardı ve Tamsyn de açıkçası onlara bir ziyareti borç biliyordu.

Yani evet.

Yarın ilk iş bunu yapacaktı. Annesini arayacak, Michael'ı arayacak, tatili normal bir insan gibi geçirecekti: Eggnog içerken kötü filmler izleyecek, sosis toplarıyla meyveli kekleri mideye indirecekti.

Bunu kesinlikle yapacaktı. Yüzde yüz emindi.

Kendine bunu söyleyip dururken dizüstü bilgisayarını açtı ve birkaç tıklamayla kendini yeniden eski av sahasında buldu.

Dark web'in neon ışıklı gibi görünmesine neden olacak kadar zor ulaşılan bir sunucuda yer almasına karşın site şaşılacak derecede normaldi. İlanlar sıradan bir açık artırma sitesindekilere benziyordu: fotoğraflar, açıklamalar, sade ifadeler...

Farkı şuydu ki diğer açık artırma siteleri tablo, mobilya ya da mücevher satarken bu isimsiz site... eh, evet, yine tablo, mobilya ve mücevher satıyordu ama çoğu sizi öldürebilecek cinstendi.

Bu gece her nasılsa pek ilgi çekecek bir şey yoktu. Ya da en azından Tamsyn'in Bowen'in ilgisini çekebileceğini düşündüğü bir şey yoktu. Çoğuklukla kristaller, ürkütücü bir günce ve –iddialara göre– bir çift kol düğmesi vardı ki malzemesi...

"Off, iğrenç," dedi Tamsyn, noodle kabını kenara iterek.

Sayfayı kaydırmaya devam etti ama hiçbir şey ilgisini çekmedi. Tam dizüstü bilgisayarını kapamak üzereydi ki imlecinin sitenin en üstündeki sekmelerden birinin üzerinde durduğunu fark etti.

Talepler yazan sekmenin.

Bowen için çalışmaya başladığından beri neredeyse bir yıldır tıklamamıştı oraya. Zaten anlaşmaları da öyleydi: Artık sadece Bowen için eşya bulacaktı, onun adına çalışacaktı. Diğer müşteriler kadar çok ödeme yapmasa da Tamsyn bu kurala sadık kalmıştı.

Ama Bowen ondan hiç gerçekten tehlikeli bir şey istememişti. Gelen taleplerin bir kısmı da "bul getir" olmaktan çok tam anlamıyla "intihar görevi" sayılabilecek şeylerdi.

Tamsyn alt dudağını ısırp ayağını yere vurmaya başladı.

“Sadece bakacaksın,” diye hatırlattı kendine. “Hiçbir şey kabul etmeyeceksin. Sadece ilginç bir şey var mı diye bakacaksın. Ya da belki Bowen’ın bilmesi gereken bir şey. Sen... özenli davranıyorsun. Girişkensin. Takım çalışmasına yatkınsın.”

Kendi kendine konuşmanın en güzel yanı da buydu işte, kimse çıkıp saçmaladığını söyleyemiyordu.

Ve sonra tıkladı.

İlk birkaç ilan etkileyici değildi. Her zamanki gibi yine Felsefe Taşı’na milyonlar ödemeye hazır bir salak çıkmıştı, bir başkasıysa Salem’den bir şeyler istiyordu, gerçi Bowen’a göre orada hiç gerçek bir cadı yaşamamıştı.

Ama Tamsyn tıklamaya devam etti. Bir ayağını oturduğu koltuğun üzerine çekmiş, kolunu dizine sarmış, bir eliyle kaydırmaya devam ederken çalma listesi Dolly Parton’un “Hard Candy Christmas” parçasına geçmişti. Artık geceyi sonlandırmaya karar vermek üzereydi ki broşu gördü.

Çoğu ilanın yanında yer alan çizimlerin aksine bu kez eski bir kitaptan alınmış bir eskiz değil, renkli bir fotoğraf bulunduğu için gözüne çarpmıştı. Mücevherler parıldıyordu; altın, zümrüt ve yakuttan oluşan dikenli bir küme, Noel ağacının tepesine kondurulmuş gibi görünüyordu.

Açıklama kısıydı.

Y Seren: Zümrüt, yakut ve Galler altınından oluşan bir broş. Şu an Galler’de Carys Meredith’in, Tywyll Malikânesi mülkiyetinde bulunuyor. Parça mutlaka bu yılın 24 Aralık tarihine kadar ele geçirilmelidir. Broşu malikânedен çıkarmak çok riskli olduğundan ve kısa süre içinde halledilmesi gerektiğinden ödenecek ücret 1 milyon Amerikan dolarından başlamaktadır.

“Yuh,” diye mırıldandı Tamsyn.

İyi kazandıran işler almışlığı vardı ama başlangıç fiyatı bir milyon olan bir iş? Bu ilk olacaktı. Üstelik şimdiye kadar bu kadar az bilgiyle açılmış bir ilana da denk gelmemişti. O şeyin tam olarak ne işe yaradığına dair tek bir kelime bile yoktu. Tamsyn’in dene-

yimlerine göre, bu durum ya tamamen saçma bir şeyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu –sıradan bir mücevherin “büyülü olarak” etiketlenmesi gibi– ya da gerçekten çok güçlü bir şeydi.

Bir an Bowen’ı aramayı düşündü. Ya da en azından mesaj atmayı. Çünkü adamla telefonda konuşmak tam bir kâbustu. Dağın tepesindeki o evde telefonu çekmiyordu zaten ama esas sorun bu değildi. Bowen genel olarak telefon görüşmelerinde berbattı. Tamsyn, her arayışında en az on beş kez, “Hâlâ orada mısın?” diye sormak zorunda kalıyordu. Bazen gerçekten hattın diğer ucunda olmuyordu, çoğu zamansa tamamen sessizliğe gömülüyordu: Tipik Bowen Penhallow.

Yani onunla iletişime geçip bunu soracaksa kesinlikle *yazılı iletişim* yoluna başvurmalıydı.

Masanın üzerinden uzanıp telefonunu aldı ama ânında duraksadı.

Doğru ya, diye düşündü. Bowen şu an Galler’de değil. Graves Glen’de.

Bowen’ın Noel Arifesi’ne kadar Graves Glen’de olacağını hatırladı.

Gözleri yeniden broşa kayd.

“Bu kötü,” dedi yüksek sesle çünkü bunu duymaya gerçekten ihtiyacı vardı. “Ne düşünüyorsun işte? Kötü dedik ya.”

Ama... gerçekten öyle miydi?

Evet, kesinlikle öyleydi.

“Son bir iş” lafı *tam* bir klişeydi ama Tamsyn bu tür klişelerin sonunun genelde ölümle bittiğinden emindi.

“İroni diye buna derim,” dedi, ardından ağzına noodle soktu. Yalnız yaşamanın ve kendi kendine konuşmanın en iyi yanı, görgü kurallarını umursamamaktı.

Yine de boшта kalan eli hâlâ klavyede ritim tutuyordu, gözle riye broştan bir an bile ayrılmamıştı.

Bu eski, düşük kaliteli fotoğrafta bile zümrütlerin ve yakutların parıltısı gerçek gibiydi. Tamsyn mücevherin maddi değerini

LANETLİ DÜĞÜN

anlayabiliyordu ama büyülü olan tarafını bir türlü çözememişti. Zaten alıcı da bu konuda tek kelime etmemişti.

Bu işte bir bit yeniği vardı, orası kesindi. Tamsyn bunun farkındaydı. Ayrıca Bowen'la yaptığı anlaşmayı da hatırlıyordu: Tehlikeli olabilecek her türlü eser hakkında önce Bowen'a bilgi vermek, ona ilk satın alma şansını tanımak zorundaydı.

Ama...

Bu tam bir milyon dolarlık işti.

Bowen ona bu parayı veremezdi. Muhtemelen o kadar parası da yoktu. Babasının ne kadar havalı biri olduğu önemli değildi.

Bu gerçek bir yetenek sınavıydı. Graves Glen'deki hayaletle boğuştuğu o işten sonra türünün ilk örneği sayılmazdı ama yıllar sonra böyle bir işe yeniden kalkışmak... Acaba hâlâ böyle bir işi başarıyla tamamlayabilir miydi?

Zor bir büyülü soygun.

Ve tam bir milyonluk ödül.

Sonra... belki de bu işten tamamen çekilirdi?

Bu düşünce sanki hep oradaymış gibi birden zihninde belirdi ve Tamsyn yerinden kıpırdamadan şaşkınlık içinde oturdu.

Acaba bu yüzden mi bu iş böylesine cazip gelmişti? Mesele bir milyon dolarlık teklifin yeni bir hayat kurması için sağlam bir başlangıç olması değildi, aynı zamanda böyle bir parçayı korunaklı bir malikânedен yürütebilirse kariyerini zirvesinde bırakmış olacaktı.

Son on yılı yalan söyleyerek, hırsızlık yaparak, gizlice bir yerlere girerek ve arada sırada kundakçılık yaparak geçirmişti. Elinde kalan tek şey bir tarlanın ortasındaki Airstream karavanı ve buzdolabındaki son kullanma tarihi geçmiş konserve sarımsaktı. Artık elinde bundan fazlası olabilirdi.

Belki o zaman...

Tamsyn burnunu kırıstırdı.

Bu işi yapmıyor olsa şu hayatta başka ne *yapardı* ki?

Bir anlığına zihninde bir görüntü belirdi: Bowen'ın dağ evi, gözlerinin üzerine düşen dağınık koyu saçları, video aramaların-

dan hatırladığı, çiziklerle dolu o büyük masanın başına eğilmiş hâli. Üzerinde Tamsyn'in bayıldığı o kalın kazaklardan biri vardı. Ve bu hayalde, Tamsyn'in üzerinde de bir kazak vardı. Bowen'ınki. Ocağın başında yemek yaparken kazağın etek ucu çıplak bacaklarına değiyordu...

Tam o sırada zihnindeki görüntüde bir paket daha Noodz 4 U pişiriyordu ama yemek yapmaya vakit bulursa –*bulduğunda*– kesinlikle yeni tarifler öğrenecekti. Havalı tarifler. Mesela Ina Garten tarifleri.

“Ve o tarifleri Bowen Penhallow için *yapmayacaksın*,” dedi kendine, zihninde beliren hâline külot giydirerek.

Bunu sık sık yapıyordu. Bowen'la ilgili hayali bir senaryoya dalıyor, orada çok daha sıkı fıkı ve çok daha çıplak oluyorlardı. Üstelik her seferinde bu saçma fantezileri bir kenara bırakacağına yemin ediyordu. Bowen'ı “O Sadece (Tuhaf ve Çok Seksi) Bir Arkadaş, ONUN HAKKINDA SEKSİ DÜŞÜNCELER YASAK” kutusuna tıktıracağına söz veriyordu.

Ama işte Bowen o kutudan çıkmıştı ve Tamsyn'in düşünceleri fena hâlde ateşliydi.

Ta ki bu işi kabul ettiğinde Bowen'ın ne diyeceğini hayal edene kadar.

Zihnindeki Bowen artık ona o sıcak, sevgi dolu gözlerle bakmıyordu. Bazen gerçekten de gözlerinde yakaladığı o ifade artık yoktu. Ve kesinlikle az önce hayal ettiği gibi onu aç gözlerle de izlemiyordu.

Kaşlarını çatmış, endişeli ve sinirliydi. Tamsyn'in bu işi almasına kızmıştı. Çünkü bu işte çok fazla bilinmeyen vardı. Çok fazla risk vardı.

Ama Bowen Graves Glen'deydi.

Tamsyn için tatil döneminde kötü kararlar vermek yeni bir şey değildi. Üç felaket saç kesimi, iki eski sevgili ve ergenlik yıllarından kalma bir yılbaşı fotoğrafı vardı; üstünde “Fa La La La La Siktir Et” yazan bir kazakla *büyükannesinin* yanında duruyordu.

LANETLİ DÜĞÜN

Bu da şu denklemi ispatlamaya yetiyordu: Tamsyn + Aralık + Fazla Boş Zaman = Felaket.

“Bu çok saçma,” diye mırıldandı, parmağı ekrandaki *Talebi Kabul Et* yazısının üzerinde duruyordu. “Tehlikeli,” diye ekledi sesini yükselterek. “Ve meşakkatli! *Hazırlık* gerekecek. *Kaynak* gerekecek. Noel Arifesi’nde birinin evine dalıp broş çalmak öyle basit bir iş değil. Sen artık bir yetişkinsin. Bu işin kolay olmaya-
cağını bilmen gerek. Sen...”

Sözü yarıda kaldı. İçindeki sağduyulu sesin onu kurtarmasını umdu ama belli ki o ses de tatile çıkmıştı çünkü eli hareket etti, parmağı tıkladı ve ekranda artık sadece şu yazıyordu: *Talep Kabul Edildi – TLB Aracı Şirketi*.

Tamsyn öylece oturdu. Ağzı kupkuru olmuştu, kalbi hızla çarpıyordu ve sarhoş gibi hissediyordu.

Galler’e gidecekti. Bu malikâneye sızacak, son derece pahalı görünen o mücevheri alacak ve bu işi Noel Arifesi’ne kadar tamamlayacaktı.

Fa la la la siktir et.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bowen, çok uzun süredir dağda yaşadığından olsa gerek aile toplantılarının genelde ne kadar gürültülü olduğunu unutmuştu. Yoksa ailesi hep mi *böyle* GÜRÜLTÜLÜYDÜ?

Muhtemelen ikincisiydi.

Tabii her ailenin keşmekeşe dâhil olan konuşan bir kedisi yoktu.

Gwyn mutfaktan bir şişe şarapla çıkarken, “Mama? Aç?” diye sordu minik canavar. Aynı anda Taran, minicik yumruklarını masaya vurup, “AĞAAÇÇÇÇ!” diye bağırdı.

“Harika,” dedi Vivienne, kucığındaki bebeği pırpırlayarak Gwyn’e imalı bir bakış atarken. “Konuşmayı kediden öğreniyor.”

“Sör Purrcival Rhys’tan daha düzgün konuşuyor, minnettar olmalısın,” dedi Gwyn, şarabı Wells’e uzatarak.

“Bu kedi sırf yürüyüşe çıkıyor diye *peripatetik* gibi kelimeler kullanmaya başlarsa haber ver,” dedi Vivi. Rhys’sa eğilip karısının uzattığı yanağına bir öpücük kondurdu.

“Teşekkür ederim, canım,” dedi Rhys, sonra Gwyn’e iki parmak selamı çaktı. Gwyn sadece kıkırdayarak karşılık vererek aynı jesti yaptı. Ama Wells, kardeşine dik dik bakıp sesini yükselterek, “Şu an *benim evimdeyiz*, Rhys ve—” demeye yeltendi.

“Aslında burası babamın evi. Sen sadece içinde yaşıyorsun. Bu yaşta biraz üzücü bence.”

“BABAAAAAAA!” diye bağırdı Taran. Rhys da oğlunu onaylarcasına başını sallayarak, “Aynen öyle,” dedi.

Şu an Graves Glen’de, Simon’ın tepenin –yerel halk buraya dağ dese bile Bowen buraya *dağ* demeyi hiçbir zaman içine sindirememişti— üstüne inşa ettiği evin yemek salonundaydılar. Gwyn

ile Wells bu evi devralmış ve Gwyn'in deyiimiyle "ürkütücü" havasından tamamen arındırmışlardı.

Bowen'in bu yere dair anıları flu ve karmaşıktı ama dürüst olmak gerekirse ev şimdi güzel, sıcak ve huzurluydu. İçinde yaşadığı hissediliyordu. Gwyn'in dokunuşu her yerdeydi; rengârenk yemek sandalyeleri, hilal şeklindeki eğlenceli ayna... Bowen, Wells'ten de izler görebiliyordu: sahte boynuzdan şamdan (şimdi Taran'ın erişemeyeceği bir yere kaldırılmıştı), el işçiliğiyle yapılmış deri Amerikan servisleri.

Eskiden burası sadece bir evdi. Ama şimdi bir yuvaya dönüşmüştü ve Bowen, abisi adına gerçekten mutluydu.

Ama orada oturup akşam boyunca şakalaşmaları, tartışmaları, kahkahaları ve sevgi sözlerini dinledikçe midesinde derin bir boşluk hissetmeye başlamıştı.

Bowen, duygularını gayet iyi gizlediğini düşünüyordu fakat Vivi, kucağında hâlâ keyifle saç uçlarını çeken bebekle ona döndü ve "İyi misin?" diye sordu.

Bowen göz ucuyla kardeşlerine baktı ama onlar çoktan en iyi Yule kütüğünü* nereden bulacakları konusunda hararetli bir tartışmaya girişmişti. Gwyn de dönmüş, annesi Elaine'le konuşuyordu. Elaine masanın başında oturmuş, kulağının arkasına takılmış çobanpüskülü yaprağıyla bir kadeh şarap yudumluyordu.

"İyiyim," dedi Bowen ama kardeşinin karısı zeki ve ayakları yere basan biriydi, bu numarayı öyle kolay yutmazdı.

"Seni tanıyorum... şu surat ifaden... yani genel olarak böyle bakıyorsun ama bana bir sıkıntın varmış gibi geldi," dedi Vivi, eliyle Bowen'ın yüzünü işaret ederek.

Bowen'ın sıkıntısı tuhaf bir suçluluk duygusuydu. Declan artık bunu hiç yaşayamayacaktı, bir daha asla ailesiyle aynı masaya

* Kuzey Avrupa kökenli eski bir gelenek. Noel ya da kış gündönümünde büyük bir kürük şöminede günlerce yakılır; bunun bereket, bolluk ve iyi şans getirdiğine inanılır. Pagan inançlarından gelen bu âdet, zamanla Noel kutlamalarına da girmiştir. -ç.n.

oturmayacaktı. Peki bunun suçlusu kimdi? Bir de alışık olmadığı başka bir şey vardı.

Yalnızlık.

Onu sohbetlerine, tartışmalarına kattıklarında bile kendini yalnız hissediyordu. Çünkü bunun ailesi için ne kadar kolay, ne kadar doğal olduğunu görebiliyordu. Bu ortamın ne kadar dışında kaldığını da.

Elbette yalnızlık kendi tercihiydi ama yine de içini acıtıyordu.

Boğazını temizleyip konuşmaya başladı ama sözlerini sadece 'ıvi'ye değil, odadaki herkese yöneltti. "Şey, hani... yılbaşına kadar burada kalma konusunu konuşmuştuk ya."

Bu söz, Rhys ve Wells'in tartışmasını ânında durdurdu. Herkes bir anda ona döndü. Bowen, ensesinden yüzüne doğru bir kızarıklığın yayıldığını hissedebiliyordu.

Gwyn kollarını göğsünde kavuşturup sabit bir ifadeyle ona baktı.

"Sadece konuşmadık, Bowen. *Planladık*. İlk Jones-Penhallow Yule kutlaması. Neredeyse bir ay boyunca hepimiz bir arada olacağız. Soylu bile çobanpüskülü tacını* takmayı kabul etti!"

Dirseğiyle Wells'in kaburgasına vurunca adamın elindeki şarap çalkalandı.

"Evet," dedi Wells. "Ama fotoğrafımın çekilmeyeceğinin garantisini aldıktan sonra."

Bowen başını onaylarcasına salladı. "Evet. Evet... Şey... Doğru."

"Sana arka bahçede küçük, yalnız bir kulübe bile yaptılar," dedi Rhys. "Evinde gibi hisset diye."

Bowen iç çekti, ikiye karşı bir olmaktan nefret ediyordu.

"Sadece... şu anda bir proje üstünde çalışıyorum," dedi, bu en azından yarı yarıya doğrudu. "Ve bir ay boyunca uzak kalacak vaktim yok."

* Kış gündönümünde kullanılan pagan sembolü; ölümsüzlüğü, korumayı ve kışın doğa üzerindeki geçici hâkimiyetini simgeler. -ç.n.

LANETLİ DÜĞÜN

“Burada da çalışabilirsin,” dedi Gwyn. Wells de başıyla onayladı.

“Üst katta yer var ve Rhys’in da dediği gibi sana ormanda alışkın olduğun tarzda bir kulübe yaptık,” diye ekledi Wells.

“Üniversite, Elaine teyze ve dükkân derken ihtiyacın olan her şey elinin altında olur,” dedi Vivi neşeyle.

Taran bir şeyler mırıldandı, sonra yine o yumuşacık gülümsemesiyle Vivi’nin saçlarını yemeye çalıştı.

“Ne tür bir iş yaptığını söylersen yardımcı olmaktan mutluluk duyarım,” dedi Elaine.

“Ve Muzip Şeyler’deki her şey emrine amade,” dedi Gwyn koltuğunda doğrularak. “Ama nedense senin işinin lavanta tuzu ve adaçayıyla pek alakası yokmuş gibi geliyor bana.”

“Harika,” dedi Wells, ellerini birbirine vurup. “O hâlde mesele çözüldü, değil mi? Kalıyorsun.”

Aziz Bugi’nin taşakları aşkına, Bowen bu insanların birleşik kuvvetine hazırlıklı değildi.

Ama istediğinde inatçı biri olabiliyordu.

Kendince.

“Birkaç gün daha kalırım,” dedi. “Ama sadece bu kadarına söz verebiliyorum.”

Verebileceğim tek şey bu.

Bowen ateşe bir odun daha atmıştı ki hayalet belirdi.

Kabul etmeliydi, ruh çağırmak için mükemmel bir ortamdı: aralık gecesi, dışarıda uğuldayan bir fırtına, ıssız bir Galler dağ yamacı, şömineye doğru düşünceli bakışlar atan bir adam... Ama buna rağmen çocuk gibi korkudan çığlık attı.

“Sakin ol, Bo. Tanrı aşkına. Sadece benim,” dedi Declan, saydam elini kaldırarak. Bowen hâlâ kalbinin göğsünden fırlayacakmışçasına atmasını durdurmaya çalışıyordu.

“*Noel Şarkısı*’ndaki adam gibi zincir takmalısın,” dedi Bowen somurtarak. “Ya da kediler gibi bir zil.”

Eski sınıf arkadaşı ve en yakın dostu ona hareket çekti, şöminenin ışığında parmak uçları mora çalıyordu. “Salak.”

“Geri zekâlı,” diye karşılık verdi Bowen, ardından iç çekti. “Lütfen çılgılık attığımı kimseye söyleme.”

“Tüh ya, öğle yemeğinde hayalet tayfayla yapacağımız muhabbetimizin ilk konusu bu olacaktı,” dedi Declan alaycı bir sırıtışla.

O sırıtışı gören Bowen’ın yüreği sızladı.

Yıllar önce Declan’da hoşuna giden ilk şeylerden biri de buydu; dünyayı kocaman bir şaka gibi gören o gülümsemesi. Sanki ikisi de o şakanın içine dâhil olduğu için şanslıymış gibi.

Biraz Rhys’ı andırıyordu aslında. Belki de bu yüzden Penhaven Üniversitesi’ndeki oda arkadaşıyla bu kadar çabuk kaynaşmıştı.

Graves Glen şimdilerde tatlı bir yer olabilirdi ama o zamanlar evinden ışık yılı uzaktaymış gibi gelirdi. Galler’in vahşi doğasından sonra Georgia’nın yumuşak kışları ve nemli yazları bambaşka bir dünyaydı.

Sonra Declan’la tanışmıştı. Edinburghlu bir İskoç. Eski büyüler kadar Midlothian Hearts futbol takımına da tutkuyla bağlıydı. Daha ilk haftadan dost olmuşlardı. Büyü konusunda kimse Declan’ın eline su dökemezdi; kimse bir büyüü onun kadar hızlı öğrenemez ya da aradıkları ritüelin hangi kitapta, o kitabın da tıka basa dolu kütüphanenin hangi kuytu köşesinde olduğunu ondan daha iyi bilemezdi.

Büyünün karanlık tarafını en hevesle kucaklayan da yine oydu.

Bowen kendine olanların onun suçu olmadığını bin kere söylemişti. Declan da aynı şeyi söylemişti.

Ama o büyüü bulan Bowen’dı.

Şöminedeki odundan kıvılcımlar saçılınca Bowen biraz geri çekildi ve ellerini kotunun arkasına silerek bir zamanlar dostu olan hayalete dikkatle baktı.

LANETLİ DÜĞÜN

“Epeydir yoktun,” dedi. Bu olağandışı bir şey değildi aslında. Bir keresinde onu neredeyse bir yıl boyunca hiç görmemiş ve belki de Declan’ı dünyaya bağlayan ip sonunda kopmuştur diye umut etmişti ama hayır. Umudu boşa çıkmıştı. “Nereye kayboldun bakalım?”

Declan, Bowen’ın dediği gibi hafiften “soluklaştı”. Bedeni hâlâ yarı saydamdı ama arkasındaki kitaplık iyice görünmeye başlamış, üzerindeki futbol formasının yazılarıysa neredeyse silinmişti.

Sonra odanın sıcaklığı düştü. Declan netleşmeye başladı, hâlâ saydamdı ama artık daha somut görünüyordu. Ve Bowen ilk kez elinde bir şey tuttuğunu fark etti.

Bir zarf.

Declan zarfı uzattı, Bowen eline aldığı şeyin ağırlığını hissedince kaşlarını çatı.

“Düğün davetiyesi,” dedi Declan. Ama Bowen o anda zarfta ne olduğunu değil, onun buraya *nasıl* geldiğini düşünüyordu.

“Bu şeyi buraya getirmeyi nasıl başardın sen?”

Hayaletler nesneleri hareket ettirebilirdi ama nadiren bir şey taşıyacak kadar güçleri olurdu.

“Aylardır ortalıkta olmamamın sebebi buydu,” dedi Declan zarfı işaret ederek. “Bu zarf temmuzda annemin evine geldi. Buraya getirmem epey sürdü. Zaman daralıyor, dostum.”

Bowen zarfın içinden kartı çıkarıp süslü yazıyı inceledi. “Morgana’nın memeleri aşkına, bu yazıyı okumak imkânsız.”

“Merak etme,” dedi Declan iç çekerek. “Ezberledim ben. Diyor ki, Sir ve Leydi Meredith, kızları Carys’in Bay David Thorsby’yle düğününe sizi davet etmekten memnuniyet duyarlar. Tarih: 24 Aralık.”

“Carys Meredith,” diye tekrarladı Bowen, Declan’a keskin bir bakış atarak.

Hayalet parlayan ellerini havaya savurdu. “Aynen, *o* Carys.”

“Nişanlın,” diye devam etti Bowen. Declan kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Eski nişanlım,” diye düzeltti. “Bu *David* denilen adam artık benim yerimi almış.”

Bowen, Declan’ın “David” ismini sanki bulaşıcı bir hastalık-mış gibi telaffuz etmesini göz önünde bulundurarak ona biriyle evlenebilecek durumda olmadığını, bu yüzden de Carys’in hayatına devam ederek aslında iyi yaptığını söylemekten kaçındı.

Bowen Carys’le hiç tanımamıştı ama Declan’ın masasının üstündeki fotoğrafını görmüştü. Narin bir güzelliği vardı. Saçları o kadar sarıydı ki neredeyse beyaza çalıyordu, gözleriye koyu kahverengiydi. Fotoğrafta başını geriye atmış, kollarını iki yana açmış gülüyordu.

Declan ona deli divane âşıktı ve Bowen hep Carys’e nişanlı-sının başına gelenlerle ilgili ne söylendiğini merak etmişti.

Kim bilir o an neler düşünmüştü.

“Bu sadece bir düğün değil,” dedi Declan davetiyeyi işaret ederek. “Tüm hafta sonuna yayılmış bir etkinlik. Noel ritüeliyle harmanlanmış. Carys’in ailesi zaten her şeyi abartmaya bayılır.”

Bowen başını iki yana salladı. “Üstelik gelecek hafta, öyle mi?”

Declan iç çekip başını onaylarcasına salladı. “*Temmuzdan* beri bu lanet şeyi sana ulaştırmaya çalışıyorum. Az kalsın yetişemeyecektim.”

“Of,” diye homurdandı Bowen, davetiyeyi elinde çevirerek. “Biliyorsun...”

“Biliyorum,” dedi Declan. “Sana düğünü söyleyebilirdim, sen de davetiyeyi sihirle hazırlatabilirdin ya da belki ailemi arayıp bir davetiye kapabilirdin. Evet, bunların hepsi sen zarfı eline aldığın saniyede aklımdan geçti. Teşekkür ederim, Bowen.”

Hayaletlerin en büyük sorunu buydu, neden hâlâ dünyaya bağlı olduklarına o kadar takılıp kalıyorlardı ki bazen insanların dünyasının nasıl işlediğini unutuyorlardı. Bu hem tatlı hem de biraz üzücüydü ve Bowen yine, *Keşke Declan’ı o lanet büyüü yap-maktan vazgeçirebilseydim*, diye düşündü.

Ama artık olan olmuştu, değil mi?

“Peki neden bunu bana getirdin?” diye sordu.

Declan, üniversite yıllarından çok iyi hatırladığı o bakışı attı. Hani şu, *Bir insan nasıl bu kadar kalın kafalı olabilir?* bakışı. “Çünkü gitmeni istiyorum,” dedi.

Bowen’ın midesine bir taş oturdu. Tamsyn burada olsaydı abartılı bir mimikle onun suratını taklit ederdi.

“Yani... sen şimdi,” dedi yavaşça, “eski nişanlının düğününe gitmemi istiyorsun.”

Declan başıyla onayladı. Saçları hayattayken kızıldı, şimdiyse grimsi maviye dönüşmüştü, bir tutamı gözüne düşüyordu. “Hı hı. Senden çok etkili bir lanet hazırlamanı istiyorum. Tam yeminler edileceği sırada ayağa kalkıp bağıra çağıra ortaya atılacaksın. Etki için biraz gök gürültüsü ve biraz şimşek falan da eklesen süper olur. Hatta şu ürkütücü kara bulut numarasını da yapabilir misin? Hani olayı etkileyici hâle getirmek için.”

Bowen, şöminedeki ateşin çıtırtıları ve kapıya çarpan karla karışık yağmur sesi eşliğinde bir süre arkadaşına baktı.

Sonra yavaşça, “Benimle dalga geçiyorsun,” dedi.

Declan gözlerini hafifçe kıstı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hah. Genelde anlaman daha uzun sürerdi.”

“Son zamanlarda pratik yaptım,” diye mırıldandı Bowen. Hayalinde Tamsyn’in koyu gözleri eğlenerek bu ânı izliyordu.

Belki bir gün Declan’ı Tamsyn’le tanıştırdı. Kesinlikle iyi anlaşılardı, bundan emindi. Ama Declan’ı tanıtmak demek, bu olaylardaki payını da anlatmak demekti ve Tanrı aşkına... ne berbat bir şey olurdu.

“Cidden ama,” dedi Declan, başını öne eğip kirpiklerinin altından Bowen’a bakarak. “Ben kendim gidemem. O ev büyülerle koruma altına alınmış. İçeri adım atan her şey geri sekiyor. Nasıl bildiğimi sorma. Aylarca o eve musallat olmaya çalıştım ama kapıya yaklaştığım her seferinde kendimi kilometrelerce uzakta buldum. Meredithlerin bu konularda hiç şakası yok.”

Bowen başıyla onayladı ama zihni çoktan başka bir yere kaymıştı.

“Meredith...” diye mırıldandı. Sonra Declan’ı da peşine takarak odanın arkasındaki kitaplığa yöneldi. Yatak odasının yanındaki duvara yaslanmış, evdeki en büyük kitaplıktı. Bowen yukarı uzanıp devasa bir cilt indirdi. O kadar ağırdı ki kucağına düştüğünde yüzünü buruşturdu.

Kitap büyüktü, kapağı yıpranmış, siyah derisi çatlamıştı, altın yaldızları kenarlarından soyuluyordu. Bir filmde dekor olarak kullanılacak kadar antik görünüyordu ama Bowen Penhallow’un evinde hiçbir kitap toz tutacak kadar uzun süre hareketsiz kalmazdı. Hatta bu kitabı geçenlerde eline almıştı; Rhys onu gece yarısı arayıp Taran’ın ikinci adı “Emyr”nin sülalenin en kötü şöhetli atalarından birine ait olup olmadığını sormuştu.

Neyse ki kitapta Emyr geçmiyordu. Bowen sayfaları çevirdi, Penhallowlar, Parryler, Owenlar ve Neaglelerin olduğu bölümü geçti, sonunda kalın harflerle yazılmış bir başlığa geldi: MEREDITH-LER.

Sırtında soğuk bir esinti hissedince Declan’ın, omzunun üzerinden sayfayı okuduğunu anladı.

“Onun soyunun Asil Cadılar’dan geldiğini biliyordum ama senin kitabına girecek kadar *asil* olduklarını bilmiyordum,” dedi Declan, Bowen’ın ensesine çarpan nefesi buz gibiydi.

“Yalnızca asil değil,” dedi Bowen isimleri tararken. “Güçlüler de. Bu Meredith var ya... Powys, 1283. İdam edilmiş, iç organları çıkarılmış, yakılmış, sonra da kafası kesilmiş.”

“Ve ölmemiş mi?” diye sordu Declan.

Bowen başını iki yana salladı. “Hayır. Yani bütün bunların sonucunda ölmüş tabii ki. Ya da sanırım bu saldırılardan biri onu öldürmüş, diğerleri sadece ağır hasar vermiştir.”

“Peki bu... *güçlü* olduğunu mu gösteriyor... nasıl yani?”

LANETLİ DÜĞÜN

Bowen, defteriyle kalemini yakına çekmek için uzandığında elini istemeden arkadaşının kolunun içinden geçirmiş oldu. Declan da buna bozulmuş gibi bir homurtu kopardı.

“Üzgünüm,” dedi Bowen dalgınca ve not almaya başladığında Declan burnundan güldü.

“Hayır, üzgün falan değilsin,” diye karşılık verdi. Bowen çoktan yazmaya dalmamış olsaydı belki gülümserdi.

“Zaten acıtmaz ki,” diye hatırlattı Bowen. Declan çenesini kaldırıp masanın diğer tarafına süzüldü.

“Doğru ama kaba bir davranış. Şimdi şu Carys’in bilmem kaçınıcı kuşaktan dedesiyle ilgili söylediğin şeye dönelim.”

“İngilizler ona bütün o şeyleri yaptı çünkü kara büyüyle uğraşıyordu,” dedi Bowen, bir yandan da isimleri ve tarihleri not alıyordu. Okuduğu şeyleri aklında tutmak onun için kolaydı ama bir kere yazdı mı asla unutmazdı.

“Ama 1283’ten bahsediyoruz,” dedi Declan. “O dönemde *kara büyü*... bilemiyorum, banyo yapmak anlamına gelebilir. Ya da birinin aletine sülük yapıştırmayı istememesi.”

“Cahil cahil konuşma, Declan,” dedi Bowen. “Orta Çağ, sandığımız kadar pis ve gerici değildi. Hatta onların çürük dişli olduğu fikri de efsaneden ibaretti. Şekerleri bile yoktu, yani—”

“Dostum,” dedi Declan elini kaldırarak ve Bowen kaşlarını çattı ama bu tartışmayı daha sonraya saklamaya karar verdi.

İnsanlar genelde Declan’a pek konuşkan biri olmadığı için yüklenirdi ama ilgisini çeken bir şey *olduğunda* gözleri parlar, *dostum* deyip derin konulara daldardı.

“Konumuza dönersek, bu olaydaki kara büyü gerçekten kara büyüydü. Nekromansi yani. O tür bir şey.”

Declan biraz heyecanlandı, gözlerindeki umut Bowen’ın midesine bir yumruk gibi oturdu.

“Nekromansi. Yani ölüyü diriltmek,” dedi.

“Sen ölmedin ki, Dec,” dedi Bowen, sesi olabildiğince yumuşaktı. “Gerçekten ölmedin.”

Declan'ın çıkardığı ses tam kahkaha değildi ama ona çok yakındı. “Ölü değilim, evet ama canlı da değilim. Cesedim yok, çürüyen bir bedenim yok... Evet, Bowen, bu konuyu konuştuk. Senden oraya” –dalgalanan formuna baktı ve kendini işaret ederek– “bu her ne haltsa artık ona bir çözüm bulmanı umut ettiğim için gitmeni istemiyorum.”

Bowen'a doğru döndü, iki elini Bowen'ın omuzlarına koydu. Bowen o an buz gibi bir dokunuş hissetti ama ortada gerçek bir ağırlık yoktu, hiçbir temas yoktu.

“Carys'le evlenseydim sağdıcım olurdun, değil mi?” dedi Declan. “Şimdiyse sevdiğim kadının düğününü bile izleyemiyorum ama sen izleyebilirsin. Benim için bu, orada olmak kadar kıymetli.”

Bowen uzun zamandır böyle hissetmemiştir. Boğazı düğümlendi, gözlerinde yaşlar birikti. En son babasıyla konuştuğu gece böyle hissetmişti. Geçen yılın sonlarındaki o buz gibi gecede. Bowen, Simon Penhallow'a üç oğlunun da artık ondan ve onun entrikalarından bıktığını kesin bir dille anlatmıştı.

Doğru olanı yapmıştı ama lanet olsun ki çok zor olmuştu. Şimdi Declan'ın o yalvaran yüzüne bakmak da aynı derecede zordu.

“Dec,” dedi Bowen yumuşak bir sesle, “öylece gidip düğüne katılamam... davetiye olsun ya da olmasın, beni davet etmediklerini hatırlayacaklarından eminim.”

“Senin ailen de kadim ve güçlü,” diye hatırlattı Declan. “Tıpkı Meredithler gibi. Kimse senin gitmeni sorgulamayacaktır. Carys büyük ihtimalle seni David'in ailesinin davet ettiğini sanar. Ve David denilen o adam da Carys'in korkunç büyükannesinin işi olduğunu düşünür. Ama kimse kalkıp da bir Penhallow'un düğüne katılamayacağını söyleyemez.”

Declan'ın dediğinde haklılık payı vardı. Galli cadı aileleri böyle tuhaftı işte; evlilikler, kan davaları ve kadim anlaşmalarla dolu karman çorman bir dinamikleri vardı ve Bowen'ın ailesi de

bu dinamğin yapı taşlarından biriydi. Wells gibi davranıp o ukala tavırlarını takınsa şüphesiz herkes Bowen'ın oraya ait olduğunu düşünürdü.

Tanımadığı bir sürü cadıyla birlikte lanet olası bir hafta sonunu geçirmek üzere uzak bir malikâneye gidecekti. Hem de Yule'da.

Gözünün önüne yine Tamsyn'in yüzü geldi. Yirmi dördünde Londra'da buluşacaklardı. O *pub*... O Rudolph's Rosé.

O ökseotu.

"Ne olur, Bo," diye yine yalvardı Declan. "Onu kaybettiğimi biliyorum, o artık yok. Ama düğününü izleyebilirsen... bana anlatabilirsen... orada olduğunu bilirim... o salonda bir kişinin olsun beni düşündüğünü bilirim... belki o kadar acıtmaz."

Bu tam anlamıyla kalbe saplanan bir bıçaktı, öyle değil mi?

Declan'dan o kadar çok şey almıştı ki... Ama hâlâ olanları telafi etmenin bir yolunu bulamamıştı. Ve şimdi Declan ondan –bütün bunların yanında küçücük kalacak– bir iyilik istiyordu.

"Bak," dedi Declan o tanıdık sırtışıyla. "Soğuk olacak, rahatsız edici olacak, muhtemelen perişan olacaksın ama–"

"Hayatımın diğer günlerinden ne farkı var ki, değil mi?" diye sözünü kesti Bowen kuru bir ses tonuyla ve Declan güldü. O soğuk hava tekrar Bowen'ın tenine yayıldı.

"Aynen," diye onayladı Declan. "Gerçi Tywyll Malikânesi'ni sevebilirsin. Aşırı tuhaf, kadim büyü eşyalarla dolu, rahatsız edici bir yerdir. Bunu iş amaçlı bir tatil gibi düşün."

Bu isim –Tywyll Malikânesi– Bowen'ın zihninin bir köşesinde yankılandı. Tanıdık geliyordu. Sanki bilmesi gereken bir yerdi.

Ama sonra bacada yeniden rüzgâr uğuldadı, alev kısa bir an için parladı ve o düşünceyle birlikte Declan kayboldu.

Düzenleme

Ny.ozlem

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tamsyn ürpertici mekânlara yabancı değildi.

Bu, işinin doğasında vardı, özellikle de Bowen için çalışmaya başladığından beri böyle yerlerle giderek daha sık karşılaşır olmuştu. Eski zindanlarda, sayısını hatırlayamayacağı kadar çok kasvetli bodrumda bulunmuştu, hatta bir keresinde birkaç saatliğine “oubliette” dedikleri yerde sıkışıp kaldığı bile olmuştu. Yani söz konusu Korkutucu Mekânlar olduğunda epey tecrübeli sayılırdı.

Fakat Tywyll Malikânesi’nin demir kapılarına bakarken kendi kendine, *Ama bu bambaşka bir seviye ürkütücülükte*, diye itirafta bulundu.

“İleri Seviye Ürkütücülük,” diye mırıldandı, buğulanmış ön camın ardından kapının tepesini görebilmek için başını eğerek. “Lisansüstü Tekinsizlik.”

Malikâneyi bulması epey zamanını almıştı; elindeki bölge haritası altmış yıl öncesine aitti. Ama yaptığı araştırmalardan öğrendiğine göre Meredith ailesinin, atalarından kalan malikâneyi bulmayı bu kadar zorlaştırmasına hiç şaşmamak gerekirdi.

Tamsyn, Bowen’ın aile geçmişini karmaşık sanırken onlarınki bu cadılarının yanında hiç kalırdı. Londra’ya uzun bir uçak yolculuğu ve ardından Kuzey Galler’e yaptığı tren yolculuğu sırasında dersine iyi çalışmıştı.

Meredithlerin, Galler *var olduğundan* beri orada yaşadıklarını ve dehşet verici biçimlerde ölmeye yatkın olduklarını öğrenmişti. Ailenin şimdiki reisi Madoc Meredith’in Carys adında bir kızı olduğunu ve eşi Amelia’nın birkaç yıl önce İtalya’ya çekip gittiğini biliyordu.

Tywyll Malikânesi'nin on dördüncü yüzyılda bir tür kale olarak inşa edildiğini, sonraki beş yüz yıl boyunca sürekli eklemelerle büyüdüğünü de öğrenmişti. Bu yüzden burası bir evden çok en az yirmi beş yatak odalı ve kim bilir daha kaç odası olan karman çorman bir yapıydı.

Hatta rivayete göre kalede en az üç hayaletin dolaştığını, bunlardan birinin başsız olduğunu da öğrenmişti.

Öğrenmediği tek şey, peşinden gönderildiği broşun nerede olduğuydu.

Ve ne işe yaradığı.

Ya da neden birilerinin onu ele geçirmek için bir milyon dolardan fazlasını gözden çıkarmayı düşündüğü.

“Detaylar,” dedi Tamsyn kendi kendine, taktığı sarı peruğun uçlarını çekiştirirken.

Bu işte kılık değiştirmek şart mıydı?

Muhtemelen hayır.

Ama rol yapmayı, kostüm giymeyi, bir oyuna kendini bütünüyle kaptırmayı özlemiş miydi?

Hem de çok özlemişti.

“Oyalanmayı bırak, Bligh,” dedi kapıya bakmayı sürdürerek. Çift kanatlı kapı açıktı, üzerine kıvrımlı harflerle “Tywyll” kelimesi işlenmişti, bazı yerleri pas tutmuştu ve sert rüzgâr, kapının bir kanadını sarhoş gibi sağa doğru yatırmıştı.

Derin bir nefes alıp gaza hafifçe bastı ve kiralık arabasını açıklıktan içeri sürdü.

Eve giden bu uzun ve dolambaçlı yol ilkbaharda muhtemelen büyüleyici görünürdü. Ağaçlar yapraklarla dolup taşar, yola sarkan dalları hoş kokulu yeşil bir tünel oluşturur, aralarından parlak mavi gökyüzü görünürdü. Kuşlar ötüşür, arılar vızıldar, belki yakında bir derenin şırıltısı duyulurdu.

Tamsyn arabayı sürerken aklında hep bu görüntü vardı yoksa doğrudan eski bir korku filminin içine sürüyormuş gibi hissetmekten kendini alamazdı.

Bugün gökyüzü mavi değil, akşama doğru yağmur yağacağını düşündüren çalkantılı bir griydi. Yapraklar da yoktu; sadece ıslak kara dallar, iskelet eller gibi göğe uzanıyordu. Rüzgâr tekrar arabayı salladığında Tamsyn direksiyona daha sıkı sarılıp dişlerini sıktı.

“Bir milyon dolar,” diye hatırlattı kendine, dikiz aynasından yansımalarına bir kez daha bakarak.

Bu iş için eski bir kimliğini kullanıyordu, en az beş yıldır kullanmadığı bir kimlikti bu ama Anna Ripley buradaki insanların arasına karışmak için doğru bir seçim gibi gelmişti. Platin sarısı, asimetrik küt kesim saçları, kırmızı akrilik çerçeveli büyük gözlüğü ve iddialı takılarıyla biraz eksantrik ama aynı zamanda iddialı görünüyordu. Sonuçta Anna Ripley bir galeri sahibiydi ve Carys’nin annesiyle Venedik’te, Campo Sant’Angelo’nun hemen yanındaki o sevimli atölyede tanışmışlardı, hatırlıyor musunuz?

Gizemli işvereni ona davetiye ayarlamıştı ama hikâye, kılık değiştirmesi, cazibesinin ikna gücü – işte, Tamsyn’in gerçek yeteneği *buydu*.

İnsanların bu tür şeylere bu kadar çabuk kanabilmesi şaşırtıcıydı doğrusu; yeter ki siz rahat ve kendinizden emin olun, hazırlığınızı iyi yaptıysanız onları tavlama için bunlar yeterdi.

Başta Carys’in üniversiteden arkadaşı rolünü oynamayı düşünmüştü ama sonra hedefini Amelia’ya çevirmişti. Her zaman yeni insanlarla tanışmaya hevesli, sürekli yeni deneyimler peşinde koşan uçarı Amelia. Sosyete dergilerinde çıkan sayısız fotoğrafı –insan deryasının ortasında, elinde hep bir kadeh şampanyayla– Amelia’nın hayat tarzını gözler önüne seriyordu. “Anna Ripley” ile tanıştığını hatırlamayacaktı ama kesin olarak tanımadığını da söyleyemeyecekti; üst tabaka görgü kuralları Tamsyn’den kanıt istemek gibi garip bir şey yapmasını engellerdi, hele ki elinde davetiyeyle çıkagelmişken.

“Çünkü ben bu işte en iyisiyim,” diye hatırlattı kendine Tamsyn, yol biraz daha kararıp ağaçlar birbirine yaklaşıp da hafifçe gülümsemeye devam etti.

LANETLİ DÜĞÜN

Uzun zaman sonra yüz kaslarını yeniden esnetmek eğleneliydi, gerçi bundan dolayı azıcık da olsa suçluluk duyuyordu...

Gözleri kısa süreliğine yoldan çantasına kaydı.

Bowen geçen gün mesaj atmıştı. İş için değil, sadece Noel Arifesi'nde onunla buluşamayacağını, yeni yılda konuşacaklarını yazmıştı.

Tamsyn bunun için üzülmenin aptalca olduğunu düşündü, özellikle de bu iş yüzünden *onunla* buluşmayı iptal etmeyi aklından geçirmişken. Ama söz konusu Bowen Penhallow olduğunda Tamsyn kendini hep biraz aptal gibi hissedeceğini fark etmeye başlamıştı.

Belki de bu işi yapmayı istemesinin nedeni buydu: Ona kim olduğunu, neler yapabileceğini hatırlatacak bir şey arıyordu. Bowen'la hiçbir ilgisi olmayan bir iş. Bowen sonunda ona ihtiyaç duymadığında ve dağın başındaki garip kulübesinde yeni bir büyümlü eşyayı takıntı hâline getirdiğinde bile iyi işler başarabileceğini kanıtlayacak bir şey.

Yol, tıpkı Tamsyn'in düşünceleri gibi kıvrılıp dönerken arabası öyle büyük bir kökün üzerinden geçti ki kiralık aracın tabanı yola sürttü. Bu sürtünme çok uzun süre devam edince evin gerçekten orada olup olmadığını merak etmeye başladı; derken bir dönüş daha yaptı ve ev birdenbire karşısında belirdi.

Bu... devasa bir şeydi. Taş surlar ve kuleler gri gökyüzüne doğru uzanıyordu, kapıysa –kapı denebilirse eğer– iri demir cıvata ve perçinlerle tutturulmuş iki koca meşe plakadan oluşuyordu. Sis toprağın üzerinde sürünüyordu ve inanılır gibi değildi ama duvarlara sabitlenmiş demir *meşaleler* yanıp sönüyordu.

Ev karanlık, uğursuz ve tekinsiz görünüyordu.

Üstelik Tamsyn, burada üç gece geçirecekti.

Bir milyon dolar, diye hatırlattı kendine, arabayı park edip nemli, soğuk öğleden sonraya adımını atarken.

Bunu bir meydan okuma gibi düşün. Hani şu korkutucu şeyler yapılan yarışma programları var ya, sonunda ödül olarak Toyota Tercel falan kazanılan hani.

Tamam.

Bunu yapabiliirdi.

Tamsyn deri çantasını ve “Anna Ripley”ye yakışır diye düşündüğü eski tip bavulunu kaptığı gibi birkaç yavaş adımla eve doğru ilerledi. Gerçi buraya “ev” demek zordu, “kale” demek daha uygun düşerdi. Kulelerinden birinde kıvrılmış uyuyan bir ejderha görse hiç yadırgamazdı.

Derken öyle gıcırıltılı bir ses yükseldi ki ağaçlar bile titreşmiş gibi geldi ve devasa kapılar ağır ağır açıldı. Karşısında kel kafası ince yağmur damlalarıyla parıldayan, koyu yeşil yün takım elbiseli bir adam belirdi.

“Hoş geldiniz!” diye gürledi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle elini uzatarak. Tamsyn düşünmeden adamın elini sıktı.

İri avucu parmaklarını resmen yuttu ve adam kolunu öyle bir salladı ki neredeyse omzunu yerinden çıkaracaktı.

“Anna—” diye söze başladı Tamsyn ama adam çoktan başıyla onaylayıp sırtına dostça bir şaplak atarak onu içeri çekmişti bile.

“Evet evet, düğün için gelen konuklardansın, son gelen sensin, tatlım ama sorun değil, sorun değil. Hava berbat tabii, Galler’de aralık ayı işte. Carys neden Yule’da evlenmek istedi hiç anlamıyorum ama gelinle tartışmak olmaz tabii, değil mi?”

Adam güldü; kahkahası taş zeminli geniş holde yankılanarak uzun koridor boyunca dizili zırhların donuk parıltısına çarpıp geri döndü.

Odanın öbür ucunda gürül gürül yanan şömineye yönelmişlerdi.

Tamsyn arabadan indiği andan beri kemiklerine işleyen bir soğuk vardı ve ateşe yaklaşmak istemişti ama ev sahibi onu sağa, başka bir karanlık koridora yönlendirdi; ardından görkemli bir merdivenin yanından geçip kasvetli karanlığa daldılar.

“Şimdi seni mutfağa götürüp bir çay içirelim, olur mu? Böyle günlerde yapılacak en iyi şey budur. Çay, belki biraz da viski?” Adam, Tamsyn’e kocaman sırtıtarak baktı, sonra kalın parmağını

dudaklarına götürdü. “Bizim sırrımız,” diye fısıldadı. Ya da en azından Tamsyn onun fısıldamaya *çalıştığını* düşündü, pek emin değildi çünkü bu adamın haykırmadan daha alçak sesle konuşabileceğine inanmıyordu.

“Harika olurdu—” diyecek oldu ama adam çoktan dirseğini kavrayıp onu tekrar yürütmeye başlamıştı.

“Evet evet, çaydan sonra da biraz uzanır, mis gibi olursun. Sıcak bir banyo da iyi olurdu ama ev bu kadar kalabalıkken eski püskü borularımızın *ılık sudan* fazlasını taşıyabileceğine söz veremem. Öylesi hiç banyo yapmamaktan daha kötü olur, değil mi? Evet evet, daha kötü olur, tıpkı eskiden babama da dediğim gibi. Ama babam da bana, *Madoc, oğlum, atalarımız buz gibi nehirlerde, dereelerde yıkanırdı, nitekim Meredith damarlarında buz gibi su akar, seni kaypak herif*, derdi. Bir babanın oğluna söyleyebileceği pek de *nazik* bir söz değildi tabii...”

Adam durmaksızın konuşmaya devam etse de Tamsyn neredeyse hiçbir şey duymuyordu çünkü kafasında çalan alarm zilleri tüm sesleri bastırmıştı.

Bu adam Sör Madoc Meredith’ti; ailenin reisi, tüm düğün organizasyonunun ev sahibi, gelinin babası... Ve Tamsyn’in buraya gelmeden önce yaptığı birkaç haftalık araştırmanın sonucunda öğrendiği kadarıyla dünyanın en güçlü cadılarından biriydi.

Ve bu da Tamsyn’i ölümüne korkutmaya yetmişti.

Adam viski hakkında şaka yaparak ona baktığında, Tamsyn o an gerçeği gördü. Gülümsemesine rağmen mavi gözleri fazlasıyla genişlemişti, onları çok hızlı kırptırıyordu ve dudaklarına götürdüğü parmağı titriyordu.

Tamsyn’i neredeyse kolundan sürükleyerek koridorda çekirtmesi, sürekli omzunun üzerinden arkasına bakması, konuşmaya devam ederken bile durmayan o gergin hareketleri... Eli hâla onun dirseğindeydi ve teni öylesine soğuktu ki Tamsyn kazağının üzerinden bile bunu hissedebiliyordu. Koridorun loş ışığında, adamın teninin hafifçe griye çaldığını bile seçebiliyordu.

Bu işte bir gariplik vardı.

Hem de çok fena bir gariplik.

Şansıma tüküreyim, diye düşündü Tamsyn, yine de Madoc Meredith'e gülümsedi.

İşin bu kısmında iyiydi: İnsanları okumakta, saklamaya çalış-salar bile ne hissettiklerini fark etmekte. Yaptığı işte gereken hayati bir beceriydi bu. Yıllar içinde birden fazla kez kışını kurtaran bir beceri. Şimdi de vücudundaki her hücre ona arabada bir şey unuttuğunu söyleyerek buradan çıkmasını, ardına bile bakmadan 'ızla kaçıp kurtulmasını haykırıyordu. *Broşu boş ver, işi boş ver*, diyordu çünkü bu şey böylesine güçlü bir cadıyı bile korkutuyorsa kesinlikle bulaşılmamalıydı.

Uzaklardan bir gürültü geldi. Metalin taşa çarpmasına benzi-yordu. Tamsyn ön koridorda dizili duran zırhları hatırladı ama hayır, bu ses onlardan gelmiyordu. Çok daha uzaktan, boğuk bir sestti.

Sör Madoc, kulağının dibinde silah patlamış gibi sıçradı, sonra ceketinin içinden baş harfleri işlenmiş bir mendil çıkardı. Onunla alnını sildi fakat koridor öyle soğuktu ki Tamsyn kendi nefesini görebiliyordu.

"Her şey yolun—" diyecek oldu ama adam onun arkasına baktı ve yüzü biraz olsun aydınlandı.

"Ah! İşte, tanışman gereken bir başka konuğumuz daha!" dedi.

Tamsyn'in aslında merak ettiği tek şey bu evde neler döndü-ğüydü; gösterişli bir cadıyla tanışmak falan umurunda değildi. Ama yine de yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirip arkasına döndü.

Koridor loştı; yüksekteki pencerelerden sızan solgun gri ışık tuhaf gölgeler yaratıyor, duvardaki elektrikli aplikler kasveti zar zor baskılıyordu.

Ama Tamsyn'in fazla ışığa ihtiyacı yoktu. O yürüyüşü, ellerini arka cebine sokmuş, omuzlarını hafif kamburlaştırmış o duruşu nerede görse tanırdı.

Ah, hayır, diye geçirdi içinden. O anda zihninde beliren tek net düşünce buydu.

Gerçi bu tam olarak doğru değildi. Zihninde çılgınca dans eden başka düşünceler de vardı: *Sikeyim böyle şans, bir de Onca bar içinden neden burası – belki de yaratıcı tepkiler için daha çok eski film izlemeliyim?* ve sonra *Aman Tanrım, gerçekten kazak, bot ve kot dışında da kıyafetleri varmış ama bu çok fena çünkü ben onlara bağışıklık kazanmıştım, şimdiyse onu böyle şık görmeye alışmam gerekecek, peki ben buna dayanabilecek kadar güçlü müyüm? ÖYLE BİR KADIN var m–*

“Son konuğumuz, *ilk* konuğumuzla tanışsın,” dedi Sör Mado. Ve Tamsyn o sahte gülümsemesini bozmamaya çabalayarak elini somurtan Bowen Penhallow’a uzattı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bowen, bu evrende işleyen daha büyük güçler olduğunu bilecek kadar büyü araştırması yapmıştı. Onları yakından görmüş, incelemiş, sırlarını çözmeye çalışmıştı. Hepsini anlamamış olabilirdi ama onlara *inandığına* hiç kuşku yoktu.

Şimdiyse, sarışın bir Tamsyn'in dönüp ona sahte bir gülümsemeyle baktığını görünce, o güçlerin ondan nefret ettiğine *de* inanmaya başladı.

"Bowen Penhallow," diye gürledi Sör Madoc, Tamsyn elini Bowen'ın eline bırakırken. "Tanıştırayım..." Yaşlı adamın yüzü, morumsu bir renge dönerek karardı. "Üzgünüm tatlım, adın neydi?"

"Anna Ripley," dedi Tamsyn son derece sakın bir sesle, Bowen'ın elini hâlâ bırakmamıştı. Avucu buz gibiydi. Bowen bunun gerginlikten mi yoksa Meredithlerin "ısıtma" gibi şeyleri ölümlülere layık görmeyişinden mi olduğunu merak etti.

"Anna," dedi Bowen, yavaşça tekrarlayarak ve yüzünü inceledi.

Tamsyn'in kahverengi saçları parlak sarı, küt bir perukla gizlenmişti; gözleri eskisi kadar sıcak ve koyuydu ama şimdi parlak kırmızı çerçeveli iri gözlüğünün ardında saklanıyordu. Ayakkabıları da kırmızıydı, hem de fazla kırmızı; topukları öylesine yüksek ve inceydi ki, Bowen az önce taş zemine yüzüstü kapaklanmamış olmasına hayret etti. Topukları onu neredeyse göz göze gelecekleri kadar uzun göstermişti ve Bowen şimdi ona bakarken kendisini âdeta gözleriyle, *Lütfen işime çomak sokma, dostum*, diye uyardığını hissetti.

LANETLİ DÜĞÜN

Yalnız... daha Amerikanvari bir tonda söylemişti tabii ki.

“Mükemmel mükemmel,” dedi Sör Madoc yüksek sesle, koridordan küçük bir mutfağa doğru ilerlemelerini işaret ederek.

Belli ki evin daha eski bir kısmındaydılar; ahşap kirişli tavan alçaktı, şöminenin çevresindeki tuğlalar yüzyıllardır biriken kurumla kararmıştı ama kendine göre sıcak bir havası vardı. Şöminede ateş çıtırdıyor, kaba ahşap masanın üzerinde dumanı tüten bir çaydanlıkla birbiriyle uyumsuz birkaç porselen fincan duruyordu.

Sör Madoc yanlarına gelip iki fincana çay doldurdu ve sonra ceketinin cebinden çıkardığı matarayla her birine bolca alkol ekledi. Tam mataranın kapağını kapayacakken duraksadı; Bowen ve Tamsyn kapının eşiğinde beklerken adam matarada kalan içkiyi tek seferde kafaya dikti.

“İşte böyle,” dedi boş matarayı tekrar ceketinin cebine koyarken, “Şimdi müsaadenizle, yapılacak çok şey var, yapılacak çok şey... Ama siz çayınızın tadını çıkarın. Yedide kütüphanede kokteyl var, sekizde de akşam yemeği. Bayan Ripley, eşyalarınızı Mavi Oda’ya göndertirim... Yok yok, Sarı Oda. Evet, Sarı Oda, çok daha güzel manzaralı, bahçeye daha yakın.”

Yanlarına gelen Sör Madoc, Tamsyn’le Bowen’ın omuzlarına güçlü birer şaplak indirdi, sonra karanlık koridor onu yutmuş gibi gözden kayboldu.

Tamsyn’le Bowen artık yalnız kalmıştı.

Bir süre ikisi de orada öylece durdu; tek duyulan ses, şömine-deki odunların çıtırdaması ve çatıda esen rüzgârın ıslığıydı.

İlk pes eden Tamsyn oldu, derin bir iç çekti ve topuklarının sesi odada yankılanacak biçimde masaya yürüdü.

“Bu konuşmaya dayanacak gücü bulmam gerek,” dedi, fincanı alıp masanın etrafındaki taburelerden birine otururken.

Bowen da oturdu, kırılğan fincanı eline alıp bir yudum içti. Sör Madoc’ın eklediği viski damarlarına hoş bir sıcaklık yaymıştı. Tamsyn onu temkinli gözlerle izliyordu ama Bowen sessizliği biraz daha uzattı ve en sonunda, “Farklı görünüyorsun,” dedi.

Tamsyn başını öyle ani çevirdi ki geometrik kesim saçının uçları omuzlarından bir sarkaç gibi sallandı.

“Bu mu yani?” dedi platin rengi kâkülünün altından kaşlarını kaldırarak. “Beni burada buluyorsun, belli ki bir işin peşindeyim ve söyleyecek tek şeyin *farklı görünüyorsun* mu?”

“Söyleyecek tek şeyim bu değil, sadece ilk şeyim bu,” diye karşılık verdi Bowen. “İkincisi bence epey bariz.”

“Burada ne işim olduğunu mu soracaksın?” diye tahmin etti Tamsyn, yanağını eline dayayarak. Bowen’sa onun sevimli olduğunu düşündüğü için kendine kızdı çünkü *of ama* çok sevimliydi.

“Aynen öyle.”

Tamsyn oflayarak kâkülünü dağıttı. “Kısa versiyonu mu, uzun versiyonu mu duymak istiyorsun?”

“Gerçek versiyonu. Bana karşı dürüst olmanı,” dedi Bowen, başını eğip gözlerinin içine bakarak.

Tamsyn’in eli yanağından kaydı. “Bunu yapman hiç hoş değil,” dedi ona. “Şu... içten tavırların. Gözlerin, ses tonun...” Eliyle yüzünü ovuşturdu. Bowen bunun ne demek olduğunu anlamadı ama Tamsyn devam ederek, “Görüldüğü üzere burada bir müşteri adına bulunuyorum,” dedi.

“Ben senin tek müşterimim,” diye karşılık verdi Bowen.

Tamsyn açık vermemekte fazla iyiydi ama Bowen yine de gözlerinde kısacık belirip kaybolan suçluluk parıltısını, alt dudağını bir anlığına dişlerinin arasına kısırdığını görmüştü.

“Tam—” diye başladı ama Tamsyn gözlerini devirdi ve bileklerindeki altın bilezikleri şingirdatarak ellerini havaya savurdu.

“Sen *şu an* tek müşterim olduğun için benim tek müşterimsin, Bowen. Ama senden önce *bir sürü* insanla çalıştım, bazen bir kız yeteneklerini göstermek ister, hepsi bu. Ben sadece eser bulmak için kullandığım bir siteye girmiştım—”

“Bunun için bir site mi var?”

Elini kaldırdı ve Bowen ilk kez tırnaklarının da kırmızı olduğunu fark etti. “Her şey için bir site var. Ne yazık ki. Her

neyse, ilginç bir şey gördüm. Aralıkta bana ihtiyacın olmadığını düşündüğümünden ben de biraz serbest iş almaya karar verdim. Ve o serbest iş de işte *bu* kâbus gibi yere gelmemi sağladı.”

Bowen homurdandı ve çayını tek dikişte bitirdi.

Fincanı masaya bırakırken kendine, öfkelenmesinin normal olduğunu hatırlattı. Tamsyn’in yaptığı şey –en yüksek fiyatı verece büyümlü eserler satmak– tehlikeli bir işti. Bütün cadıların işini zorlaştırıyordu. Üstelik Bowen bir cadıydı, değil mi?

Bu yüzden evet, sinirlenmesi gayet normaldi. Hüsrana uğraması da öyle.

Meraklanması da doğaldı. Bu evde birilerinin Tamsyn’in istediği fiyatı ödeyecek kadar değerli bulduğu ne olabilirdi ki?

Bowen bunu gerçekten merak etmişti, tıpkı öfkeli ve hüsrana uğramış hissettiği gibi.

Ama asıl canını yakan, bütün o mantıklı hislerin altında yatan şeydi.

Kırılmıştı.

Tamsyn başka bir iş alacağını neden ona söylememiştii? Hayır, tabii ki Tamsyn’in iş arkadaşına böyle bir şeyi söyleme zorunluluğu yoktu ama bir dostuna–

Bowen o düşünceyi kafasından hızla söküp attı.

Şu an bunu düşünmenin hiçbir faydası yoktu.

“Demek anlaşmamızı bozdun,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. “Yoksa *özel iş birliğı* kelimesi cadı olmayanlar için başka bir anlama mı geliyor?”

Tamsyn’in suratı asıldı, o kocaman gözlüğün ardında gözlerini kırıştırdı. “Hayır,” dedi. “Yani... tam olarak değil. Bu tek seferlik bir iş, Bowen. Son iş.”

“Yine mi bu klişe sözler?”

Tamsyn kaşlarını iyice çatı. “Klişe olmasının bir *sebebi* var. Çünkü bu öyle bir kazanç getirecek ki başka bir iş yapmak zorunda kalmayacağım. Bu tam bir, *Bir Daha Noodz Yok* işi, Bowen.”

Bowen'ın kafasında yüzlerce soru vardı ama en basitini sordu: "Ne kadar?"

Tamsyn'nin yalan söylemeyi düşündüğünü gözlerinden anlayabiliyordu. Bakışları bir anlığına uzaklara kaydı, topuğunu taburenin demirine hızlıca vurmaya başladı.

Ama sonra başını sallayarak iki elini birden masaya koydu; parmağındaki iri yakut ışıldadı. "Bir milyondan başlıyor."

"Dolar mı?"

"Aynen."

"Hah."

Beklediğinden çok daha fazlaydı. Dürüst olması gerekirse bu kadar yüksek bir rakam olabileceği aklına bile gelmemiştir.

Bu onu endişelendirdi. İnsanlar alelade bir ayin kadehi ya da büyülü bir kristal için bu kadar para vermezdi. Tamsyn'in peşinde olduğu şeyin çok güçlü bir büyüsü olmalıydı.

Tamsyn Bowen'ın yüzündeki ifadeyi fark etmiş olmalı ki öne eğilip sesini alçaltarak, "Bir mücevher. Çirkin bir broş. Adı Y Seren," dedi.

"Yıldız," diye çevirdi Bowen. Tamsyn başıyla onaylayıp omzunda asılı küçük çantasından telefonunu çıkardı.

"Bak," dedi ona ekranı göstererek.

Broş gerçekten çirkindi –yakutlar, zümrütler ve elmaslardan oluşan gösterişli bir topağı andırıyordu– ve Bowen, hayatında ilk kez gördüğü bu şeyi daha önce hiç duymadığı için hafiften rahatlardı. Hayatını gizemli objelerle ilgili araştırmalar yaparak geçirmişti; bu nesne tehlikeli olsaydı mutlaka haberi olurdu.

"Ne yani, hiç uyarı yok mu?" dedi Tamsyn telefonu geri çekerken. "İnsanın gözlerini eriten, derisini yüzüp kemiklerini açığa çıkaran efsanevi bir lanet falan?"

"Hiç duymadım," dedi Bowen ensesini kaşıyarak. Düğün için sakalını biraz toparlamıştı, Tamsyn bunu yeni yeni fark ediyordu.

LANETLİ DÜĞÜN

Bowen, Tamsyn'in bakışlarının yüzünde gezindiğini fark etti; tıpkı malikânenin girişinde karşılaştıklarında gözlerindeki panikten kaynaklanmayan o kıvılcımı fark ettiği gibi.

Bowen birdenbire önlerindeki birkaç günü Galler kırsalındaki bu karanlık ve kasvetli malikânede Tamsyn'le birlikte geçireceğini idrak etti. Çıtırdayan şömineler, ormanda yürüyüşler ve muhtemelen bir sürü de lanetli ökseotu olacaktı. Yine birdenbire, bu seyahatte Tamsyn'in bir mücevher çalmaya kalkışmasından daha endişe verici şeyler olacağını hatırladı.

Boğazını temizleyerek dikildi, ellerini önünde birleştirdi. "Yardıma ihtiyacın olacak," dedi ona. "O şeyi almak için. Eğer Meredithlere aitse Rhiannon bilir üzerinde nasıl bir büyü vardır."

Tamsyn kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

En azından sesli olarak etmedi.

Bunun yerine, "Onlarla arkadaş mısın? Burada olma sebebin bu mu?" diye sordu.

"Hiç tanışmadım," dedi Bowen omuz silkerek ve aralarındaki sessizlik saatin tik takları gibi uzayıp gitti.

"Eee..." diye oyalandı Tamsyn, çenesini eline dayayarak. "Hepsi bu mu yani? Burada ne işin olduğuyla ilgili söyleyecek bir sözün, anlatacak bir hikâyen yok mu?"

Bowen gerçeği söylemeyi düşündü, Declan'ı ve bütün bu karmaşayı anlatmayı ama ağzından çıkan tek şey, "Ailemi temsilen geldim. Eski cadı aile gelenekleri işte," oldu.

Tamsyn başıyla onaylarken o çılgın küpeleri yine sallandı. Tam cevap verecekti ki evin bir yerinden gelen bir uluma duyuldu. Tamsyn yerinden sıçrayıp doğruldu, yüzü soldu.

Ses daha da şiddetlendi. Bu tiz ses kanını dondurup tüylerini diken diken etmeseydi rüzgârla karıştırabilirdi.

Sonra aniden kesildi. Ve o sessizlik, çıkan sestten bile daha ürkütücüydü.

"Bu..." diye başladı Tamsyn, sonra yutkunup tekrar denedi. "Bu da neydi?"

ERİN STERLING

Bowen da buraya vardktan on dakika sonra o tiz iniltiyi ilk duyduğunda kendine aynı soruyu sormuştu. Üçüncü kattaki koridorun neden bu kadar soğuk olduğunu da –neredeyse nefesleri görünüyordu– merak etmişti.

Ta ki kütüphanedeki gül ağacı sehpanın bir parmak kadar üstünde duran antika vazoyu görene dek.

“Hayalet,” dedi Bowen. Tamsyn iri kahverengi gözlerini ona çevirdi, dudakları aralandı.

Bowen iç çekerek taburesine gömüldü. “Yani bir düğüne katılacağız, bir broş çalacağız ve üstüne üstlük burası hayaletli.”

ALTINCI BÖLÜM

Sör Madoc, Tywyll Malikânesi'nin suyu konusunda yanılmıştı; su gayet sıcaktı, banyoyu buharla dolduruyor, pençe ayaklı devasa küvette uzanan Tamsyn'in tenini pembeleştiriyordu. Küvet, onun ilk arabası Ford Fiesta'dan bile büyüktü.

Ne yazık ki *lav* gibi kaynasa bile kemiklerine işleyen soğuğu söküp atmaya yetmeyeceğini biliyordu.

Onu titreten sadece evin kendisi ya da buz kesen yağmurlu aralık akşamı değildi, gerçi bunların da payı vardı. Ama asıl mesele Bowen'ın mutfakta söylediği sözlerdi, bu sözler –*üstüne üstlük burası hayaletli*– alnından ter damlaları süzülürken bile yüreğinin ürpermesine yetmişti.

“Sen yaman bir hatunsun,” diye hatırlattı kendine, suya biraz daha gömülerek. “O meşhur, *Ben hayaletlerden korkmam*, lafını sakın sesli söyleme ama *aklından* geçirebilirsin. Yalnız az önce kendi kendine konuşurken söylemiş bulundun ki bu da hiç de yaman bir hatun gibi hissetmediğinin en açık kanıtı.”

Gerçek şu ki... hayaletler onu dehşete düşürüyordu. Hiç hayalet *görmemişti* belki ama bir kez hissetmiş olması bile onu ömür boyu korkutmaya yetmişti. Vivienne Jones'tan Eurydice Mumu'nu aldıktan sonra kaldığı pansiyondaki odada üzerine çöken o ağırlığı hâlâ hatırlıyordu.

Ne bir hayalet belirmiş ne de garip sesler duymuştu, mesele havanın bizzat üzerine çökmesi, kat kat giysilerin arasından sızan o buz gibi soğuktu.

Biri ondan günlerce ensesinde hissettiği o varlığı tarif etmesini istese Tamsyn'in verebileceği tek yanıt çok *yanlış* hissettiren bir

şey olduğu olurdu. Onu öyle korkutmuştu ki aylarca yeni bir iş almaya cesaret edememişti.

Tywyll Malikânesi o şekilde hissettirmiyordu aslında ama Bowen haklıydı, burada bir şey vardı ve bir anda bir milyon doların buna değip değmeyeceğini düşünmeye başladı.

Evin derinliklerinde bir saat çaldı. Tamsyn içini çekerek tehlikeli şekilde pencere pervazına bıraktığı telefonuna baktı. Altıyı on beş geçiyordu.

Küvetten çıkıp lavabonun köşesine bırakılan havluyu aldı. Kurulanırken çok uzun bir geceye hazır olması gerektiğini hissediyordu.

Bowen, *Hey, bu ev hayaletli*, demekten öteye gitmemişti. Zaten ondan *fazlası* da beklenemezdi. Peruğunu başına yerleştirirken kendine her ne –ya da kim– buraya musallat olduysa onunla bir alıp veremediğinin olmadığını hatırlattı. Sonuçta bu tür evler aile hayaletleriyle dolu olmaz mıydı? Ölmüş Clara teyze ya da koridorlarda dolaşan ruh her kimse birkaç geceliğine burada kalan Amerikalı bir kadını hedef almazdı. Muhtemelen torunlarına gizli hazinenin yerini göstermekle ya da onu kimin öldürdüğünü söylemekle meşgul olurdu.

“Hayaletler böyledir, değil mi?” dedi yüksek sesle, makyaj çantasından bir göz kalemi çıkarırken.

Dumanlı göz makyajını tamamlamak üzereydi ki durdu. Kalem elinde titriyordu. “Ya hayalet broşa bağlıysa?” diye mırıldandı midesi aniden düğümlenirken.

Bir hayalet kesinlikle aile yadigârlarını çalan birinin peşine düşerdi.

“Lanet olsun.”

Kalemi tak diye lavaboya fırlattı. Ellerini lavaboya yaslayıp aynadaki yansımasına baktı.

“O parayı ne kadar çok istiyorsun?” diye sordu kendine. Bir süre bekledi, sonra başını onaylarcasına salladı. “Evet, Bligh, çok

istiyorsun. Tamam, hadi bakalım, bir yetişkin gibi davran. Hem yanında Bowen da olacak.”

Tanrım, bu düşüncenin içini ânında ısıtması ne kadar da sinir bozucuydu. Tıpkı paniği geçtikten sonra onu gördüğüne sevinmiş olması gibi.

Hayır, sevinmek değil, bildiğiniz *mutlu* olmuştu. Onu bu saçma sapan malikânenin girişinde, o yakışıklı hâliyle... dimdik görmek onu mutlu etmişti.

Güvende hissettirmişti.

Tıpkı işten dönüp karavanının penceresini aydınlatan yumuşak fener ışığını gördüğünde hissettiği gibi. Mutlu, huzurlu, dingin...

Üstelik Bowen'ın da onu gördüğüne mutlu olduğundan neredeyse emindi. Sinirlenmişti elbette, buraya gelme amacından hiç memnun olmamıştı ama Tamsyn karşılıklı oturduklarında bakışlarındaki yumuşaklığı fark etmişti.

Fakat bunların hiçbir önemi yoktu çünkü: A) Tamsyn işle eğlenceyi birbirine karıştırmazdı. B) Bowen söz konusu olduğunda her şeyi riske atacak olsa bile onun da aynı şeyi yapacağından asla emin değildi. Bowen zeki ve çekiciydi, sert bir tarzı da olsa nazikti ama aynı zamanda içine kapanıktı; duvarlarının ardında Tamsyn'in çözemediği sırlar saklıyordu.

Bir kadın otuzuna geldi mi, *Ben onu değiştiririm*, kafasından kurtulurdu. Tamsyn için bu kural, iş arkadaşıyla birlikte olmaktan bile daha kutsaldı.

Makyajını bitirip yatak odasına geçti. Oda, banyonun bunalıcı sıcaklığına kıyasla serindi; çıplak ayakları koyu altın rengi halıya gömüldü. Sör Madoc buraya Sarı Oda derken abartmamıştı. Odaya hâkim devasa karyolanın cibinliği sarı ve krem çizgili kumaşla kaplıydı, duvar kâğıdıysa baş döndüren sarı gül ve papatya desenleriyle doluydu. Şöminenin önündeki berjer koltuk bile eski altın paraların yanık bakır rengine bürünmüştü. İş konusunda bu kadar gergin olmasa –ve kafasında bu evin hayaletli olduğu

düşüncesi dönüp durmasa—Tamsyn koca bir hafta sonunu böyle şatafatlı bir odada geçirmekten mutluluk duyardı.

Ama gergindi. Odada uzun süre yalnız kalmamak için alelacele giyinmeye başladı.

Bu iş için gardırobunu hazırlarken birikiminden harcamış ama kendini bir milyon dolar zenginleşmiş hâlde hayal edip, *Aman ya, buna değer*, diye avutmuştu. Köşedeki boy aynasında kendini süzerken bu gösterişe gerçekten değdiğini kendine itiraf etti. Akşam yemeği için uzun, bol kolları ve derin dekoltesi olan siyah kadife bir tulum giymiş, bunu boynunda kat kat inci kolyeler, ayağında göğes kadar yükselen topuklularla kombinlemişti. Bir de siyah çerçeveli kedi gözü gözlüğünü takmıştı.

“Fena değil,” dedi bir sağa bir sola dönerek. Belindeki taşlı toka, lambanın ışığında parlıyordu.

Ellerini kalçasından aşağı kaydırarak kıyafetini düzeltti ve başıyla son kez onayladı. Tam aynadan uzaklaşıyordu ki sağ omzunun üzerinde bir hareket gördü ve olduğu yerde donup kaldı.

Önce ışığın oyunu ya da aynadaki bir yansıma olduğunu sandı. Ama hayır, orada kesinlikle... *bir şey* vardı. Dumanı andıran ince bir sis yatağın ayak ucunda kıvrılarak yükseliyor, yerden birkaç santim havada süzülüyordu.

Tamsyn’in yansımasının rengi atmış, gözleri kocaman açılmıştı. O an odanın sıcaklığının düştüğünü fark etti, nefesi beyaz bulutlar hâlinde çıkıyordu.

Sorun yok, demek istedi kendine ama ağzı kupkuruydu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki incilerin titrememesi ona garip geliyordu.

Aynada gördüğü sis hâlâ dönüp duruyor ama ne büyüyor ne de kayboluyordu. Tamsyn toparlanıp kendini arkasına dönmeye zorladı, topuğu halıya takılınca sendeledi.

Ama yatağa baktığında az önce havada süzülen şeyin yerinde yeller esiyordu.

Tekrar aynaya döndüğündeyse gördüğü tek yüz kendisinin—ya da Anna Ripley’nin—yüzüydü.

LANETLİ DÜĞÜN

Tanrım, cadılar ne kadar sinir bozucu.

Bu pek hoş bir düşünce değildi. Bowen da aynı fikirdeydi. Üstelik kendisi de bir cadıyken böyle düşünmesi biraz saçmaydı. Ama Tywyll Malikânesi'nin kütüphanesinde ayaküstü ettiği on beş dakikalık sohbetten sonra ellerinde kazıklar ve meşalelerle onları avlayan o piç kurularını artık daha iyi anlayabiliyordu.

“Yani *senin* deden Harri, aslında *benim* dedem Corwin'in üçüncü kuzeniydi. Corwin'i bilirsin, yaşadığı dönemin en güçlü cadılarından biri sayılırdı,” diye devam etti Bowen'ın yanında duran adam. Viski kokulu nefesi Bowen'a çarpıyordu. Bowen kadehinden bir yudum alarak tiksintisini gizlemeye çalıştı. “Ama Harri'nin öyle aman aman bir şey yaptığına inanmıyorum. O yüzden babanın bu kadar yetenekli çıkmasına hepimiz şaşırarak doğrusu. Oysa büyükannen Elspeth, işte o...”

Adam, Penhallow soyağacını anlatmaya devam etti. Kendi monoloğuna öyle kapılmıştı ki Bowen'ın artık onu dinlemediğini fark etmedi bile. Ama hakkını vermek gerekirdi, bu adam –adı neydi sahi? Havalı bir şeydi sanki... Peregrine, belki?– Penhallowlar hakkında söylediği kadar bilgiliyse Bowen'm kendi soyuyla ilgili her ayrıntıyı ezbere bildiğini, Simon Penhallow'un ona dokuzuncu yüzyıldan itibaren her bir atasını ezberlettiğini de bilirdi.

Yine de kabul etmek gerekiyordu, Declan haklı çıkmıştı: Bowen'ın soyadı bile burada kabul görmesi için yeterli olmuştu. Onu sorgusuz sualsiz aralarına almışlardı. Gerçi evde bütün hafta sonu kalacak fazla misafir yoktu. Sör Madoc'ın dediğine göre çoğu sadece pazar günkü düğün törenine gelecekti ama kütüphanede şimdiden yirmi kadar kişi toplanmıştı.

Tamsyn onlardan biri değildi. Bowen'ın gözleri, o akşam belki de bininci kez kütüphanenin kapısına kaydı.

Odasına uğrayıp Tamsyn'e aşağı kadar eşlik etmeyi düşünmüştü ama bu davranış biraz fazla cüretkâr olabilirdi. Zaten o lanet smokinle yeterince huzursuz hissediyordu. Daha beteri de olabilirdi tabii. Meredithler, Bowen'ın gelenek takıntılı babası gibi herkesi tören cübbesi giymeye de zorlayabilirdi. *Kuyruklu smokin* giymeyi sevmezdi ama yine de kolları çorbanın içine sarkan, tabaktaki soslara bulaşan bunaltıcı cübbelerden bin kat iyiydi.

Üstelik Tamsyn zaten onunla yeterince dalga geçiyordu. Bir de o cübbeleri görseydi... Aziz Bugi aşkına, ömür boyu diline dolardı.

"Ve işte bu yüzden *benim* halam Griselda, *senin* halan Bronwyn'e küstü!" dedi yanındaki adam, kahkaha patlatıp Bowen'ın omzuna öyle sert vurdu ki kadehindeki buzlar şıngırdadı.

Bowen sevimsiz bir tebessümle karşılık verdi, sonra kadehini kaldırıp başıyla şöminenin yanındaki içki masasını işaret etti. "Kadehimi tazelemem gerek," dedi.

Adam bir kahkaha daha patlatıp iki elini havaya kaldırdı. "Tabii tabii, sanırım ben de... Ah, bir saniye." Neşeli ifadesi bir anda sinsi bir tavra büründü, gözlerini Bowen'ın arkasına dikti. "Aman Tanrım, *bu* güzellik de kim?"

Bowen, omzunun üzerinden bakmadan bile kim olduğunu biliyordu. Yine de kapıda durup simsiyah, daracık kıyafeti, bronz teninde ışıldayan incileri ve ellerini içine sokma isteği uyandıran derin dekoltesiyle Tamsyn'i görünce kalp atışları hızlandı. Parmak eklemleri sıcak ve yumuşak tenine değdiğinde dudaklarının aralanacağını hayal etti—

"Sonunda gelin *olmayan* ama yatağa atılabilecek bir kadın," dedi adam, gülümsemesi avını gözüne kestirmiş bir yırtıcı gibi tehlikeliydi. Bowen, elindeki kadehin parçalanmamasına şaştı.

Adam —adı Peregrine değildi, Bowen birden hatırlamıştı, Perseus'tu, kahrolası herif— hafifçe irkilip gözlerini hızlı hızlı kırptırırana kadar istemsizce ses çıkardığını anlamadı bile. "Ne?" dedi

adam, ardından gergin bir kahkaha atıp viskisinden bir yudum daha aldı. “Yoksa kadını çoktan sahiplendin mi?”

“Öyle bir şey,” diye hırladı Bowen, sonra Tamsyn’in yanına yürüdü.

Tamsyn onu ilk gördüğünde gülümsedi ama Bowen yaklaştıkça gülümsemesi soldu. En sonunda tam karşısında durduğunda, Bowen’a ona ilk kez *Real Housewife*’ı açıklamaya çalıştığında hissettiği gibi korkuyla karışık şaşkın ve temkinli bir ifadeyle baktı.

“İşte buradasın,” dedi Bowen ve düşünmesine fırsat bırakmadan kolunu Tamsyn’in beline dolayarak onu kendine çekti. Hayal ettiği gibi sıcak ve yumuşaktı, kokusu da ilk tanıştıkları akşam kadar baştan çıkarıcıydı. Bowen kendini tutamayıp dudaklarını hafifçe kulağına değdirdi ve orada oyalanarak fısıltıyla konuşmaya başladı. “Üzgünüm ama—”

“Şu alkol kokan, kıpkırmızı suratlı herif benim hakkımda sapıkça bir şey söyledi ve sen de ona benim sana ait olduğumu göstermeye çalışıyorsun. Çünkü yirmi birinci yüzyılda olmamıza rağmen erkekler hâlâ böyle olabiliyor,” dedi Tamsyn tatlı bir sesle, yüzünde sevgi dolu bir ifade belirirken Bowen’ın yanağına dokundu. Bowen da homurdanarak söylediklerini onayladı.

Tamsyn alçak, boğuk bir kahkaha attı; bu ses Bowen’ın aletini harekete geçirdi, eli de istemsizce Tamsyn’in kalçasına kaydı.

Bowen dikkatini dağıtmak için, “Neden bu kadar geciktin? Kokteyli tamamen atladığını düşünmeye başlamıştım,” dedi.

Tamsyn’in ifadesi değişti, kaşlarının arasında bir çizgi belirdi, başını iki yana salladı. “Garip bir şey—” diye başladı ama cümlesini tamamlayamadan kütüphanenin kapısının hemen dışında bir şangırtı koptu. Öyle şiddetliydi ki Bowen’ın beyni duyduğu şeyi kavramakta zorlandı.

Sonra biri çığlık atmaya başladı.

Bu, Tywyll Malikânesi'nde işlerin ne kadar çığırından çıktığının göstergesiydi belki de çünkü çığlığı duyduğunda Tamsyn'in aklından geçen ilk şey, *Ah harika, bu bir insan sesine benziyor!* olmuştu.

"Peki bu iyi bir şey mi?" diye sordu Bowen, kaşlarını çatarak Tamsyn'e bakarken kalabalığın bir kısmı büyük, çift kanatlı kapıya doğru yöneldi.

Görünüşe göre bu, "aklından geçen ilk şey" olmaktan çok "ağzından çıkan ilk şey"di ama Tamsyn'de bu ikisi çoğu zaman aynı anlama gelirdi, o yüzden şaşırmaması gerekirdi.

"Hayaletten iyidir," diye mırıldandı Tamsyn, kalabalıkla birlikte koridora doğru sürüklenirlerken. Neredeyse Bowen'ın yanına yapışmıştı. Hâlâ onu smokin içinde görmenin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Dağınık saçları yumuşak dalgalar hâlinde şekillendirilmişti, düzgün kesilmiş sakalı çenesini ve dudaklarının sertliğini belirginleştiriyordu. Belki de bu çığlık sayesinde dikkatinin dağılması iyi olmuştu yoksa gidip yüzünü yalamak ya da ona evlenme teklif etmek gibi delice bir şey yapabilirdi.

Tamsyn, Bowen'ın da benzer dürtülerle savaşıp savaşmadığını merak etti. Çünkü kapıda onu gördüğünde elindeki boş kadehi sıktığını, parmaklarının gerildiğini fark etmişti. Yanına geldiğinde onu bu kadar sıkıca tutmasının ya da dudaklarını hafifçe şakağına değdirmesinin gerçekten gerekli olup olmadığından emin değildi.

Ama şikâyeti yoktu.

Hatta şimdi bile, diğer konuklarla birlikte o devasa antreye çıktıklarında, kolunu Bowen'ın koluna dolamak son derece do-

ğal gelmişti. Dirseğinin hafifçe ona doğru kaymasından hoşlanmıştı, Bowen onu kendine biraz daha çekince Tamsyn dengesini sağlamak için diğer elini Bowen'ın pazusuna koymak zorunda kalmıştı ve...

Tamam, pekâlâ. Anlaşılan Bowen, giydiği kazakların altında çok şey saklıyordu. Tamsyn, o kaslı kolun sertliğini yoklama isteğine direnebildiği için bir madalyayı hak etmiş gibi hissetti – ya da KOCAMAN BÜYÜLÜ BİR BROŞ'u.

Siyah gece elbiseleri içindeki üç kadının yanından geçerlerken Bowen, Tamsyn'i yanında tuttu. Tam o sırada Tamsyn'in topuğunun altında bir şey çıtırdadı.

Taş zemine baktığında yerde bir cam parçası gördü. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Bütün zemin ışıldıyor, cam ayaklarının altında çıtırdayıp kırılıyordu. Derken Tamsyn, koridorun birkaç saniye öncesine göre çok daha karanlık olduğunu fark etti.

“Avize,” dedi Bowen. Kalabalığın önüne yaklaştıklarında Tamsyn devasa kristal avizenin kırılmış, yamulmuş hâlde yerde olduğunu gördü. Demek ki o korkunç gürültünün kaynağı buydu.

Çığlığa gelince...

Artık kesilmişti. Ama Tamsyn, o sesin merdivenin yanında tir tir titreyen sarışından geldiğini düşündü; beyaz elbisesi ve ekose şalıyla âdeta hayalet gibi görünüyordu. Bir elini ağzına kapamış hâlde gözleri kırık avizeye kilitlenmişti. Sör Madoc beceriksizce omzunu sıvazlayarak onu teselli etmeye çalışırken kadını belinden tutan siyah saçlı, uzun boylu ve kusursuz smokiniyle göz alıcı görünen bir adam başını eğerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Artık herkes fısıldaşıyordu. Koca salonda yankılanan o alçak sesler, beklenmedik şekilde daha yüksek duyuluyordu.

Sessizlik, ara sıra sarışının çıkardığı hıçkırıklarla bölünüyordu; kadın hâlâ gözlerini kırık avizeden alamamıştı.

Artık o kadar yaklaşmışlardı ki Tamsyn, Sör Madoc'ın sesini duyabiliyordu. "Canımın içi, güzel kızım, böyle saçma şeyler söyleme. Bu eski bir ev ve sen de benim kadar iyi biliyorsun ki her şey gerektiği gibi çalışmıyor. Daha geçen gün, gerçi şimdi düşünüyorum da ekimdeydi aslında, yani *tam* geçen gün sayılmaz ama neyse işte ben dışarıdayken—"

"Bu seferki ev değildi, baba!" diye haykırdı sarışın, sesi tüm salonda yankılandı.

Demek bu kadın gelin Carys Meredith'ti. O hâlde yanındaki adam da David Thorsby oluyordu. Yani damat. Güzel bir çiftti doğrusu; Carys'in saçları neredeyse beyaza çalan bir sarıydı, David de kapkara saçları ve kasvetli havasıyla tam zıddıydı. Ama Tamsyn, Carys'in ondan uzaklaşmaya çalıştığını ve sesi yükseldiğinde David'in çenesinin kasıldığını fark etti.

"Bunu hep görmezden geldik ama oluyor," diye devam etti Carys, bir babasına bir nişanlısına bakarak. "O. Burada. Ve hiç mutlu değil. *Öfkeden* kuduruyor. Yoksa neden bütün bunları yap-sın?"

Tamsyn yanındaki Bowen'ın kasıldığını hissetti. Ona baktığında kaşlarını çattığını gördü. "Ne—" diyecek oldu ama Carys ellerini havaya savurarak konuşmaya devam etti ve o sırada şalı omuzlarından kayıp yere düştü.

"Daha ne kadar açık olabilir?" diye sordu Carys, sesi neredeyse yalvarır gibiydi. "Declan bu. Evlenmemi istemediği için bana musallat oldu."

Bowen derin bir nefes aldı ama Tamsyn artık ona bakmıyordu. Ne avizeye bakıyordu ne de odada başka bir hayalet belirtisi arıyordu.

Hayır, onun bakışları Carys'in gece elbisesinin mütevazı yakasına iştirilmiş mücevhere takılmıştı.

Avize düştüğünden koridor şimdi çok daha karanlıktı ama Carys'in göğsünü süsleyen yakutlar, zümrütler ve elmaslar meşalelerin solgun ışığında bile ışıldıyordu.

LANETLİ DÜĞÜN

Y Seren, kanlı canlı karşısındaydı. Ama bir mücevher kutusuna kilitlenmiş ya da Meredith ailesinin yüzyıllara yayılan hazinelerinin toz topladığı uzak bir odaya saklanmamıştı... Tam burada, Tamsyn'in karşısındaydı.

Gelinin üzerinde.

Bowen'ın eli, dirseğinin kıvrımında duran elinin üzerine kapanınca Tamsyn irkildi. Bowen elini sıktı ama Tamsyn bunun bir uyarı mı yoksa sadece bir onay işareti mi olduğundan emin değildi. Evet, işte bu çalmayı planladığı şeydi. Ailenin hiç önemsemediği sıradan bir ziynet eşyası değil, belli ki kutsal sayılan bir aile yadigârıydı. Muhtemelen Carys'in düğün gününde takmayı düşündüğü bir parça.

Kaybolduğunda çabucak fark edilecek türden bir şeydi.

Tamsyn, kendini alt dudağını dişlerken buldu. Ama hayır, bu Tamsyn Bligh'in yapacağı bir şeydi, Anna Ripley'nin değil. O yüzden kendini toparladı, yıllar boyunca zenginlerin suratında sıkça gördüğü o ifadeyi takındı; hem sıkılmış hem de aç gibi duran, garip bir ifade.

"Sevgilim, yapma," dedi David. Madoc'sa cebinden mendilini çıkarıp havadaki soğuğa rağmen alnında beliren teri sildi.

"Başka nasıl bir açıklaması olabilir ki?" dedi Carys, kalabalığı hiçe sayarak. "Elli yıldır burada hayalet görmedik. Ama şimdi, tam da ben evlenmek üzereyken, birden evde bazı yerler buz kesiyor, tablolar duvarlardan düşüyor, koskoca avizeler pat diye yere çakılıyor?" Başını iki yana sallarken kulaklarındaki zümrüt küpeler ışıldadı. "Bu Declan, baba. Biliyorum, bu o."

"İlk nişanlın mı? Öyle olsa bile o öldü, sevgilim," dedi David, çenesi hafif kasılsa da Carys'e gülümsemeye çalışarak.

Tamsyn adamın çenesindeki o küçük kasılmadan, parmaklarının Carys'in kolunu sımsıkı kavrayışından hiç hoşlanmamıştı. Bowen da fark etmiş olmalıydı çünkü Tamsyn'in elini biraz daha sıktı. Tamsyn ona baktığında kafasının üzerinde kara bulutlar dolaşıyor gibiydi.

“David’in enerjisini hiç sevmedim,” diye fısıldadı Tamsyn. Bowen’sa buna neredeyse homurtuya benzeyen bir sesle karşılık verip ardından Galce bir şeyler mırıldandı.

Tamsyn Galce bilmiyordu ama Bowen’ı biliyordu; biraz önce David’e söylediği şeyin erkeklerin düello sebebi sayacağı türden bir hakaret olduğuna bahse girerdi.

Carys’in dudakları hâlâ titriyordu. Şalını tekrar üzerine dolayarak Y Seren’i kapadı. Sör Madoc yine beceriksizce kızının omzunu sıvazlayarak kalabalığa döndü. “Hepinizden özür dilerim, evet, özür dilerim ama azıcık dram her düğüne heyecan katar, öyle değil mi? Hadi şimdi yemeğe geçelim, eminim hepimizin güzel bir yemeğe ve çok daha güzel bir şaraba ihtiyacı vardır. Evet evet, bu hepimize iyi gelir. Hadi gel bakalım, Carys, *fy ngeneth i*.”

“Az önce ona ne dedi?” diye sordu Tamsyn, grup yere saçılan cam kırıklarının arasından dikkatle geçip yemek salonuna yönelirken.

“Canım kızım,” diye yanıtladı Bowen. Tamsyn’se bunun sadece yaşlı bir adamın kızına söylediği sözün tercümesi olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Bowen’ın derin sesiyle ve o melodik aksanıyla söylediği iki kelimeden bu kadar etkilenmesi için aslında *hiçbir* sebebi yoktu.

Hem de hiç.

Ama işte.

Ah, işteeee.

Grup loş ışıklı başka bir koridordan geçip büyük çift kanatlı kapının ardındaki devasa yemek salonuna girdi. Duvarlarda asık suratlı aristokratların kocaman portreleri asılıydı. Uzun masanın ortasında şamdanlar sıralanmıştı, mum ışığı bakır ve porselen tabakların üzerinde dans ediyordu. Yüksek vazolardaki beyaz ve kırmızı çiçekler odayı cenazeleri anımsatan bir kokuyla doldurmuştu. Herkes yerine otururken Tamsyn, tabakların yanında isim

kartı olmadığını görünce rahatladı. Bu demek oluyordu ki Çoktan Kafayı Bulmuş Baron’la ya da Eline Sahip Çıkamıyormuş Gibi Görünen Lord’la sohbet etmek zorunda kalmayacaktı. Bunun yerine Bowen’ın yanında oturabilecekti. Dışarıda kış fırtınası uğuldarken mum ışığında bir masada onun yanında oturmak, üst katlarda dolaşan hayaleti biraz olsun unutmamasını sağlayabilirdi... Tamam, dürüst olması gerekirse yakışıklı bir adam bile Gotik romanlardan fırlamış bir hayalet fikrini unutturmuyordu ama en azından korkusunu *biraz* dindiriyordu.

Üzerinde biraz eskimiş görünen bir üniforma olan uşak kadehlerine koyu kırmızı şarap doldurmaya başladığında Tamsyn, Bowen’a eğilip, “Sence Carys haklı mı? O hayalet, ölen eski nişanlısı mı?” diye fısıldadı.

Bowen’ın her zamanki gibi homurdanmasını bekliyordu ama ona baktığında çenesindeki bir kasın seğirdiğini, parmaklarının kadehin sapını sımsıkı kavradığını gördü. “Hayır,” dediğinde sesi o kadar gergindi ki Tamsyn bir an için papyonunun onu boğduğunu düşündü.

Tamsyn şaşkınlıkla arkasına yaslandı. “Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu. Ama Bowen cevap vermeden sağındaki kadın, “Benimle konuşman gerekiyor, canım,” dedi.

Tamsyn dönüp bakınca mücevherlerin ağırlığı altında ezi-liyormuş gibi duran, küçücük gözlüğünün ardından ona çatık kaşlarla bakan yaşlı bir kadın gördü.

“Ah,” dedi Tamsyn afallayarak. “Siz... sizinle tanışıyor muyuz?”

“Her konuk önce sağındakiyle konuşur. Yeterince vakit geçince ev sahibimiz masayı çevirir ve *o zaman* solundaki beyle konuşabilirsin.”

Kadın gözlüğünü burnuna yaklaştırıp Bowen’ı süzdü. O sırada Bowen da öfkeyle çorba kâsesine bakıyordu.

“Gerçi benim gibi yaşlı bir cadaloz yerine böyle bir delikanlıyla konuşmak istemeni anlıyorum.”

Kadın tiz bir kahkaha attığında masadaki diğer konukların bazıları dönüp onlara baktı.

“Çorbanızı için,” dedi kadın, mücevherlerle süslü elini sallayarak. Herkes yeniden yemeklerine döndüğünde kadın Tamsyn’e doğru eğilip, “Hepsi benden korkuyor. İşte yaşlı olmanın tek faydası bu. Tabii aynı zamanda hepsini bin kez satın alacak kadar zenginsen,” diye fısıldadı.

Bir kahkaha daha attı. Masanın başında oturan Sör Madoc ona seslenerek, “Anne, bu odada sesinin nasıl yankılandığını biliyorsun,” dedi.

“Biliyorum!” diye neşeyle karşılık verdi kadın. “Baban yıllar önce burada hizmetçilerden biriyle mercimeği fırına verirken onları bu sayede yakalamıştım... Altmış üç yılı mıydı? Ondan birkaç yıl sonra kalbinin durmasına hiç şaşmamalı. Tabii bunda zehirlerimin de payı vardır.”

Kadın bir kez daha güldü. Sör Madoc’ın yüzü mora çalarken Carys usulca, “Büyükanne, lütfen,” diye mırıldandı.

Yaşlı kadın sadece omuz silkti, sonra Tamsyn’e dönüp, “Zehir konusunda şaka yapıyordum, canım, korkma,” dedi.

O sırada Tamsyn şarap kadehine biraz daha dikkatle bakıyordu ama gülümseyip, “Bunu öğrendiğim güzel oldu, Leydi... Affedersiniz, isminizi bilmiyorum,” dedi.

“Ah, berbat bir ismim var,” dedi kadın, bir eliyle Tamsyn’i geçiştirip diğer eliyle çorbasını kaşıklayarak. “Leydi Angharad Carys Catrin Carew olarak doğdum. Sonra Madoc’ın işe yaramaz babasıyla evlenince Leydi Meredith oldum. Şimdiyse işe yaramaz bir dul olduğum için Zengin Dul Leydi Meredith’im ya da bazen Angharad, Leydi Meredith. Biraz uzun geliyor, o yüzden genelde insanlardan bana Annie demelerini istiyorum.” Işıl ışıl bir gülümsemeyle Tamsyn’e döndü. “Sen de diyebilirsin. Birincisi Amerikalı-sın, işleri basit tutman en iyisi olur. İkincisi de misafirlerimin bana

bütün hafta sonu *Annie* demesi oğlumu deli edecek ve bu da bana ayrıca keyif verecek. Eminim ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

Sör Madoc’ın konuşkanlık huyunu kimden aldığı ortadaydı ama Tamsyn, Annie’den çok hoşlanmıştı.

Üstelik –bu yüzden kendini *biraz* pislik gibi hissetse de– Annie’nin Y Seren hakkında değerli bilgiler biliyor olabileceğini düşündü.

“Tywyll Malikânesi çok güzel bir yer,” dedi Tamsyn, sonra çorbasından ilk yudumu aldı. Çorba soğuktu, tuzun adını duymuş ama hiç kullanmamış bir aşçının salatalığın yanında hazırladığı bir şeye benziyordu. Yine de kendini zorlayıp yuttu.

“Ah, berbat aslında,” dedi Annie neşesini hiç bozmadan. “Batı kanadı yıkılmak üzere, kulede yarasarlar yaşıyor ve daha geçen hafta bahçıvanım bahçemde iki iskelet buldu.”

Tamsyn sorusunu sormaya fırsat bulamadan o tatsız çorba ağzında daha da lezzetsiz bir hâle geldi. “Sizce... bütün bunlar... avize ve sesler falan şey yüzünden mi?..” diye sordu Tamsyn sonunda.

“Hayalet mi?” dedi Annie, sonra başını iki yana salladı. Kulaklarındaki damla pırlanta küpeler sarkaç gibi sallanıyordu. “Ah, hayır. Bence Carys haklı. Bu onun ölü nişanlısı Declan McKenzie. Tywyll’de yıllar boyunca her çeşit hayalet gördük. Şu Başsız Kadın’a kaç kere ya başını bedenine geri yerleştirmesini ya da bir daha bedeniyle birleşemeyeceğini kabul etmesini söylemek zorunda kaldığımı sana *anlatamam*. Çünkü kafasını elinde erikli puding taşır gibi sallaya sallaya dolaşması tam bir kepezelikti. Neyse ki sonunda kayboldu, bir daha da onu görmedik. Bir de Mavi Çocuk vardı; o biraz daha sevimliydi, şu mide bulandırıcı kusma meselesi olmasa çok daha iyi olurdu. Bir insan cismen dünyada değilken nasıl kusar, aklım almıyor.”

Annie başını iki yana sallarken Tamsyn’se artık bu çorbadan bir kaşık daha yiyemeyeceğini kabul etti. Kâsesini kenara itip Annie’ye, “Ama bu hayalet farklı sanki, değil mi?” diye sordu.

“Hımm,” dedi Annie onaylayarak. “Çok farklı. Bu inilti, eşya devirmeler... diğerlerine hiç benzemiyor. Daha kaba sanki. Yani nişanlısı İskoç’tu, diyeceklerim bu kadar.”

Annie, Tamsyn’e anlamlı bir bakış attı ama Tamsyn’in İskoç olmanın bununla ne ilgisi olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu, o yüzden sadece gülümseyip başıyla onayladı ve “Peki... yakın zamanda mı öldü?” diye sordu.

“Bayağı oldu. Okulda kaza gibi bir şey olmuş. Çok gizemli bir vakaydı, sonrasında herkes çok ketum davrandı. Ama zaman geçti, Carys David’le tanıştı. O çok iyi bir çocuk, biraz... şey... yani çok iyi. Ne yazık ki bir insan. Ama sen de öylesin, değil mi, canım?” Tamsyn hemen cevap veremeyince Annie uzanıp elini okşadı. “Ah, korkma. Bu grubun içinde cadılar da sıradan insanlar da var. Yalnız bence biz cadılar sayıca sizden epey fazlayız. Peki, seni kim davet etti?”

Tamsyn, kendini Carys’in annesi Amelia’nın arkadaşı olarak tanıtmayı planlamıştı ama Bowen’in kütüphanedeki küçük gösterisi sayesinde artık çok daha sağlam bir bahanesi vardı.

“Bowen Penhallow’un davetlisiyim,” dedi, hafifçe dönüp elini Bowen’in koluna koyarak.

Bowen ona döndü, hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi ve eğilip, “Sizi tekrar görmek güzel, Leydi Meredith,” dedi.

“Bowen Penhallow,” dedi Annie. “Bir keresinde seni bahçemizdeki elmaları büyüyle çalmaya çalışırken yakalamamış mıydım?”

Bowen’in gülümsemesi bu kez içtendi. Tamsyn, bu ifadenin ona nasıl daha genç bir hava kattığına, kahverengi gözlerinin mum ışığında nasıl daha sıcak görüldüğüne bir kez daha şaşırdı. “Aslında o kardeşim Rhys’tı. Hâlâ sizden ödü kopuyor.”

Annie memnun bir homurtu çıkardı. “Mükemmel. O çocuk kendi başını yakacak kadar yakışıklı. Ama belli ki bu aileden gelen bir şey. Şu suratındaki kılı kırksan bence eline su dökemezdi.”

LANETLİ DÜĞÜN

Tamsyn, bu sözler karşısında Bowen'ın yanaklarının pembeleşmesine şaşırdığı kadar sevindi de.

Bowen Penhallow utanmıştı. Her gün yeni bir mucize gerçekleşiyordu.

O sırada yankılanan bir şingirtı dikkatlerini çekti. Tamsyn masanın başına baktığında Sör Madoc'ın ayağa kalktığını gördü. Elinde kristal bir kadeh ve tereyağı bıçağı vardı. Beyaz, kabarık tüyleri daha da kabarmış gibiydi, yüzü kıpkırmızıydı, kel kafası terden parlıyordu. Yine de masaya gülümseyerek baktı ve gür sesiyle, "Kendine bir eş bul! Böyle demiş Ozan, biz zavallı ölümlüler buna karşı mı çıkacağız?"

"Ozan dediği, buradaki *pub*ın müdavimlerinden biri mi?" diye fısıldadı Tamsyn, Bowen'a doğru eğilerek. Bowen'ın dudaklarının ufacık da olsa kıvrıldığını görmek onu memnun etti.

"Saf Amerikalı numarası yapma, Tamsyn, sana yakışmıyor."

"Çok ukalayım diye mi?"

Bowen omzunun üzerinden ona bakınca göz göze geldiler. O an Tamsyn'in kalbi aynı anda hem yavaşladı hem de hızlandı. "Muhteşemsin diye. Kendi iyiliğin için fazla zekisin."

Bowen'ın gözleri Tamsyn'in dudaklarına kaydı. Tamsyn o bakışı bir dokunuş gibi teninde hissetti.

Bir öpücük gibi.

"Benim iyiliğim için de," diye homurdandı Bowen, sonra tekrar yüzünü çevirdi. Tamsyn neredeyse nefessiz kaldı. Sör Madoc o sırada gerçek ruhların evliliğinden, aşkın sonsuz bereketinden, efsanevi güzelliklerden ve önemli olan şeylerden bahsetmeye devam ediyordu. Ama Tamsyn'in aklında sadece bir şey vardı: Bowen Penhallow ona *muhteşem* demişti ve şu anda hissettiklerini tarif edecek kelime bulamıyordu.

"Şeref!" diye seslendi Sör Madoc, kadehini kaldırarak. Ama kadehin boş olduğunu fark edince küfretti ve elini kaldırıp uşağa

işaret verdi. Adam –ya da aslında delikanlı– elinde şampanya şişesiyle hemen koşup gelerek kadehi doldurdu.

“Şerefe!” diye tekrarladı Sör Madoc. Herkes ayağa kalktı. Carys ve David dışında. “Müstakbel damadım David’in şerefine. Kendisi... şey... çok... karakterli bir beyefendidir. Ayrıca... pek de merttir.”

Boğazını temizleyen Sör Madoc bu kez diğer tarafa döndü.

“Ve güzel kızım Carys’in şerefine,” dedi. Yüz ifadesi yumuşamıştı. Her ne kadar Sör Madoc’ın türlü kusuru olsa da kızını sevdiği çok açıktı. Bu da Tamsyn’in ona biraz daha ısınmasına sebep oldu. “Bu ailenin ışığı. En değerli mücevherimiz.”

Belki herkesin gözünden kaçmıştı ama Tamsyn, Carys’in parmaklarının elbisesine iliştirilmiş Y Seren’e kaydığını gördü. Carys’in benzi solgundu, önündeki tabakların hepsi dokunulmadan kaldırılmıştı. Mum ışığında gözlerinin altındaki morluklar daha da belirginleşmişti. Kadehini kaldırdığında eli titriyordu.

“Babamın şerefine,” dedi. Sonra hafifçe dönerek kadehini David’e kaldırdı. David gülümsüyordu ama Tamsyn, kadehin sapını kavrayan parmaklarının bembeyaz kesildiğini fark etti.

“Ve iki gün içinde evleneceğim adam David’in şerefine,” diye ekledi Carys.

Âşık olduğum adam David’in şerefine, değil, diye düşündü Tamsyn. Bu kadeh kaldırma değil, çıplak gerçekleri açıkça dile getirmeydi. Tamsyn bile kendi kadehini kaldırıp, *Bowen’in şerefine! Suratında fazlaca kıl olan ve hakkında pek çok müstehcen düş gördüğüm adamın şerefine,* diyebilirdi.

Yine de Tamsyn de herkes gibi kadehini kaldırıp, “David’in şerefine,” diye fısıldadı.

Belki hâlâ Y Seren’e bakıyor olduğu içindi, belki de Tamsyn bu güzel, zengin ve bir o kadar da perişan görünen kıza karşı içten içe şefkat duyduğu içindi; gözleri Carys’in üzerinde kaldı. Bu yüzden de gelinin alt dudağının titremeye başladığını, kadehi

LANETLİ DÜĞÜN

biraz daha yukarı kaldırırken şampanyanın kenardan taşığını fark eden ilk kişi o oldu. “Ve Declan’ın şerefine,” dedi Carys.

Masanın öbür ucunda fısıldaşmalar başladı. David’s e kadehini öyle sert bir tavırla masaya bıraktı ki Tamsyn irkildi.

“Dünya adil bir yer olsaydı bu gece burada olurdu,” dedi Carys, sesi tizdi ama titremiyordu. “Ve iki gün sonra mihrapta yanımda duruyor olurdu.” Bunları eklediğinde artık sadece fısıltılar değil, düpedüz şaşkınlık nidaları yükseldi.

“Carys!” diye bağırdı Sör Madoc. Ama kızı çoktan yerinden kalkmıştı. Sandalye parke zemine devrilirken Carys boğuk bir hiçkırıkla odadan fırladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bowen, birden fazla dilde birçok küfür biliyordu ama Declan'ın sevdiği kadının düğün yemeğinden gözyaşları içinde fırlayıp gitmesini izlerken hissettiklerini anlatmaya hangisinin yeterli olacağından emin değildi.

Sör Madoc'ın arkasından seslendiğini duyabiliyor, David'in peşinden koşacakmış gibi ayağa fırladığını görebiliyor, en kötüsü de Tamsyn'in sorgulayan bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Çünkü o anda Bowen kendini yeniden Penhaven Üniversitesi kütüphanesinin en üst katındaki çatı katında bulmuştu. Declan karşısında duruyordu; kanlı canlı hâlde. Önlerinde yere tebeşirle çizilmiş bir daire vardı, ortasında buruşturulmuş bir parşömen duruyordu. Declan'ın gözleri öylesine parlaktı ki neredeyse doğaüstü bir ışık saçıyordu. Bowen o anda buna bir son vermesi gerektiğini anlamıştı; buradan çıkarılacak her türlü büyü fazlasıyla güçlü olurdu. Ama Declan çoktan o sözleri söylemeye başlamıştı –Bowen'in ona öğrettiği sözleri– ardından bir ışık parlamıştı ve...

Tamsyn aniden ayağa fırladı, peçetesi tabağının yanına düştü. Bowen düşünmeye bile fırsat bulamadan kapıdan çıkmış, Carys'in peşine düşmüştü.

Neyse ki Bowen'ın bu an için kusursuz bir küfrü vardı; üstelik bunu Tamsyn'in kendisi de defalarca söylemişti.

Hasiktir.

Kadehindeki şarabı tek dikişte bitiren Bowen ayağa kalkıp peçetesini masaya fırlattı. Leydi Meredith, burun üstü gözlüğünün ardından parlayan gözlerle ona bakıp gülümsedi.

LANETLİ DÜĞÜN

“Ah, harika! Tatlıdan önce biraz drama gibisi yoktur. Hanım arkadaşınız sevgili Carys’in peşinden gidiyor, siz de hanım arkadaşınızın peşinden gidiyorsunuz ve umarım birileri de kütüphanede işi pişirir. Aman Tanrım, resmen ’75 Noel Balosu’nu yeniden yaşıyoruz!”

Bowen bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Babası da ’75 Noel Balosu’ndan defalarca bahsetmişti ama genellikle tatillerde kafası biraz dumanlıyken, o yüzden bu referansı anlamak istemediğini çok net biliyordu.

Bunun yerine çift kanatlı kapıya yönelerek antreye çıktı. Arkasındaysa Sör Madoc’ın David’e, “Bu tiyatro merakı annesinden geliyor,” dediğini duydu. “Amelia’yla seksenlerin sonunda Nil’de bir gemi turunda tanışmıştım. Kadın bir performans sanatçısıydı, olağanüstü bir...”

Yemek odası loştu ama koridor büsbütün karanlıktı; gölgeler ve titrek mum ışıkları arasında Bowen bir anlığına donup kaldı, onların nereye gitmiş olabileceğini anlamaya çalıştı.

Sonra Tamsyn’in giydiği o saçma ayakkabıların kendine özgü tıkırtısını duydu, sol tarafında bir yerden geliyordu. Sesi takip ederek gittikçe kararan koridoru aşp terasa açılan Fransız kapılara ulaştı. Kapılardan biri aralıktı, soğuk rüzgâr içeriye karla karışık yağmur taşıyordu.

Tamsyn üstünde derin dekolteli, lanet olası bir kadife tulumla dışarı çıkmıştı, sırtında paltosu yoktu. Bu havada dışarıya o hâlde adım atması imkânsızdı...

“Carys!”

Bowen onun kendine has boğuk Amerikan aksanını duyduğunda içi burkuldu. Aptalca kıyafetlerine ve daha da aptal ayakkabılarına rağmen kendini zorlayarak verandaya çıktı.

“Tamsyn!” diye bağırdı, elini kaldırarak hızla kara dönüşen dondurucu yağmura karşı kendini korumaya çalıştı.

Sonra onu gördü, pencerelerden süzülen ışıktaki, kahverengi çimlerin üzerinde dikiliyordu. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuş-

turmuş, önündeki uzun, karanlık çitlere bakıyordu. Başındaki sarı peruk iyice dağılmış, yana kaymıştı. Bir kolunu bahçe labirentine doğru kaldırarak, “Oraya girdi!” diye seslendi.

Bowen bildiği bütün dillerde küfrederek taş basamaklardan koşar adım indi.

Dondurucu yağmur gömleğinin içine işlerken ceketini çıkarıp Tamsyn’in omuzlarına sardı. Tamsyn iki eliyle ceketini sımsıkı tuttu. Peruk artık sıırılsıklam olmuştu; Bowen düşünmeden onu başından alıp şap diye çimenlerin üzerine düşmesine izin verdi.

“Hangi yöne gitti?” diye sordu rüzgârın uğultusuna karşı. Tamsyn eliyle çitlerin merkezini işaret etti.

“Heykele varınca sola döndü,” dedi. Gerçekten de gecenin içinde yükselen bir mermer heykel vardı: Saçları savrulan, kolları yukarı kalkmış bir kadın. Başında, siyah gökyüzüne karşı bembeyaz parlayan, hilallerden oluşan bir taç bulunuyordu.

Büyücülük tanrıçası Hekate.

“Çok soğuk, hem elbisesi de çok inceydi,” dedi Tamsyn. “Şalını bile almamış.”

Bowen bu gezegende otuz yılı aşkın süre yaşamıştı. Çoğu insanın dokunmaya bile cesaret edemediği güçleri kullanmıştı. Çoğu insanın hayalini bile kurmaya cesaret edemediği şeylere kalkışmıştı.

Ama hiç âşık olmamıştı. Hiçbir zaman. Ta ki bu âna dek... Bu buz gibi bahçede, saçlarından sular süzülen, teni solgun ve tüyleri diken diken olmuş bir kadının –sıradan bir insanın– karşısında durana dek. Tamsyn buraya hayatını değiştirecek kadar değerli bir mücevheri çalmaya gelmişti belki ama o mücevheri taşıyan kadın soğuk, acımasız bir geceye karıştığında aklındaki tek şey onun üzerinin ince olmasıydı.

Tanrı aşkına, Bowen bu kadını seviyordu. Hem de çaresizce, geri dönülmez şekilde.

Tamamen ve bütünüyle.

LANETLİ DÜĞÜN

Hâlâ orada durmuş, bu gerçeği kabullenmeye çalışıyordu ki hayatının aşkı ıslak eliyle göğsüne vurup, “*Bir halta yara artık, salak herif!*” diye bağırdı.

Ve böylece Bowen hareket geçti.

“Carys!” diye seslendi, bahçe labirentine doğru ilerlerken. Çalılardan koluna neredeyse donmuş damlalar dökülüyordu. Arkasında Tamsyn’in de gelinin adını bağırdığını duyabiliyordu. Rüzgâr şiddetlenmişti, sesleri çarpıtıyor, her ayak sesini olduğundan daha gürültülü hâle getiriyordu.

Yağmur daha da arttı, daha da soğudu. Bowen gözlerindeki damlaları silerek karanlığa baktı. Bir dönüş, sonra bir dönüş daha... Tamsyn hemen arkasındaydı.

Sonunda devasa bir çitin etrafından dolandı ve kendini açık bir alanda buldu. Burada başka bir heykel vardı: İnce mermer figür, eski Yunan büyüculük tanrıçasından çok daha modern görünüyordu. Heykelin üzerine işlenmiş mücevherlere bakılırsa Bowen, bunun Leydi Angharad Meredith’in gençliği olduğunu düşündü. Ama onun asıl ilgisi, heykelin önünde diz çöken kişideydi.

Carys’in beyaz elbisesi sıırıslıklam olmuştu, ıslak saçlarının arasından saç derisinin pembeliği görünüyordu. Ağlıyordu. Avuçlarının arasındaysa Y Seren’in solgun ışıltısı görünüyordu.

Carys kendi kendine Galce bir şeyler mırıldanıyordu ama yağmur ve rüzgâr kelimeleri boğuyordu. Ancak bu, Bowen’in onları hissetmesine engel olmamıştı. Söyledikleri isyan ya da keder dolu sözler değildi.

Bir duaydı.

Hayır, daha beteri.

Bir büyüydü.

“Carys!” diye bağırdı Bowen. Carys başını kaldırdı, yüzü acıyla buruşmuştu.

“Onu tanıyordun!” diye haykırdı Carys. O sırada Tamsyn de Bowen’in yanında belirdi; nefesi kesilmişti, baldırlarından aşağısı çamur içindeydi. “Declan’ı tanıyordun. Onun arkadaşıydın, seni

seviyordu ve ben...” Carys sözünü yarıda kesip elindeki broşa baktı. “Onsuz nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Biliyorsun,” dedi Tamsyn, öne doğru bir adım atarak. Topukları çamura saplandığında dengesini kaybedip bir elini havaya savurdu. Bowen onu kolayca yakalayıp doğrulttu. “Carys, Declan’ı tanıımıyordum, üzgünüm. Belli ki onu gerçekten sevmişsin. Ama o artık burada olmasa bile David’le evlenmek zorunda değilsin. Kimse seni buna mecbur edemez! Gerekirse Bowen’la ben seni hemen buradan götürürüz. Hemen şimdi. Eğer istiyorsan. Öyle değil mi, Bowen?”

Carys ona baktı, Bowen’sa sadece başıyla onaylayabildi; sakallarından süzülen yağmur gömleğinin yakasına akıyordu.

“Evet, Carys!” diye bağırdı Bowen. “İstersen hemen şimdi gidebiliriz. Declan senin böyle acı çekmeni istemezdi. Ya da istemediğin biriyle evlenmeni.”

Carys dizlerinin üstünde kaldı, iyice iki büklüm olmuştu.

“Bunu düzeltebilirim!” diye haykırdı fırtınanın uğultusunu bastırarak. “Hepsini geri alabilirim!”

Bowen şaşkınlıkla bir adım öne çıktı ama Tamsyn’in koluna dokunan eli onu durdurdu.

“Bak,” dedi Tamsyn fısıldar gibiydi ama Bowen yağmurun sesine rağmen onu duydu.

Carys hâlâ dizlerinin üstündeydi, Y Seren’i iki eliyle kavramıştı. Fakat tam da o anda mücevher parlamaya başladı.

Etraflarındaki hava şimdi neye dokunsalar onları çarpacak gibi elektriklenmişti. Ama Bowen yine de Tamsyn’in eline uzandı.

Tamsyn onun elini tuttu. Gerçekten de elektrik gibi bir akım Bowen’ın içinden geçti ancak o, Tamsyn’i daha sıkı kavradı. Hemen ardından yer sallanmaya başladı.

“Geri al bunu!” diye haykırdı Carys, başını göğe kaldırarak. Hâlâ solgun ve kırıllandı ama Bowen onun içinden taşan büyü’nün gücünü hissedebiliyordu. Birden Meredith ailesinin yüzyıllar boyunca neden bu kadar korkuyla anıldığını hatırladı.

LANETLİ DÜĞÜN

“Her şeyi!” diye devam etti Carys, broşu fırtınalı gökyüzüne kaldırarak. “Geri alınabilecek ne varsa al!”

Şimşek çaktı ve hemen yanındaki Tamsyn çığlık attı.

Sonra Bowen kaymaya başladı.

Kaydı.

Düşüyordu. Tamsyn’in eli hâlâ onun eline sıkı sıkıya kenetlenmiş olmasına rağmen.

Düştü, düştü, düştü...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tamsyn'in fark ettiği ilk şey acıydı.

Hayır, "acı" pek de doğru bir kelime değildi. *Ağırlık*. İşte, hissettiği şey buydu. Sadece göğsünün üzerine değil; kafatasına, bacaklarına, hatta saçlarının arasına bile bir fil oturmuş gibi hissediyordu. Göz kapakları şişmiş gibiydi, kalbi göğsünde ağır ağır çarpıyordu. Nemli toprağın üzerinde uzanırken bir anı zihnine üşüştü.

Sık sık hatırladığı bir anı değildi bu –aslında ona kalsa yirmi beş yaşma geldiğinizde bahar tatiline dair tüm anılar zihninizden silinmeliydi– ama şimdi hissettiği tam da oydu. Florida, Panama City'deki bir kulübün önündeki o gece gibi. Kız kardeşlik grubundan bir arkadaşı –Mamie, yok yok Amy; ikisini hep karıştırdı– elini omzuna koymuş, *Kızım, eve gitmem lazım*, demişti.

Gitmem lazım, diye düşünmüştü Tamsyn, karanlık gökyüzüne bakarken. *Ben bir kızım ve eve gitmem gerekiyor*.

"Tamsyn?"

Başını yana çevirdi. Ah, doğru. Bu sefer yanında yatan Mamie ya da Amy değildi. Bowen'dı. Tatlı, yakışıklı, tuhaf Bowen. Şu an en az Tamsyn'in kendini hissettiği kadar perişan görünüyordu ama buna rağmen gördüğü en çekici adamdı.

"Ben neyim dedin?" diye sordu Bowen. Kahretsin, Tamsyn belli ki aklından geçenleri yüksek sesle söyleyecek kadar kötü durumdaydı.

"Hiçbir şey demedim," dedi yüzünü buruşturarak doğrulmaya çalışırken. Hâlâ bahçedeydiler ama yağmur birdenbire durmuştu. Tamsyn başını kaldırdığında Carys'in önünde diz çöktüğü heykeli göremedi.

LANETLİ DÜĞÜN

Aslında...

Her ne kadar başını oynatmak bile canını acıtsa da Tamsyn etrafına bakındı. Sadece heykel değil, Carys de ortadan kaybolmuştu.

Bowen da aynı şeyi fark etmiş gibiydi; ayağa kalktı, pantolonunu silkeleyip kaşlarını çatarak boş ve karanlık gökyüzüne baktı.

"Yağmur durmuş," dedi.

"Ve yer de kuru," diye ekledi Tamsyn, etrafındaki çimlere dokunarak.

Bowen homurdandı.

Tamsyn ayağa kalkmak istedi ama dizleri hâlâ titriyordu. Neyse ki Bowen hemen yanında belirdi, dirseğini kavrayarak onu ayakta tuttu. Tamsyn topuklularının üzerinde sendelerken birden kalbi tekledi.

Bir şeyler... ters gitmişti.

Hem de çok ters.

Büyükle alakalı bir terslikti bu.

Bowen da hissetmişti. Tamsyn bunu yüzündeki Üçüncü Seviye Kaş Çatma ifadesinden anladı. Hani şu Bowen'a ufku tarayan yaşlı deniz kaptanı havası katan o ifade.

Belki Tamsyn bu ifadeyi üç beş fantezisine malzeme yapmıştı ama şimdi Kaptan Bowen'la Korsan Kraliçe'nin oyun zamanı değildi. Şimdi neler olup bittiğini çözmeliydi.

Carys nereye kaybolmuştu?

Dahası, Y Seren neredeydi?

O gece ay yoktu ama Tamsyn yine de broşun parıltısını yakalamak umuduyla çimleri taradı.

Bir çitin yanında çömeldiğinde sağ tarafında bir hareketlenme oldu. Aptal ayakkabılarının el verdiği hızla doğrulup o yöne atıldı ama Bowen ondan önce davrandı.

Çitin içine kolunu uzatıp hızla çekti.

Tamsyn orada ne bulacağını kestirememişti ama kesinlikle havada çırpınıp küçük deri kunduralı ayaklarıyla tekmeler savuran minik bir çocuk olmasını beklememişti.

“Casusluk yapmıyordum! Bir ses duydum. İnsanların bahçede olması yasak, herkesin salonda şeri içmesi gerekiyor. Annem öyle dedi; herkes şeri için salona gitmeli! Yani bahçedeyseniz yanlış yerdesiniz demektir ve yaptığınız çok *ayıp*. Siz ikiniz *çok ayıp şeyler* yapıyorsunuz!” diye bağırdı çocuk, sesi neredeyse çığlığa dönüşmüştü. Beyaz-sarı saçları parlıyordu, küçücük yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Bowen çocuğa bakakaldı ve çocuğun kasıklarına savurduğu vahşi tekmelerden kaçınmayı başardı.

Tamsyn gözlerini kısarak yaklaştı. Platin rengi bukleleri karman çorman olmuş, tombul yanakları mora dönmüş, mavi gözleri öfkeyle irice açılmış çocuğu inceledi ve aklından imkânsız bir düşünce geçti...

“Madoc!”

Bir kadın sesi duyuldu ve Tamsyn daha fazla ayak sesi, kumaş hışırtısı ve kendilerine doğru gelen birkaç titrek ışık gördü. Çocuk, onların bir anlık dalgınlığını fırsat bilip Bowen’a bir tekme daha savurdu. Bu sefer tam isabet ettiremese de kalçasına çarptı. Bowen homurdanarak Galce bir şeyler mırıldandı ve çocuğu yere bıraktı.

“Ben bir Cath Palug* değilim,” dedi çocuk ellerini beline koyarak. “Ben bu evin efendisiyim. Ya da babam öldüğünde olacağım, ki bunun hemen olmasını istemem ama o vakit geldiğinde evdeki zindanı açıp sizin gibi haydutları oraya attığımda gününüzü göreceksiniz.”

Durdu, burnunu sildi.

“Bir de köpek alacağım,” diye ekledi. Tam o sırada Tamsyn’in şimdiye kadar gördüğü en zarif kadın, elinde dev bir el feneriyle aniden çalılıkların arasından çıktı.

“Ah, Madoc, Tanrı aşkına, insanları yine derisini yüzmekle mi tehdit ediyorsun?”

* *Cath Palug*, Galler mitolojisinde geçen devasa canavar bir kedidir. Efsanelerde kıyılarda ortaya çıkıp insanlara ve kahramanlara dehşet saçtığı anlatılır. Bazı rivayetlere göre Kral Arthur’un şövalyeleriyle savaşmış, bazılarına göreyse bir kahraman tarafından öldürülmüştür. —ç.n.

“Hayır, sadece zindana atmakla,” diye araya girdi Tamsyn, zihni pelteye dönmüştü. “Bir de köpeklerle yem etmekle.”

Kadın gözlerini devirdi ve boştaki eliyle ihtişamlı sarı topuzunu düzeltti. Soğuğa rağmen omuzlarını açıkta bırakan tafta bir elbise giymişti; rengi koyu yeşildi, belindeyse ekose bir kuşak vardı.

Ve orada, kalbinin hemen üzerinde, elbisesine ilâştirilmiş Y Seren parlıyordu.

Birden Tamsyn’in başı döndü, o kaygan his daha da güçlenmişti çünkü az önce Bowen’a meydan okuyan bu küçük çocuğun adının Madoc olduğunu duymuştu. Üstelik Tamsyn, öğleden sonra tanıştığı yaşlı adamın izlerini bu çocuğun yüzünde görebiliyordu.

Önündeki kadına bakarken de onun Leydi Angharad Meredith –yani Annie– olduğunu anlamıştı. Ama çok daha genç hâliydi.

Kadın, çit labirentin etrafına toplanmış kalabalığa baktı; herkes Bowen ve Tamsyn’e dikkat kesilmişti ama tek biri bile onları tanımış gibi görünmüyordu. Ta ki...

“Rhys,” diye fısıldadı Bowen. Ve işte o *an* –Bowen birdenbire bembeyaz kesilip sendelediğinde– Tamsyn gerçeği fark etti. Bunun üzerine panik tam anlamıyla üzerine çöktü.

Grubun içindeki adamlardan biri gerçekten de Bowen’ın en küçük kardeşi Rhys’a çok benziyordu. Aynı koyu saçlar, aynı mavi gözler, aynı ince uzun yapı. Tek fark, bu adam gözlük takıyordu ve Rhys Penhallow’daki o ışıltı bu adamda yoktu. Hatta adam sanki ömür boyu bir zindana mahkûm *edilmiş* gibi görünüyordu.

Adam Bowen’ı duymamış olmalı ki cevap vermedi. Bunun yerine Leydi Meredith öne çıktı. “Bahçemizde ne işiniz olduğunu sorabilir miyim?”

Kadının sesi yumuşaktı ama gözleri çelik gibiydi. Tamsyn, doksanına yaklaşmış Leydi Meredith’in bile epey dişli olduğunu hatırladı. Peki ya gençliği? Erkeklerin uğruna savaşıacağı türden bir kadındı.

Tanrı aşkına, bu kadın ondan Fransa'yı işgal etmesini istese Tamsyn büyük ihtimalle kabul ederdi.

"Ben Bowen Penhallow," dedi Bowen. Tamsyn ona döndü, kaşları neredeyse havaya kalkmıştı. Gerçekten mi? Sadece adını söyleyerek bu garip durumdan sıyrılacaklarını mı sanıyordu?

"Ah!" Leydi Meredith ellerini birbirine vurup gülümsedi. "Bir Penhallow. Demek düğün için buradasınız."

Tamsyn daha önce afallamışsa bile şimdi düpedüz delirmiş gibi hissediyordu. Bowen'a baktığında ağzından çıkan ses "Hı?" ile "Ne?"nin karışımı "Hıne?" oldu.

"Tywyll söz konusu olduğunda yolculuk için büyü kullanılmamasını herkese tembihlemiştim çünkü ortalık her seferinde bir curcunaya dönüyor. O yüzden bahçede bitmenize şaşmamalı. Ama sorun değil, artık buradasınız. Üstelik tam zamanında geldiniz, değil mi, Harri?"

Kadın, Bowen'ın kardeşine çok benzeyen adama döndü. Ama adam sadece kaşlarını çatıp koyu saçlarını sabırsız bir hareketle alnından geriye itti. "Hiç tanımadığım bir kuzenin bile bu işi düzeltebileceğini sanmıyorum, Annie," dedi. Sonra tekrar Bowen'la Tamsyn'e bakıp, "Onca yolu boşuna gelmişsiniz. Düğün iptal oldu. Elspeth fikrini değiştirdi," diye ekledi.

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp hışımla uzaklaştı, grubun diğer erkeklerinden birkaçı da peşinden gitti. İçlerinden biri, "Dik dur evlat, dik dur," diye homurdandı, bir diğeryse Harri'nin sırtına öyle sert bir şaplak indirdi ki Harri az kalsın yere düşüyordu. "Heyecanlandı sadece, olur o kadar. Akli başına gelecek ama, göreceksin."

Leydi Meredith arkalarından bakıp içini çekti. "Ah, iyi ki buradasınız, Bay Penhallow. Zavallı Harri'nin her türlü yardımınıza ihtiyacı olacak. Hepimizin olacak aslında. Hadi Madoc, toprağı eşelemeyi bırak, üstünü başını *berbat* ediyorsun."

"Bayan Beasley kimsenin dünyanın merkezine kadar kazamayacağını söylüyor fakat sabır ve zamanın varsa bence müm-

LANETLİ DÜĞÜN

kün,” dedi Madoc, ellerini silkeleyerek annesine dönerken. “Tabii merkeze yaklaştığımda uzay giysisine ihtiyacım olacaktır ama o zamana kadar bir tane bulabilirim.”

Sonra dönüp gözlerini kısarak Tamsyn’e baktı. “Sen Amerikalı gibi konuşuyorsun. Uzay giysin var mı?”

Aslında vardı –Cape Kennedy’deki, bir daha asla hatırlamak istemeyeceği bir işten kalma– ama cevap vermesine fırsat kalmadan Madoc çamurlu eliyle annesinin elini tutup, “Belki de kendi uzay giysimi yapmalıyım,” dedi. “Dünyanın merkezine kadar kazacak ilk Galli olacaksam yabancıların yardımına bel bağlamamalıyım.”

“Çok haklısın canımın içi, çok haklısın,” dedi Leydi Meredith tatlı bir sesle, ardından bakışlarını Tamsyn ve Bowen’a çevirdi. “Siz ve eşiniz Tywyll’e hoş geldiniz, Bay Penhallow. Düğün olsun ya da olmasın, ikiniz için bir oda hazırlatırım.” Gözleri Tamsyn’in tulumunun üzerinde gezindi, “Belki de üstünüzü değiştirip daha... sıcak ve... daha az modern bir şey giymek istersiniz.”

Grup eve doğru yürürken el fenerlerinin ışıkları, mırıldanan sesler ve Madoc’ın bitmeyen sızlanmaları geceyi dolduruyordu.

Tamsyn donmuş gibi Bowen’ın yanında duruyordu. Muhtemelen şoktaydı ve yaşadığı şeyin bir sinir krizi olup olmadığından emin değildi.

Ama yine de Bowen’a dönüp söylediği ilk şey, “Bana *eşin* mi dedi o?” oldu.

“Evet,” diye onayladı Bowen ama bu durum Tamsyn’i sarstığı kadar onu sarsmamış gibiydi.

Hem de Leydi Meredith ikisini aynı odaya yerleştirmişti.

Muhtemelen içinde tek yatak olan odaya.

Paylaşacakları tek yatak.

Kızım, belli ki zamanda geriye gitmişsin. Şu anda hangisinin seni daha çok ürkütmesi gerektiğini doğru sıraya koymaya çalış istersen.

Tamsyn aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi kapayıp Bowen’ın önünde durdu.

ERİN STERLING

“Yani biz... şey... zamanda yolculuk mu yaptık?”

“Öyle görünüyor,” dedi Bowen, bakışlarını grubun gittiği yöne dikmişti.

“Ve şu çocuk, o Sör Madoc ama henüz Sör değil tabii. Ayrıca Annie neydi öyle! Aman Tanrım, resmen... afetmiş. Yani harika görünüyor. Bir de artık yağmur yağmıyor! Y Seren burada! Ve... tamam, Düştüğümüz Durumla İlgili İyi Olan Şeyler listeme şimdilik bunları ekleyebildim. Senin var mı?”

“Böyle büyüler duymuştum,” diye mırıldandı Bowen sakalını kaşıyarak. “Zamanda geçici bir yolculuk. Zor iştir, bilhassa bazı durumlarda. Zamanı değiştirmek için çok karanlık bir büyü gerekir ve en ufak hatada ortalık elli altıya gider.”

“Ben senden durumun iyi yanlarını listelemeni istedim, sen bana kötü yanlarını sayıyorsun. Açıkçası durum hiç iç açıcı değil, Bo.”

“Dur, kötü bir şey daha var,” dedi Bowen iç çekerek, sonra çenesiyle evin olduğu yönü işaret etti. “Şu adam. Rhys’a benzeyen.”

“Penhallow olan mı?” dedi Tamsyn başını sallayarak. “Uzaktan akrabası falan mı?”

“Büyükbabam,” dedi Bowen karanlık bir sesle. Tamsyn’in nefesi kesildi.

“Ve büyükanne de...” dedi Tamsyn ama Bowen söylemeden önce de biliyordu.

“Elsbeth,” diye onayladı Bowen. “Evlenmekten vazgeçen kadın.”

Düzenleme

Ny.ozlem

ONUNCU BÖLÜM

Tywyll Malikânesi'ne doğru yürüyen grubun peşine takılmış, bir sonraki adımda ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile olmadan ilerleyen Bowen bunun alışılmadık bir his olduğunu düşündü.

Her zaman çözümler bulmakla övünürdü. Tek istisna Declan olmuştu; o kuralın berbat bir istisnasıydı. Ama Bowen'ın en iyi olduğu şey *çözüm bulmaktı*. Neden o sihirli bileşen? Neden o büyü? Ayın hangi evresi hangi elementi nasıl etkiler? Bunların hepsini çözmek onun işiydi.

Ama bu mesele? Kendini geçmişe fırlatılmış hâlde bulması...

Zihninde hesap yapmaya başladı. Babası 1960'ta doğmuştu. Bu da Bowen'm büyükannesiyile büyükbabasının evlenmesinden üç yıl sonraydı. Aile kayıtlarında, neredeyse okunmaz mor mürekkeple yazılmış şu satırı hatırladı:

Henry Penhallow ve Elspeth Carew, 24 Aralık 1957.

1957.

"Cesurca bir tahminde bulunup senin de benim kadar kafanın karışık olduğunu söyleyeceğim," dedi Tamsyn alçak sesle, yanma yaklaşırken. Kolunu yine doğal bir hareketle Bowen'ın koluna geçirdi.

Bowen onu kendine doğru çektiğinde iyi hissetti —doğal— ve tüm sıcaklığıyla yanında olması zihnini biraz olsun berraklaştı.

"1957 yılının aralık ayında Tywyll Malikânesi'ndeyiz," diye mırıldandı Bowen, özellikle dikenli görünen bir dalın altına eğilirken. "Belli ki Yule zamanı. Bu da büyükannemle büyükbabamın düğün haftası olmalı ama..."

“Ama iptal etmişler,” diye tamamladı Tamsyn, başını aşağı yukarı sallayarak. Sonra Bowen’a baktı, koyu gözleri kocaman açılmıştı. “Belki de etmemişlerdir! Hani... bilmiyorum, ailede bu konuda anlatılan bir şey var mı? *Nanamız, düğünden bir gece önce Dadamıza defol demiş ama sonra o... ne bileyim, romantik bir şey yapmış da düğün gerçekleşmiş* gibi? Böyle eğlenceli aile dedikodusu falan?”

Bowen başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla yok. Hem ben onlara Nana ve Dada demiyordum.” Durup Tamsyn’e baktı. “Hatta Dada’yı ilk kez duyuyorum. Gerçekten var mı öyle bir şey?”

“Hı hı,” dedi Tamsyn onaylayarak. “Benim iki tane var.”

“Vay be.” Başını sallayan Bowen, labirentin yeniden genişleyen kısmında yürümeye devam etti. “Benim çocukluğumda büyükanne ve büyükbabamıza *Taid* ve *Nain* Penhallow derdik. Gerçi onlarla hiç tanışamadım. Ben doğmadan önce ölmüşler.”

“Ah.” Bu kez Tamsyn afallamıştı. Koluna dokundu. “Üzgünüm,” dedi. Bowen huzursuz bir tavırla omuz silkti.

“Yelken kazası,” dedi. “Babam yirmi yaşındayken olmuş. Belki de bu yüzden o kadar şeydi... Neyse.”

Şu an babasının bir pislik olmasının nedenlerini düşünmekten çok daha büyük sorunları vardı ama Tamsyn sorgular bir ifadeyle ona bakıyordu. Bowen derin bir iç çekti.

“Babamla konuşmuyorum,” dedi. “Bir seneyi geçti. Durum biraz karışık. Ama kesinlikle şu an içinde bulunduğumuz *bu* bok çukurundan daha karışık değil, o yüzden şimdilik bu konuyu açmak istemiyorum.”

Tamsyn bir süre sessiz kaldı. Sonra karanlıkta çimenlere bakıp yürümeye devam etti, kolu hâlâ Bowen’ın kolundaydı. “1950’lerde insanlar gerçekten de çok konuşuyormuş,” dedi. Bowen kaşlarını çattı.

“Gergin olduğumdan çenem düştü,” dedi. “İnsan her gün yetmiş yıl öncesine ışınlanmıyor sonuçta.”

“Ama bu tür şeyleri duymuştun, değil mi?” diye sordu Tamsyn.

Bowen içini çekti. “Evet, kitaplarda okumuştum ama zaman yolculukları nadiren gerçekleşir. Gerçekleştigindeyse—”

“Yapma,” dedi Tamsyn elini kaldırarak. “Şimdi *ve böyle bir şey gerçekleştiğinde geri dönmenin tek yolu gözlerini oyup ateşe vermektir* gibi ürkütücü bir şey söyleyeceksin. Şu an bu negatifiğe hiç ihtiyacım yok, Bowen.”

“Pekâlâ,” diye kabul etti Bowen, malikâne önlerinde görün­düğünde. Bina gerçek zamandaki hâinden pek farklı görünmüyordu —eski kalelerin güzel yanı da buydu işte, istikrarlı oluyorlardı— ama aydınlıktı, içeriden dışarıya yayılan ışıklar, çimenlere sarı dikdörtgenler yansıtıyordu. İçeride çelenklere rengârenk ışıklar asılmıştı; dışarıda, terasta davetliler hâlâ kalabalıklar hâinde dolaşıyordu. Üniformalı birkaç uşak, misafirlerin ağır paltolarını tutuyor, diğerleriye gümüş tepsilerde buharı tüten kupalar taşıyordu. Bowen ve Tamsyn merdivene yaklaştığında Leydi Meredith onlara döndü, işaret ettiğinde bir uşak paltosunu kadının koluna geçirdi.

“Gelişiniz biraz talihsiz oldu belki ama tam zamanında yetiştiniz!” diye seslendi. “Hepimiz Yule kütüğü kesmeye gidiyorduk ki Madoc’ın yine ortadan kaybolduğunu fark ettik. Emerald, sana çocuğu gözünün önünden ayırma demiştik. Kimse fark etmediği anda yılan balığı gibi sıvışıp gidiyor.”

Leydi Meredith’in hemen solunda, üzerine birkaç beden büyük bir palto geçirmiş genç bir kız duruyordu. Bir elinde el feneri, diğerinde açık bir kitap vardı. İkisini de indirip küçük Madoc’a sert bir bakış attı. Madoc’ın yuvarlak yüzü, elinde uşakların dağıttığı içeceklerden, iki kupadan yükselen buharla çevrelenmişti ve bu da ona tatlı ama yaramaz bir iblis havası katıyordu.

“Ben artık on beş yaşındayım, Angharad hala,” dedi kız çenesini kaldırarak. “Artık şu küçük yaratığa bakmak zorunda kalmamalıyım.”

“Kuzenine yaratık deme, Emerald,” diye yanıtladı Leydi Meredith, kızın söylediğini pek de ciddiye almadan. Madoc Emerald’a dişlerini gösterdi, Emerald da ona dil çıkardı.

Şaşkınlığı hâlâ geçmemiş olan Bowen, bir uşaktan siyah yün bir palto, diğerinden de buharı tüten toprak bir kupa aldı. İçinde tarçın, zencefil ve biraz portakal kabuğuyla baharatlandırılmış bir çeşit çay vardı ama ilk yudumda sıcak cin tadı da aldı. İçini ısıtması hoşuna gitti, iliklerindeki soğuğu geçirmişti. Bir yudum daha aldı, tadı çok tanıdıktı. Ona geçmiş Yuleları hatırlattı. O ve kardeşleri, karı yara yara Yule kütüğü taşırken yanlarında Wells’in çantasına gizlenmiş bir termos olurdu...

Hayır. Bu doğru değildi. O termos Wells’in değil, Simon’ındı. Ama babaları onlarla böyle şeyler yapmaya gelir miydi ki? Kitapları ve büyüleriyle meşgul olurdu, bir Yule kütükleri olsa bile Simon kesmeye gitmezdi.

En azından Bowen öyle hatırlıyordu ama şimdi emin olamıyordu ve bu belli belirsiz anı göğsünde tuhaf bir sızıya yol açıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Tamsyn kısık sesle. Bowen ona hafifçe gülümsedi. “Tamam, haklısın, biraz aptalca bir soruydu,” dedi Tamsyn, bunu kendi de kabul ederek. Paltosunu omuzlarına geçirdi. Emerald’ınki gibi onunki de biraz büyüktü; kolları ellerini tamamen kapatıyor, etek ucu yeri süpürüyordu. Baharatlı çayı ellerinin arasına aldığındaysa bilekleri ağır yün manşetlere karşı öylesine narin görünüyordu ki...

Evet, Bowen o an Tamsyn’in bileklerine ağzının suyunu akıttıyordu çünkü uzay-zaman sürekliliğinin içinden bir kâbusun ortasına düşmeden iki saniye kadar önce ona âşık olduğunu fark etmişti. Ve bu da... onun için bir sorun teşkil ediyordu.

Ama sonra teras kapısı hızla açıldı ve Bowen’in aklına daha büyük bir sorun geldi.

“Niye gitmek zorundaymışım ki?” dedi bir kadın, taş verandaya çıkarken. Çoktan paltosunu giymişti. Kırmızı-yeşil ekose

LANETLİ DÜĞÜN

desenli, kırmızı rugan kemerli bir paltoydur bu, kapüşonunun kenarları beyaz kürkle çevriliydi. Kapüşon başında değildi, kızıl kahverengi saçları, solgun teni, hafif kalkık burnu ve aralıklı iri gözleri görünüyordu. Güzeldi, insanın nefesini kesecek kadar güzeldi, muhtemelen erkeklerin bakışlarına alışkındı da. Ama Bowen ona farklı bir sebeple bakıyordu.

Bu kadın büyükannesiydi.

Onun fotoğraflarını görmüştü ama pek fotoğrafı yoktu, olanlar da güzelliğini ya da bir cadı olarak etrafa yaydığı o muazzam gücü yansıtamamıştı. Havanın kendisi bile çatırdıyormuş gibi geliyordu. Arkasında asık suratlı ve keyifsiz Harri belirince Bowen birdenbire büyükbabasına acıdı.

Âşık olmak çok beter bir şeydi.

“Bu bir gelenek, Elle,” diyordu şimdi Harri. “Düğün olmasa bile hâlâ şu lanet olası Yule var, değil mi?”

“Lanet okuma, Henry Penhallow!” diye karşılık verdi Elspeth. Bu sırada Tamsyn yeniden Bowen’ın yanına sokulmuştu.

“Büyükkannenle büyükbaban bayağı ateşliymiş,” diye fısıldadı.

“Kes şunu.”

“Hayır, gerçekten öyleler,” diye üsteledi Tamsyn, Harri ile Elspeth atışmaya devam ederken; bu da Bowen’ın sinirlerini iyice gerdi.

Aklına Wells ve Gwyn geldi. “Şunlara bak. Kavga ediyorlar ama aynı zamanda da...”

Tamsyn, parmaklarını birbirine bastırıp dalgalandırarak bir hareket yaptı. Bowen ne demek istediğini anlamadı.

“Onlar ne?.. Solucan insanlar mı?” diye tahmin yürüttü. Tamsyn koluna hafifçe vurdu.

“Hayır, *kıvılcım* saçıyorlar,” diye düzeltti Tamsyn. “Birbirlerine fena yanıklar ama... evet, mesela kadın az önce adamın üstüne içecek fırlattı ve *of*, o kupadaki şey epey sıcaktı... umarım öncesinde biraz soğumuştur.”

Bowen bakışlarını tekrar büyükannesiyile büyükbabasına çevirdi. Harri öfkeyle smokinini silmeye çalışıyor, Elspeth'se uzun kırmızı tırnaklı parmağını ona sallayarak, "Benim blöflerime kanmaman gerektiğini hâlâ öğrenemedin mi? *Bir kere olsun* kanmasan. Hâlbuki birbirimizi beş yaşımızdan beri tanıyoruz," diyordu.

"Evet ama aramızdan sadece *biri* o evreyi atlatıp olgunlaşmış durumda," diye tersledi Harri. Leydi Meredith'se ellerini çırparak araya girdi.

"Pekâlâ pekâlâ, yeter bu kadar. Düğün olsun ya da olmasın, bu gece yeni ay var, Yule geliyor ve kütüğü bu gece keseceğiz. Madoc'ın katılmasına ilk kez izin veriliyor, bu yüzden hiçbir şeyin bu keyfi bozmasını istemiyorum. Emerald, bırak şu saçma kitabı. Yine düşeceksin. Bir Yule'u daha topallayarak geçirip kendini trajik bir duruma sokmak istemezsin, değil mi?"

"Burada olmak bile başlı başına bir trajedi," diye söylendi Emerald ama yine de kitabı paltosunun cebine tıktırdı. Evden gelen ışıkların altında on beşinden bile küçük görünüyordu; koyu sarı saçları yeşil kadife bir saç bandıyla toplanmıştı. Bowen onu incelerken kızda tanıdık gelen bir şeyler olduğunu hissetti ama ne olduğunu çözemedi.

"Eşleşin," diye seslendi Leydi Meredith. "Madoc, kuzenin Emerald'la git."

Çocuklar homurdansa da usulca el ele tutuşup diğer yetişkinler gibi çift oldular. Bembeyaz saçlarıyla uzun boylu yaşlı bir adam Leydi Meredith'e kolunu uzattı; Bowen bunun kocası Sör Caradoc olduğunu tahmin etti.

Elspeth, nazlı bir tavırla Harri'den uzaklaşırken Bowen dehşetle kadının doğruca kendisine yöneldiğini gördü.

"Peki sen kimsin?" diye sordu Elspeth, dolgun dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken gözleri Tamsyn'e kaydı. Tamsyn hâlâ sıkı sıkıya Bowen'ın koluna tutunuyordu, Aziz Bugi'ye şükürler olsun.

"O benim kocam," dedi Tamsyn olabildiğince dikleşerek. Bowen bunun Tamsyn'in rolünün bir parçası olduğunu biliyordu,

yan yana kalmalarının en kolay yolu buydu. Ama bu, Tamsyn'ın ona "kocam" demesiyle aptal kalbinin göğsünde deli gibi çarpmaya başlamasını engelleyememişti.

Elspeth hafiften somurttuktan sonra omuz silkip paltosunun kapüşonunu başına geçirdi.

"Eh, zaten sakallı erkeklerden hiç hoşlanmam," dedi.

Harri gözlerinden ateş saçarak onlara bakarken Elspeth'se grupta bekâr bir adam bulmak için kalabalığa doğru ilerledi. Bowen büyükbabasına, *Hey dostum, kalbim yanımdaki kadına ait, senin kızında gözüm yok. Hem o senin sevgilin olabilir ama benim de büyükannem, umarım anlıyorsundur!* der gibi rahatlatıcı bir bakış atmaya çalıştı.

Aklından geçenlerin tek kelimesinin bile Harri tarafından hissedilmediğinden emindi ama en azından büyükbabası bakışlarını başka yöne çevirmişti. Bowen derin bir nefes alırken Tamsyn kolunu çekiştirerek, "Carys bütün bunlar olmadan hemen önce ne demişti?" diye sordu.

Bowen, labirentte yaşanan o çılgın ânı hatırlamaya çalıştı. Yağmur, broş, Tamsyn'e âşık olduğunu fark edişi... O anda o kadar çok şey olmuştu ki Carys'in tam olarak ne söylediğini hatırlamakta zorlanması normaldi.

"*Geri al bunu!*" dedi sonunda. "Kesinlikle böyle bağırmıştı. Bir de... *Geri alınabilecek ne varsa al* gibi bir şey söylemişti."

İşte buydu. Peki, bu onları neden buraya getirmişti? Neden bu geceye, bu yıla?

Onlar buraya döndülerse Carys hangi cehennemdeydi?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Geleceğe Dönüş.

Doctor Who.

Zaman Makinesi.

Zaman İçinde Bir Yer.

Hayır, kahretsin, o son film çok üzücüydü ve Tamsyn'in izlediği bütün zaman yolculuğu filmlerini ve dizilerini bir bir saymasının –işlerin *yolunda* gittiği ve *mutlu* bittiği hikâyeleri hatırlamasının– tek amacı şu an *aklını kaçırmasını* engellemekti. Çünkü kendini 1957 yılının karanlık, buz gibi ormanında yürürken bulmuştu ve oraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Asıl mesele de 2024'e *geri* dönmeyi nasıl başaracağıydı.

Cadılarla takılmanın böyle bir tarafı vardı işte.

Evet, eğlenceliydi, hatta bazen de kârlıydı. Üstelik bazı cadılar...

Tamsyn yürürken Bowen'a kaçamak bakışlar atmadan edemedi. Yalnızca profilini seçebiliyordu; fenerin ışığı yere odaklanmıştı. Ama onun silüetini görmek bile Tamsyn'in iç çekmesine yetmişti.

Yani evet. Heyecanlı bir işti, iyi para kazanıyordu, üstelik ara sıra dünyanın en yakışıklı adamıyla vakit geçiriyordu.

Ama işin öbür yüzü, daha doğmadan onlarca yıl öncesine sıkışıp kalma ihtimaliydi.

Gece soğuktu ve berraktı, ay yoktu ama yıldızlar ağaçların arasından ıslıl ıslıl parlıyordu; Tamsyn'in şimdiye kadar gördüğünden çok daha parlaklardı. Bu da biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Kendi zamanında olsa yine aynı yıldızları görecekti. Elini hafifçe kaldırıp onlara küçücük bir selam verdi.

Bowen'ın bunu fark ettiğini sanmıyordu ama o sırada Bowen onu biraz daha yakınına çekti ve normalden daha sert bir sesle, "Bunu çözeceğiz, söz veriyorum," dedi.

Tamsyn emin değildi fakat Bowen'ın buna *inandığına* inanmak bile onun için bir teselli olmuştu.

"Peki, sence bunlar büyükbaban ve büyükannenle mi ilgili?" diye sordu kısık sesle. Bowen ona baktığında yüzünü göremediyse de kafası karıştığında takındığı o çatık kaşlı ifadeyi takındığından emindi. Tabii üçüncü seviye olanı değil; o, Tamsyn ona "şüpheli" ya da "efsane" dediğinde takındığı ifadeydi.

"Buraya ışınlanmamızın sebebi bu olabilir," diye açıkladı Tamsyn. "Yani belki de geçmişe senin doğman için büyükbabanla büyükannen evlensin diye gönderildik. Zaman yolculuğu tam da böyle konularda işe yarıyor gibi görünüyor."

Bowen homurdandı. Tamsyn alacağı tek cevabın bu olduğunu sanmıştı ki Bowen, "Ama bu Carys'nin dileğiydi. Onun büyüğü. Bizi buraya getiren şey oydu. O ve Y Seren," dedi.

Kahretsin, doğruydu. Tamsyn ve Bowen geçmişe gitmeye çalışmamışlardı ki. Bunu yapan tamamen Carys'di ve şimdi de ortada yoktu.

Ama Y Seren hâlâ buradaydı, Leydi Meredith'in elbisesine takılı duruyordu.

Tamsyn tam ağzını açmıştı ki Bowen elini sıkıp başını iki yana sallayarak, "Biliyorum," diye mırıldandı. "Eğer bizi buraya getirdiyse eve de götürebilir. Ben de aynı şeyi düşündüm. Ama belki bunu yalnız kaldığımızda konuşsak daha iyi olur."

Yalnız.

Evet, çünkü bu gece yalnız olacaklardı.

Aynı odada.

Aynı yatakta.

Tamsyn, buz gibi soğuğa rağmen suratının alev alev yandığını hissedebiliyordu. Kafasında dönüp duran fazlasıyla uygunsuz düşüncelerden kurtulmak için feneri işaret ederek konuyu değiştirdi.

“Peki, neden hepiniz büyü kullanmıyorsunuz? Seni daha önce büyü yaparken gördüm, mesela ışık saçan küreler falan çağırabiliyorsun.”

“Cadılar biraz gariptir,” dedi Bowen iç çekerek. “Bazıları eski usulü tercih eder. Kimileri de böyle küçük büyülerin... var olan güçlere saygısızlık falan filan olduğunu düşünür.”

Tamsyn karanlıkta gülümsedi. Onun *falan filan* derkenki aksanını hep sevmişti, sanki Orta Çağ’dan kalma bir demirci konuşuyormuş gibi geliyordu.

Hatta Orta Çağ Demircisi fena bir isim olmazdı, *Belki Fantastik İsimler Listesi’ne eklerim*, diye düşündü.

Az önce uygunsuz düşünceler hakkında ne dedik, ha? diye kendini azarlarken bir açıklık belirdi ve grup durdu.

“İşte geldik!” diye seslendi Leydi Meredith ve önlerinde yükselen uzun bir ağacı işaret etti. Gövdesi öylesine kalındı ki Tamsyn bunun nasıl kesileceğini hayal bile edemedi.

Ama sonra etrafına bakınca kimsenin testere getirmediğini fark etti. Leydi Meredith öne çıkıp elini ağacın gövdesine koydu. Parmakları parlamaya başladı ve elini çektiğinde, orada altın ışıkla çevrelenmiş kusursuz bir el izi kaldı. Diğer cadılar da tek tek öne çıkarak ellerini ağacın gövdesine bastırdılar.

Bowen derin bir iç çekerken Tamsyn endişeyle ona baktı. “Tamam ama ben bunu yapamam,” diye hatırlattı. Fısıldayarak konuşsa da Leydi Meredith onu duymuştu; arkasını dönüp zarif elini hafifçe salladı.

“Ah, sen sıradan mısın? Sorun değil, canım, Lora da öyle.” Soğuktan ayaklarını yere vuran esmer kadını işaret etti. “Bir de Emerald tabii,” diye ekledi.

Emerald bir ağaca yaslanmıştı, yine kitabını açmış, el fenerini sayfalara tutuyordu. Başını kitabından –yıpranmış bir *Rebecca*

kopyasıydı— kaldırmadan Tamsyn'e, "Babam sıradandı," diye seslendi.

Tamsyn Bowen'a dönüp, "Yani böyle mi oluyor? Bir cadı artı bir sıradan eşittir sıradan mı?" diye sordu.

"Duruma bağlı," dedi Bowen. "Büyü genetiği üzerine biraz araştırma yaptım ama durum tamamen rastlantısal. Norveç'te... yok, İzlanda'ydı sanırım... evet, İzlanda'da yapılmış bazı araştırmalar var. İklimin etkisi olabilir diyorlar. Ya da ay döngülerinin, ki bu bence en mantıklı olanı. Bu konuda bu kadar çok şey öğrenmek istemezdin, değil mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Tamsyn. "Her gün uyanıp, *Tan- rım, lütfen karşıma büyü gücü olan bebeklerde iklim ve ay dön- güsünün etkisini ayrıntılı olarak açıklayacak biri çıksın* diye dua ediyorum."

Bowen ona gülümsedi, gözlerinde yine o sevgi dolu ifade vardı. Tamsyn öyle *huzurlu* hissetti ki elini kaldırıp yanağına koydu ve sakalını okşayarak, "Dualarım kabul oldu, *hem de* ekstra İskandinav verileriyle," dedi.

"Sen başımın belasıydın, biliyor musun?" diye karşılık verdi Bowen. Tamsyn eli hâlâ yanağındayken gülümsedi. Ruh, sanki 1950'lerin ortasında sıkışıp kalmamışçasına hafifti. O sırada Elspeth yüksek sesle iç çekip, "Görüyor musun, Harri? *İşte* âşıkların hâli böyle olur," dedi.

Tamsyn elini öyle hızlı indirdi ki bir an sanki Bowen'ın yüzü alev aldı sandılar. Geri çekilmek istedi ama sonra *evli* gibi davranmak zorunda olduklarını hatırladı. Biri âşık gibi göründüklerini söylediğinde çılgılık atıp ondan on metre uzaklaşması pek inandırıcı olmazdı.

Ama... o an rol yapmıyorlardı. Sadece kendileri gibi davranmışlardı. Elspeth *yine de* onları âşık sanmıştı—

"Seninle evlenmeyi düşünüyordum, Elle. Sana büyük büyükanne min yüzüğünü verdim, ailemin evinin kurulu olduğu dağdan çıkarılan altından yapılmış yüzüğü. Hatta o evi sana dü-

ğün hediyesi olarak vermeyi *planlıyordum*. Daha ne kadar *âşık* görünmem gerekiyor, anlamıyorum.”

“Ha, aşk dediğin bu mu yani?” diye karşılık verdi Elspeth. “Eşya. Gelenekler. O lanet Penhallow soyadın, sonunda da kanına biraz güç katacak bir eş bulmak.”

“Ben asla öyle bir şey söylemedim!” diye bağırdı Harri. Tamsyn Bowen’a iyice sokularak, “Doğma ihtimalin hızla kayboluyor, haberin olsun,” dedi.

Bowen’ın tek cevabı, “Hıh,” oldu.

Elsbeth ve Harri hâlen kavga ediyordu ama yine de ellerini ağacın gövdesine bastırdılar. Geri çekildiklerinde Bowen öne çıktı, parmaklarını açarak siyah kabuğa yerleştirdi.

Tamsyn, ışığın parlamasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Bowen elini geri çekip parmaklarını esnetti, sonra yeniden dokundu.

Yine hiçbir şey yoktu.

“Hasiktir,” diye mırıldandığını duydu Tamsyn ama Leydi Meredith tiz sesiyle, “Sözlerinize dikkat edin, Bay Penhallow!” diye çıkıştı.

“Özür dilerim,” dedi Bowen ağaçtan uzaklaşırken ama Leydi Meredith sadece omuz silkti.

“Yeri geldi mi küfretmeyi ben de severim ama Madoc’a iyi örnek olmak gerek, öyle değil mi, canım?”

Madoc çoktan minik elini ağaca dayamıştı ve şimdi de parlayan el izini okşuyordu. “O kadar da kötü bir kelime değil ki, anneciğim. Anglo-Sakson kökenli. Biz de Anglo-Sakson’uz, yani Galli olmadan önce de öyleydik. Yani hasi—”

Bowen hızla elini çocuğun ağzına kapayıp Leydi Meredith’e acı acı gülümsedi. “Tekrar özür dilerim.”

“Neyse ki istediği papağanı almadık,” dedi Leydi Meredith, kendi kendine konuşur gibi. Sonra da hâlâ Madoc’ın ağzını kapayan Bowen’ın eline bakıp başını aşağı yukarı salladı.

“Ayrıca güçlerin konusunda endişelenme,” diye ekledi. “Çoğu erkeğin başına gelir, öyle duydum!”

Tamsyn kahkahasını bastırmak için direnirken Bowen surat astı. Leydi Meredith gruba dönüp ellerini çıırttı. “Kütük seçildi!” diye bağırdı. Tamsyn’in gözlerinin önünde ağaç titreyip silikleşti ve tamamen kayboldu.

Bowen, Madoc’ı bırakıp Tamsyn’in yanına döndü. “Sorunu yanıtlayayım,” dedi. “Kütük çoktan evde, şöminede yanıyordu bile. Kesip taşımaktan çok daha pratik...”

Tamsyn, “Mantıklı,” diyerek onayladıktan sonra, “Yani şu an için bana mantıklı gelen tek şey bu, o yüzden kabul ediyorum,” diye ekledi.

Hep birlikte malikâneye doğru yürümeye başladılar. Tamsyn’in kolu yine Bowen’ın koluna dolanmıştı. Bunun hızla alışkanlığa dönüşmesi belki de onu rahatsız etmeliydi ama etmiyordu.

Onu asıl rahatsız eden şey, Bowen’ın büyüünün bozuluyor olabileceği düşüncesi idi. Bir cadıyla başka bir zamana sıkışıp kalmak başkaydı ama cadının büyüye erişememesi? Şu anda işlerine yarayabilecek tek şey o güç olduğundan bu, işin rengini değiştiriyordu.

“Yani büyün...” diye başladı Tamsyn ama Bowen başını sallayarak sözünü kesti.

“Endişelenecek bir şey yok.”

“Endişelenmiyorum,” dedi Tamsyn ama yalan söylüyordu.

Tywyll Malikânesi hâlâ ısıllı ısıldı ve Tamsyn içeri adım atıp ödünç aldığı palto bir uşak tarafından çıkarıldığında evin sıcaklığını üzerinde hissetti. Gerçekteki hâinden çok farklıydı.

Aslında her şey aynıydı –aynı zemin, aynı zırhlar, aynı asık suratlı aile fertlerinin tabloları– fakat tek bir şey farklıydı.

“Artık burada hayalet falan yok,” dedi Tamsyn. Sör Caradoc buna koca bir kahkaha attı.

“Hayalet mi? Ah, şu söylentileri duydun demek! Yok yok, Tywyll’de yıllardır hayalet yok. Sevgilim, son hayaletimiz hangisiydi?”

“Mavi Oğlan’dı,” diye karşılık verdi Leydi Meredith. “Tatlı çocuktuk ama defolup gitmesine de sevindik doğrusu! O da... sanırım 1951’di? Yoksa 1952 mi? Ondan önce Başsız Kadın vardı ama o günden beri başka hayalet olmadı.”

Tamsyn bu dünyada hayaletler hakkında böyle rahatça konuşacak kadar uzun süre kalıp kalamayacağını düşündü.

Koridora yayılan Yule kütüğü ateşi bütün alt katı sıcacık yapıyordu. Tamsyn eline bir bardak daha sıcak çay alıp keyifle içti. Tam o sırada Emerald yanına geldi, gözleri kocaman açılmıştı.

“Kıyafetin... bayağı...”

Bowen’in smokini gayet düzgündü. Ama Tamsyn’in tulumu, oradaki diğer kadınların giydiğinden çok daha derin dekolteliydi. Emerald’a omuz silkti.

“Amerika’da kadınlar böyle giyiniyor,” dedi, 1950’lerin Gal-ler’inde yaşayan bir ergenin pek moda dergisi görmediğini umarak.

Emerald’ın ağzı açık kaldı. “Amerika...” diye tekrar etti hayranlıkla. O sırada evin içinde bir saatin çanı çaldı.

“Tanrım, saat çoktan on ikiyi geçmiş!” dedi Leydi Meredith, ince bileğinde duran elmas saate bakarak. “Eminim herkes yatmak ister.”

Sonra Bowen ve Tamsyn’e öyle bir bakış attı ki Tamsyn’in midesi düğüm düğüm oldu.

“Özellikle de siz çifte kumrular,” diye devam etti ve göz kırptı. “Merak etmeyin, sizin için mükemmel bir odam var. Biraz küçük ama birbirinize sokulmaya itiraz edeceğinizi sanmıyorum.”

“Ben... sokulmak... yani...” diye kekeleyen Bowen’in boynu kızardı. Tamsyn elini sıktı.

“Hiç sorun değil, Leydi Meredith,” dedi güçlkle yutkunarak. Sonra da ev sahibesinin peşinden yukarı çıktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bowen, Tywyll Malikânesi'nde olan biten onca şeyin –Yule, kendi lanet olası büyükbabası ve büyükannesinin iptal edilen düğünü, onu ve daha yeni âşık olduğunu fark ettiği kadını neredeyse yetmiş yıl öncesine fırlatan bir büyü ya da daha büyük ihtimalle bir lanet– arasında hâlâ bunu kafasına takıyor olmasının, hem bir cadı hem de otuzlarındaki bir adam olarak kendisini pek de iyi göstermediğini biliyordu. Bu gece uykusunu kaçırarak, içini kemiren şey, Tamsyn'in paylaştıkları odanın banyosundan her an çıkıp gelmesi ve onunla yalnız kalacak olmasıydı.

Bir yatak odasında.

Tek yatakta.

Gece vakti.

Ve onunla...

Aslında tam olarak ne olacağını bilmiyordu. Bowen eşyalarının bu büyülü yolculuğu atlatamadığına dair bir hikâye uydurduğunda Leydi Meredith ikisi için de bir sürü kıyafet göndermişti. Şu an siyah saten pijamalar giymekteydi, göğsüne altın iplikle zarifçe "CMG" harfleri işlenmişti. Bu da ona kendini bir oyunda ya da filmdeymiş gibi hissettiriyordu. Hani şu eski kara komedilerdeki gibi, yatak odası kapılarının sürekli açılıp kapandığı ve kahramanın kendini yanlış kadının yatağında bulduğu yapımlardan birinde.

Leydi Meredith Tamsyn'e ne giydirmişti acaba? 1957'de kadınlar yataarken ne giyerdi ki?

Tanrı aşkına, Bowen kadınların yatak kıyafetleri konusunda o kadar bilgili değildi, bu yüzden *vintage* geceliklere hâkim olmasına şaşmamak lazımdı.

Banyodan hâlâ su sesi geliyordu, Tamsyn'in de onun ne giydiğini merak ediyor olabileceğini düşündü.

Tamsyn onu gördüğünde gülmekten bayılacaktı. Belki de pijamanın üstünü çıkarmalıydı. Ama o zaman daha mı kötü olurdu acaba? Pijama takımıyla burada oturmak mı onu daha aptal hissettirirdi yoksa yarı çıplak oturmak mı?

Bowen pijama üstünün ilk düğmesine uzanmıştı ki Tamsyn'in sesini duydu. "Eğer bana gülersen yemin ederim seni öldürürüm!"

Böyle deyip banyodan çıktı ve Bowen...

Aslında tam olarak gülmedi.

Sadece...

"Biliyorum," dedi Tamsyn ellerini havaya kaldırarak. "Artık Tywyll Malikânesi'nde hayalet olmadığı söyleniyor olabilir ama bu şeyin içinde ben resmen hayalet gibi görünüyorum."

Üzerindeki şey, boynundan yere kadar uzanan beyaz bir gecelikti. Dantel fırfırlarla biten upuzun kolları vardı. Uzun, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu; Bowen saçlarının aslında görüldüğünden –genelde topluyordu– çok daha uzun olduğunu fark etti ve kendini tutamayarak, "Sanki elinde şamdanla koridorlarda dolaşacak gibisin," dedi.

Tamsyn bir elini kaldırdı, Bowen ona orta parmak çekeceğini sandı ama kollarındaki o dantel yüzünden hangi hareketi yaptığını anlamadı. Sonra da kollarını sinirle silkeleyip iç çekti.

"En azından sıcak," dedi Tamsyn. "Aşağısı Yule kütüğü sayesinde sıcacıktı ama burası oduna rağmen daha serin."

Odanın küçük şöminesini işaret etti; ateş hâlâ sönmemişti ama usul usul yanıyordu.

Bowen yataktan çıktı, hafifçe aşınmış halının üzerinden geçerek közlerin önünde durdu. Parmağını sallayarak alevleri canlandırması gereken sözleri mırıldandı ama alevler inatla harlanmadı. Bowen kaşlarını çattı, parmaklarını yeniden oynattı.

"Hâlâ mı olmuyor?" diye sordu Tamsyn.

Bowen omzunun üzerinden ona baktı. Tamsyn yatağın kenarında oturuyordu; yüzünde makyaj yoktu, uzun saçları serbestçe omuzlarına dökülmüştü. Onu olduğundan daha genç ama her nasılsa daha az... ürkütücü gösteriyordu.

Bu da garip şekilde Bowen'ın *gözünü korkutmuştu*. Dolayısıyla tekrar şömineye döndü. Hem göğsünde hem de pijama altının içinde hissettiği sıkışmayı görmezden gelerek pirinç maşayı eline aldı.

Sönmeye yüz tutan ateşi dürterken, "Zaman yolculuğu ve büyü üzerine pek araştırma yapmadım. Büyü temel bir şeydir. Vahşi ve tuhaftır. Önceleri büyüye bilim gibi yaklaştırdım. Öyle de davranırdım zaten; hipotez oluşturur, deney yapar, sonuçları kaydeder, örüntülere bakar, anlamaya çalışırdım... ama kurallar? Onları bilmiyorum. Her şeyi çözersem durumu kontrol edebileceğimi sanırdım. Ama öyle olmuyor. Bir keresinde büyüünün çıplak bir kılıca benzetildiğini okumuştum. Elinde tutabilirsin ama dikkatli olmazsan –ki olduğunda bile– seni kanatmayı başarır."

Duraksadı, içini çekip başını iki yana salladı.

"Biliyorum, kulağa hiç de ilginç gelmiyor," dedi kendi kendine. Sonra arkasına döndü.

Tamsyn'in ona alaycı bir sırıtişla bakmasını, o güzel dudaklarından zekice bir laf dökülmesini bekliyordu. Ama dev yatağın ortasında, paisley desenli örtünün altında büzülmüş, dizlerini karnına çekmiş, kollarını sıkıca etrafına dolamış oturuyordu.

"Aslında, *bu* ilginç," dedi Tamsyn, başını yana eğip ona bakarak. "Belki de sadece malikânede olduğumuz için, gece olduğu için, ortada bir şömine olduğu için... Burası büyüden bahsetmek için uygun bir yer gibi geliyor. Neredeyse şey gibi..."

Bir an düşündü. Bowen'sa elini o uzun kahverengi saçlarında gezdirme isteğini bastırmak için neredeyse canla başla mücadele ediyordu.

"Masal gibi," dedi Tamsyn sonunda, ardından kıkırdadı ve iyice yatağın içine kıvrıldı.

“Zaman yolculuğu insanı yoruyor. Ayrıca çözmemiz gereken bir sürü şey var. Ve ben kafayı vurup... kafayı vurmak da tuhaf oldu sanki? Yastıklar epey yumuşak çünkü. Bunların içinde saman yoktur, değil mi?”

Tamsyn yastığı şüpheyle pat patladı. Bowen’sa kısık sesli bir kahkaha atıp ateşi bırakarak yatağa doğru yürüdü.

“İki yüz yıllık kuş tüyünden yapılma ihtimali daha yüksek,” dedi, fazladan battaniyelerden birini alıp bir yastığı kucaklayarak. “Ama yine de eminim rahat edersin.”

Tamsyn yorganın altına girmek üzereydi ki durdu, yorganın kenarını hâlâ tutuyordu. “*Biz* demek istedin herhâlde?” diye sordu bakışlarını ona dikerek.

Bowen, her ne kadar kısa olsa da sakalına şükretti. Çünkü ışığın solgun kızılığında boynuna doğru hızla yayılan kızarıklığı gizliyordu.

“Ben şey... şuradaki kanepeye geçecektim. Ya da sedir mi deniyor, her neyse.”

Pencerenin altındaki kanepeyi işaret etti. Lacivert ve altın çizgili kumaşla kaplıydı; kavisli yüksek bir sırtlığı ve yuvarlatılmış kolları vardı. Bowen, kardeşleri kadar uzun boylu olmasa da bacaklarını kolun üzerinden sarkıtmak zorunda kalacağını gayet iyi biliyordu.

Tamsyn doğruldu, kanepeye baktıktan sonra tekrar ona döndü.

“Olmaz. O şeyin üzerinde kıvrılarak bütün geceyi perişan hâlde geçiremezsin. Bu yatak kocaman. Biz de yetişkin insanlarız. Birkaç gece yan yana uyuyabiliriz bence. Sence de öyle değil mi?”

Bowen öyle düşünmüyordu.

Aslında onun yanında uyuma fikri –aralarında İngiliz Kanalı genişliğinde bir yatak olsa bile– Bowen’ı neredeyse ânında sertleştirmişti. Aklı, o kar gibi beyaz kumaşın bacaklarının üzerinden kaydığı görüntülerle doluydu. Elini bacaklarının arasına kaydırdı-

ğını, başını omzu ile boynunun arasındaki o boşluğa gömdüğünü ve kokusunu *içine çektiğini* hayal etti...

“Bowen?” dedi Tamsyn, kaş çatmaya devam ederek. “Mutfağa inmek ister misin?” Konu değişikliği onu öyle hazırlıksız yakalamıştı ki gözlerini kırpıştıtararak kekelercesine, “M-mutfağa mı?” diye sordu.

Tamsyn başıyla onayladı. “Birden açlıktan ölüyormuşsun gibi göründün de.”

Hay lanet olsun.

Bowen boğazını temizledi, başını iki yana salladı ve ikinci bir yastığa uzandı. “Yok, iyiyim,” deyip başıyla kanepeyi işaret etti. “Orada idare ederim.”

“Hayır, edemezsin,” dedi Tamsyn kararlı bir sesle. Yorganı bir kenara savurup yataktaki koca boşluğu işaret ederek bakışlarını ona dikti. “Şu centilmenlik saçmalığını bırak artık ve yatağa gir, Bowen.”

Haklıydı. Bowen bunu biliyordu. Yatak gerçekten dev gibiydi. O kanepede uyumak imkânsızdı ve ikisinin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Çözüm bulmak istiyorlarsa zihinlerinin berrak olması gerekiyordu.

Lanet olsun, Bowen bir kadının yanında uyumayı gayet iyi becerebilirdi. Sonuçta kendi bedenine ve düşüncelerine hâkim, yetişkin bir adamdı.

Bu düşünceyle yatağa girdi. Yatak soğuktu, biraz çukurluydu ama çarşaf onlarca kez yıkandığından yumuşacıktı ve üzerine temiz havanın hafif kokusu sinmişti.

Tamsyn hâlâ oturuyordu. Bowen’ın yatağın üzerine bıraktığı fazla battaniyeyi omuzlarına çekti. “İnsan gerçekten soğuktan donarak ölebilir mi?” diye sordu, sonra elini kaldırdı. “Boş ver. Uyku vakti. İnsanların gerçekten soğuktan öldüğünü ispatlayan on iki örneğe ihtiyacım yok.”

Bowen kendi kendine gülümseyerek yeniden kalktı ve yatağın ayak ucundaki kalın direklerden birine gitti. “Akla hemen gelen

beş örnek sayabilirim aslında,” dedi, sonra kadife ipi çekip perdeyi çözdü. İp serbest kalınca *fıfş* diye bir ses çıktı ve Bowen kumaşı çekerek kendi tarafında koyu mavi bir duvar oluşturdu. Ardından diğer üç direğe geçti, perdeyi aynı şekilde kapadı. “Peki, bu perdeler nasıl yardımcı olacak?” diye sordu Tamsyn, sesi perdelerin arkasından boğuk çıkıyordu.

“Sıcaklığı içeride tutarak,” diye karşılık verdi Bowen. Kendi tarafındaki kadife kumaşı aralayıp içeri süzüldü ve yatağa uzandı.

Perde kapandığında oda neredeyse tamamen karanlığa gömüldü. Yalnızca şöminedeki közlerin loş parıltısı, perdelerin arasındaki boşluktan görünerek etrafı belli belirsiz aydınlatıyordu.

Tamsyn’in yanında yatmak, yüzünü görmediğinde çok daha kolaydı. Bowen karanlıkta neredeyse yalnızmış gibi davranabiliyordu.

Şimdi de öyle yapacaktı. Tanrı biliyordu ya yalnız uyumak konusunda bolca tecrübesi vardı. Sırtüstü uzanıp kıpırtısız kaldı ve gözlerini kapadı.

İşte böyle.

Aynı kulübede olduğu gibi. Kendisi ve yatağı –ya da karyolası mı demeli?– dışında kilometrelerce mesafede başka kimse yokmuş gibi...

Tamsyn hafifçe iç çekti. Bowen’ın gözleri ânında açıldı, bütün bedeni uyanmıştı.

Tamsyn’in geceliğinin çarşafa sürtünüşü, bedeninin sıcaklığı, saçına sinmiş odun dumanı, banyoda kullandığı yaseminli sabunun hafif ama yoğun kokusuna karışıyordu.

“Gördün mü?” diye fısıldadı Tamsyn, sesi karanlığın içinde yankılanıyordu. “O kanepede iki büklüm yatmaktan daha iyi, değil mi? Bırak o şeyin üstünde uyumayı, daha önce oraya oturduğundan bile emin değilim.”

“Daha beter yerlerde de yattım,” dedi Bowen, sesi kısık ve sertti. Tamsyn alçak sesli bir kahkaha attığında Bowen gözlerini sıkıca kapayıp inlememek için kendini zor tuttu.

LANETLİ DÜĞÜN

“Ona ne şüphe,” dedi Tamsyn. Bowen yatağın hafifçe çöktüğünü hissetti, sesinden anladığına göre şimdi yatakta dönmüş ona bakıyordu. “Muhtemelen... bilmiyorum, aktif bir yanardağın yamacında bile uyumuştur. Ya da Kuzey Denizi’nde perili bir deniz fenerinde. Buzulun üstünde bir ayının sırtında.”

“Evet, evet, hayır ama bir kere yaklaştım,” diye karşılık verdi Bowen. İçten içe Tamsyn’in tekrar kahkaha atmasını umuyordu. O gülüş ona acı verse de inanılmaz hoşuna gidiyordu. O kahkahayı yeniden duyduğunda Bowen gözlerini tekrar kapamak zorunda kaldı ve içinden, *İnsan biri için yanıp tutuşmaktan ölebilir mi acaba?* diye geçirdi.

Tamsyn yeniden kıpırdandı. Hâlâ Bowen’dan uzak duruyordu, öyle ki Bowen kolunu uzatsa bile ona dokunamazdı.

Ama bu bile onun için çok fazlaydı.

“Müşterilerimle yatmama kuralımı bozduysam bile bu iyi ki seninle oldu,” dedi Tamsyn.

Bunun üzerine Bowen yana dönüp onun yüzüne baktı, göremese de göz göze gelmişler gibi hissetti.

“Bu sayılmaz,” dedi sert bir sesle. “Sadece uyuyoruz, değil mi? Kural sözde çiğnenmiş olabilir ama ruhen hâlâ yerinde.”

Şu anda gözünde Tamsyn’in kaşlarını kaldırdığını canlandırabiliyordu. “Böylesine aceleyle ahlaki bir boşluk aradığına göre seni de kendime benzetmeye başlamışım demektir, Bowen,” diye karşılık verdi Tamsyn.

Karanlık, onun bu kadar yakın ama görünmez oluşu, içinde bulundukları karmaşanın saçmalığı... İşte bütün bunlar Bowen’a o sözleri söyllettirdi.

Hem de aptal kalbi ve daha da aptal arzularıyla birlikte.

“O kuralı ufak bir teknik mesele yüzünden çiğnemeyeceğiz, Tamsyn,” dedi, sesi sert ve pürüzlüydü. “Ama çiğnediğimizde, işte o zaman gerçekten olacak, *cariad*.”

Sevgilim, demişti ona. Aziz Bugi’nin her uzvu aşkına, Bowen gerçekten de öyle olduğunu hissediyordu.

Ama Tamsyn Galce bilmiyordu. Bu yüzden bu cümledeki başka bir kelimeye takıldı.

“Çiğnediğimizde mi?” diye tekrarladı nefessiz kalmış gibi. Bowen dili sürçmüş gibi davranmayı, durumu toparlamak için Rhys’in hep ustaca yaptığı gibi bunu flörtöz bir şakaya dönüştürmeyi düşündü.

Ama hiçbir zaman o türden biri olmamıştı. Dolayısıyla yapabileceği tek şey gerçeği söylemekti.

“Her lanet gün seni düşünüyorum,” dedi, sesi boğuk ve ciddiydi. “Her günümde sen varsın, Tamsyn. Saçların, tenin, gülüşün. Özellikle de bana gülüşün.”

Tamsyn yine nefesi kesilmiş gibi bir ses çıkardı ama bu kez sesinde hafif bir burukluk vardı. “Sana çok sık gülüyorum,” dedi.

“Evet,” diye karşılık verdi Bowen. “Ve bu beni iyi anlamda çıldırtıyor. Eskiden günlerce –hatta haftalarca– tek bir insanla konuşmadan yaşardım. Ama şimdi seninle konuşmazsam o gün kötü geçmiş gibi hissediyorum. Ve...” Nefesini verip karanlığa baktı. “Bilmiyorum. Bana göre *çiğnediğimizde*, *çiğnersek* değil. Belki sana öyle gelmiyordur. Belki de ben sadece sefil ve hayalperest bir herifimdir. Öyle düşünüyorsan bunu söylemekte özgürsün.”

Bu kez Tamsyn’in kahkahası daha yumuşaktı. Sonra Bowen, Tamsyn’in yatağın öbür ucunda hareket ettiğini hissetti, yanına gelip elini çekingen bir tavırla göğsüne koydu.

O küçücük dokunuş bile Bowen’ın tenini yakmıştı. Karanlıktı, içi milyonlarca farklı duyguyla karmakarışık. Yine de o eli tutup dudaklarına götürmekten kendini alamadı. Tamsyn’in parmağına küçük bir öpücük kondurdu.

Tamsyn kesik bir nefes aldı. Bowen diğer parmağını, sonra ötekini öptü. Yavaş yavaş ilerledi, serçe parmağının ucuna kadar indi. Tamsyn’in nefesi hızlanmıştı, bacakları örtünün altında hursuzca kıpırdanıyordu.

“Sen sefil bir herif değilsin,” diye fısıldadı, elini yeniden göğsüne bırakırken. “Ben de seni düşünüyorum. Her şeyi seninle

ilişkilendirmeden duramıyorum. Güzel bir kitap, büyüleyici bir gün batımı, lanet bir ağaç ya da garip bir kristal bile olsa bakıp, *Bunu Bowen da görmeli*, diyorum. Ve...” Sesi titredi, sözcükleri havada asılı kaldı. Ardından derin bir iç çekip elini göğsünden çekti. “Ben *beraber çalıştığım kimseyle birlikte olmam* konusunda ciddiym. Hatta birlikte zamanda yolculuk yaptığım inanılmaz yakışıklı adamlarla bile,” dedi Tamsyn.

“Belli ki bu durumun bir sebebi var,” dedi Bowen, Tamsyn’in başını çevirip kendisine baktığını hissederek.

“Sebebi yok,” dedi Tamsyn. “Sadece kendini koruma içgüdü. Bu işi seviyorum. Ya da... bazı yönlerini seviyorum diyelim. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum.”

Tamsyn iyice ona doğru dönerken çarşaf yine hışırdadı.

“Ama anladığım kadarıyla Carys’le ölü nişanlısı olayının ardında bir sebep var. Adamın adı her anıldığında yüzünde cam çığnıyormuşsun gibi bir ifade beliriyor.”

Şu anda tam da Carys’in –ve dolayısıyla Declan’ın– hatırlatılmasına ihtiyacı vardı. Yatağın sıcak, davetkâr karanlığı başını tamamen döndürmeden önce kafasından aşağı boşaltılan bir kova buzlu su gibiydi. Declan o tuhaf yaşamla ölüm arasındaki büyüden kurtulana kadar Bowen’ın burada, güzel bir kadının yanında yatmaya ve ona vaat sayılabilecek sözler söylemeye hakkı yoktu.

“Evet, var,” dedi Bowen. “Ama... bu benim anlatabileceğim bir şey değil. Henüz değil.”

“Henüz değil,” diye onayladı Tamsyn, ardından iç çekti.

Bowen onun yine döndüğünü sezdi, başını kanepeden tarafa çevirdiğinden neredeyse emindi.

“Berbat bir şey,” dedi Tamsyn. “Erdemli olmak. Kuralcı, prensip sahibi olmak. Hele ki sen orada öyle... şu anda seni göremiyorum ama her gece gözlerimi kapadığımda görüyorum.”

Tanrı aşkına.

Bu kez gözlerini kapayan Bowen’dı ama bu sefer küçük iniltisini bastıramadı.

“Böyle şeyler söyleme,” dedi hırıltı bir sesle. “Bana geceleri beni düşündüğünü söyleme.”

“Ama düşünüyorum,” dedi Tamsyn, sesi alçaktı ve karanlıkta Bowen’ın içinden bir şeyleri söküp alan özel bir büyü gibiydi.

“Peki ne yapıyorsun, Tamsyn?” diye sordu Bowen, sesi artık kendi sesine bile benzemiyordu, aksanı ağırlaşmış, sözleri göğsünde yankılanıyordu. “Beni düşündüğünde ne yapıyorsun?”

Bir saniye geçti, sonra bir saniye daha. Toplamda beş saniye geçti ve Bowen her birini saydı, ta ki Tamsyn’in sesi loş ışıktaki yankılanana kadar.

“Göstereyim mi?”

Tamsyn zifiri karanlıkta yatıyordu. Tek duyduğu şey kulaklarında yankılanan nabzıyla Bowen'ın sert nefesleriydi. Çıldırmanın zaman yolculuğunun bir yan etkisi olup olmadığını düşünmeden edemedi.

Bir yan etkiymiş gibi geliyordu ama belki de sadece bu gecenin tuhaflığıydı. Yatağın sıcaklığı, etraflarını saran karanlık, bir de Bowen'ın söyledikleri –öylesine sade, öylesine açık ama insanı darmadağın eden sözlerdi ki– Tamsyn'in geceliğini yukarı sıyırmasına yetmişti. Bowen'sa sert ama yumuşak sesiyle, “Bana nasıl göstereceksin? Seni göremiyorum ki,” dedi.

Yine karşısında bir Noel kışkırtmacası vardı ve Tamsyn yine kendine engel olamıyordu.

“Belki *göstermek* yerine *canlandırmak* demek daha doğru olurdu,” dedi usulca. Ardından, “Anlatarak,” diye ekledi.

Tamsyn onun yutkunduğunu duydu ve karanlıkta gülümsedi.

“Evdeyken,” dedi biraz daha yana kayarak, “bunun için türlü türlü oyuncaklarım var.”

“Oyuncaklar mı?” diye tekrarladı Bowen, sesi zımpara gibi pürüzlüydü. Tamsyn başını onaylarcasına salladı, nefesi hızlanmıştı, eli uyluğunda geziniyordu.

“Hımm. Hem de çok iyi oyuncaklar. Her çeşidinden.”

“Çeşit mi?”

Bowen'ın sesi sanki boğazına bir şey kaçmış gibi çıkmıştı. Tamsyn de neredeyse kedi gibi mırladı, ayak parmakları kıvrılırken elini bacağından göğsüne kaydırды, meme ucu o kadar sertleşmişti ki avucuna battığını hissediyordu. “Biliyorsun işte,” dedi,

gerçi bildiğinden pek emin değildi. “İçine girenlerden. Titreşimli olanlardan. Hatta çiçek şeklinde olan bile var, bazen duşta onu kullanıyorum.”

“Duşta mı?” diye tekrarladı Bowen, sesi titrek bir yankı gibi çıkmıştı. Tamsyn güldü, aynı anda meme ucunu çekiştiriyordu.

“Bütün gece benim söylediklerimi mi tekrar edeceksin?” diye sordu. Bowen biraz daha yaklaştı, ayağı neredeyse onunkine değiyordu.

“Beynimdeki bütün kan çekildi, Tamsyn,” dedi Bowen. Tamsyn kıkırdadı.

“Üstelik seninki bayağı büyük bir beyin,” diye karşılık verdi, eli yeniden karnının altına kayarken.

“Bir de aletimi görmelisin,” dedi Bowen. Normalde Tamsyn yine gülerdi ama bu kez boğazı düğümlendi, bacaklarını birbirine bastırdı, bedeni arzuyla alev almış gibiydi.

“Ben onu görmekten çok daha fazlasını istiyorum,” dedi sonunda, elini bacaklarının arasına indirip avucunu sertçe oraya bastırarak. “Ama burada gösterecek olan benim, unuttun mu?”

“Eh, ama bu adil sayılmaz,” dedi Bowen. Sonra Tamsyn, karanlıkta onun hareket ettiğini duydu; o sert, maharetli ellerinden birinin pijamasının beline kaydığını hayal etti.

Bowen homurdandığında Tamsyn de onunla birlikte inledi, parmakları dairesel hareketlerle kıpırdanmaya başladı. Islanmıştı, hem de hiç olmadığı kadar. Bowen’ın ağzından neredeyse taparcasına çıkan sesler olmasa iniltileri onu utandırırıldı.

“Tanrım, seni şu an tatmak için her şeyimi verirdim,” dedi Bowen soluk soluğa. Tamsyn, Bowen’ın elinin hareketini duyabiliyor, yatağın hafifçe titrediğini hissedebiliyordu.

Gözlerini kapayan Tamsyn’in sırtı gerildi. Parmakları içine kayarken dudaklarından hafif inilti dökülüyordu. Bowen yanındaydı, tam oradaydı. Dokunmasalar ya da birbirlerini görmeseler bile Tamsyn onu hissedebiliyordu. Tanrı aşkına, hayal ettiği şeyler aklını başından alıyordu.

Bowen'ın ağzını tıpkı söz ettiği gibi bacaklarının arasında hayal etti. Sakalı ıslanmış, dudakları ve dili açgözlülükle ona abanmıştı. Tamsyn kalçasını parmaklarıyla aynı ritimde hareket ettirirken Bowen, göğsünün derinlerinden gelen boğuk bir ses çıkardı.

Bir şeyler söylüyordu. Önce büyü sandı ve bu onu uçurumun kenarına biraz daha itti. *Bowen'la Seks Büyüsü* onun için zaten başlı başına güçlü bir fanteziydi. Ama sonra aslında Galce bir şeyler mırıldandığını fark etti. Ne dediğini bilmiyordu fakat kendi adını duyduğundan emindi.

Tamsyn, Bowen'ın adını yüzlerce kez söylediğine şahit olmuştu ama hiç böyle değildi. Hiç bu kadar boğuk bir sesle, her hecesini aksanlı şekilde telaffuz etmemişti. Önemli olan nasıl söylediği değildi, hissettirdiği şeylerdi.

Bu büyüleyici, güçlü adam –gerçek anlamda sihirli bir varlık olan bu adam– o anda tamamen *Tamsyn'in* etkisi altındaydı. Bu bile onu uçurumun kenarından aşağı itmeye yetmişti. Yüzünü yastığa gömerek çılgınlığını boğdu. Kalçası titredi, parmakları sırtlı sıklamdı. Sadece kendi dokunuşuyla bile altüst olmuştu.

Sonra Bowen'ın iniltilerini duydu; derinden, kısık. Bu da içinde yeni bir dalgalanma yarattı. Nefesi kesik kesik çıkıyor, inliyordu. Tamsyn'in eli çarşafa düşerken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Yanında Bowen hâlâ körük gibi soluyordu. Şu an onu, gözlerindeki karanlığı, içinde saklı o açlığı görebilmeyi öyle çok istiyordu ki.

Ama aynı zamanda göremediği için minnettardı. Çünkü Bowen'ın da onun gözlerindeki bakışı göreceğini biliyordu. Ve artık bunu saklamak için ne alaycı bir şakası ne de takınacağı bir maskesi kalmıştı, sadece ondan ne kadar hoşlandığını açık eden çıplak bir kırılganlık vardı o gözlerde. Tanrım, bir noktada bunun artık sadece bir hoşlantı olmadığını, çok daha büyük bir şey olduğunu kabullenmesi gerekecekti. Ama Tamsyn buna hazır değildi.

Eve döndüklerinde.

Y Seren işi bittiğinde.

Şimdi değil.

Başını ona doğru çevirip, “Peki,” dedi. “Artık Bowen Penhallow hakkında ne düşündüğümü iyice anladın mı?”

Bowen, yarı kahkaha yarı hırıltı benzeri boğuk bir ses çıkardı. Tamsyn’in kalbi göğsünde kabardı.

“Hissettiğim şey,” dedi Bowen, yatakta doğrulup pijama üstünü çıkardı. Tamsyn onunla kendini temizleyeceğini düşünüyordu. “Seni ilk gördüğüm gece hissettiğimle aynı şey, Tamsyn Bligh.”

“Peki ne hissettin?”

Bowen duraksadı. Tamsyn yüzünde bir nefes hissedince Bowen’ın ona yaklaştığını anladı. Ama Bowen ona uzanmadı, Tamsyn de uzansın diye yanına sokulmadı. Çünkü Bowen’m birazdan söyleyeceği şeyin doğrudan kalbine işleyeceğini biliyordu ve o sırada Bowen ona dokunursa kendini hepten kaybederdi.

“Sen o *puba* adımını attığın anda,” dedi Bowen, “hem kuruluşum hem de yıkımım olacağını anlamıştım.”

Tamsyn yanılmadığını fark etti –sözleri doğrudan kalbine işlemişti– ama aynı zamanda yanılmıştı da. Çünkü dokunması ya da dokunmaması hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bowen’ı sevmek için onun dokunuşuna ihtiyacı yoktu.

Çünkü zaten seviyordu.

Ertesi sabah uyandığında yatak perdeleri aralıktı, kalın camlardan süzülen soluk gri ışık odaya doluyordu. Yatağın içinde doğrulup başını hemen diğer tarafa çevirdi.

Bowen çoktan gitmişti ki bu da iyi olmuştu. Yanında uyanmaya hazır olup olmadığından emin değildi. Onu uykudan dağılmış bukleleriyle, gevşemiş ve huzurlu ifadesiyle görmeye hazır

değildi. Gece yaşananlar epey sarsıcıydı ama onları bir kutuya kaldırıp rüyaymış gibi davranabilirdi. Birbirlerine dokunmamışlardı, öpüşmemişlerdi, kollarını birbirlerine dolayarak uykuya dalmamışlardı.

Olan biten... sadece bir rahatlamaydı. Düştükleri bu tuhaf durumda eğlenmeye ve vakit öldürmeye çalışmışlardı. Çünkü artık büyümlü bir belanın ortasındaydılar, hem de fazlasıyla ciddi bir bela. Bu normal değil miydi? Birinin ölümünden sonra insanlar hayata tutunmak ya da yaşamın hâlâ devam ettiğini kanıtlamak için seks yapmak isterdi ya, dün gece yaşanan da tam olarak buydu. Orgazmlar bir çeşit başa çıkma mekanizmasıydı.

Tamsyn, sabah odasında –onların odasında– tek başına hazırlanırken gece yaşananları bu şekilde düşünmek kolaydı. Leydi Meredith, Hayaletli Malikâne Geceliği'nin yanı sıra bir sürü kıyafet göndermişti; tulumlardan abiye elbiselere kadar bir sürü şey vardı. Tamsyn, kırmızı bir kazakla siyah, dar bir pantolon seçti, üstüne de tüvit ceket geçirdi. Sonra da Galler kırsalında olduklarından koyu yeşil lastik çizmelerini giydi.

Leydi Meredith'in verdiği azıcık makyaj malzemesiyle birlikte kendini neredeyse insan gibi hissetmişti. Tywyll Malikânesi'nin merdiveninden inerken duvardaki ürkütücü Meredith sülalesine kısa bir selam çaktı. Sonra da yemek odasının olduğu koridora yöneldi.

Oda boştu. Panjurlar hâlâ kapalıydı. Ancak koridorun ilerisinden sesler geliyordu. Tamsyn seslerin peşine düşerek daha küçük, daha aydınlık bir odaya vardı.

Odanın içine birkaç kanepa serpiştirilmişti, duvardan duvara pencereler sisli bahçeye bakıyordu. Arkada uzun bir büfe hazırlanmış, yanına da küçük bir masa kurulmuştu. Yemek kokusu havaya yayılırken Tamsyn'in karnı guruldadı. En son saatler –hatta kelimenin tam anlamıyla on yıllar– önce yemek yemişti. Tam kendine bir tabak almak üzereyken göz ucuyla bir hareketlenme fark etti. Dün gece düşündüğü her şey, onları kaldırdığı kutular,

başa çıkma mekanizmaları, *Bir kız, uzay-zaman sürekliliğini bozduktan sonra hoşlandığı adamın yanında kendini kaybedemeyecekse ne zaman kaybedecek?* türünden bahaneler bir anda yüzüne patladı sanki. Çünkü odanın en uzak köşesindeki pencerenin önünde Bowen duruyordu. Bir elinde incecik porselen bir fincanla sanki odaya bizzat güneşin kendisi teşrif etmiş gibi Tamsyn'i süzüyordu.

Kendi kendine, bunca zaman sonra Bowen'ın yakışıklılığına bağışıklık kazandığını söyleyip durmuştu. Tıpkı gözlerinin kahverengi oluşu, elfler hakkında dırdır etmeye bayılışı gibi kişiliğinin değişmez bir parçası olduğunu kabul etmişti. Ama bugün o da tıpkı Tamsyn gibi ortama uyum sağlamaya çalışmıştı. Üzerine oturan yeşil kazağı ve koyu gri kadife pantolonuyla eskisi kadar “Ürkütücü Dağ Büyücüsü” gibi görünmüyordu. Daha çok “Çekici Tarih Hocası” havasındaydı.

Şimdiye kadar gördüğü herhangi bir profesörden bile daha çekici olan bu adamın aslında bu saydıklarından ikisi birden olabileceğini fark etmek Tamsyn'i biraz önce gözünü alan yumurta ve pastırmadan çok daha fazla acıktırmıştı.

Bowen ona doğru bir adım yaklaştığında Tamsyn odada yalnız olduklarını fark etti. Onları yalnızca çoktan ölmüş Meredithlerin yargılayıcı bakışları izliyordu. Dışarıdaysa artık ne çimenler ne labirent görünüyordu; sis öylesine yoğunlaşmıştı ki pencereleri sararak bütün evi bir bulutun içine hapsetmiş gibiydi.

Bowen bir adım daha yaklaştı, elindeki fincanı tabağına koyduğunda şıngırdadı. Bowen'ın büyükannesi Elspeth odaya girip, “Ah, harika, gri bir gün daha,” dediğinde Tamsyn ne yapacağını bilemez hâlde öylece duruyordu.

Tamsyn'i hâlâ hayrete düşüren şey, bir gün bu kadının Bowen'ın babasını –*korkunç* gibi sıfatlarla anılan o adamı– doğuracak olmasıydı. Oysa Tamsyn, Elspeth Carew kadar güzel ve göz kamaştırıcı birini daha önce hiç görmemişti. Bugün geniş yakalı, dar kollu, vücuduna oturan beyaz bir elbise giymiş, kıyafetini

koyu yeşil topuklularla tamamlamıştı. Kızıl saçlarını geriye doğru toplamış, kaplumbağa kabuğu desenli tokalarla sabitlemişti.

İkisine bakarken kırmızı dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bölüyor muyum yoksa?” dedi. “Umarım bölüyordumdur. Yule’da düğün müğün olmayacağına göre bu hafta sonu bari başkaları mutlu olsun.”

“Böldüğünüz tek şey şu sosise ulaşmam,” dedi Tamsyn, başıyla büfeyi işaret ederek. “Örtmece yapmıyorum.”

1957 yılı için biraz ileri giden bir espri sayılabilirdi ama Elspeth çan sesini andıran bir kahkaha attı. “Ah, sizden hoşlandım, Bayan Penhallow,” dedi.

Tamsyn, ona bu şekilde hitap edilmesinin içini ısıtmasından nefret ediyordu ama ısıtıyordu işte. Tuhaftır ki geçen gece olanlar Bowen’la arasında hem hiçbir şeyi değiştirmemiş hem de her şeyi değiştirmişti.

Çünkü artık biliyordu. Uykusuz gecelerde onunla ilgili hayaller kurarken Bowen da aynı şekilde onu düşünüyordu.

Peki, Bowen da aynı fantezileri mi hayal ediyordu?

Pek olası değildi. Bowen zeki ve yaratıcı bir adamdı ama fantezilerinde “Misafir Büyücü Köyün Bekâr Kızıyla Evlenmeli” senaryoları uyduracak tipte biri değildi.

Bu düşünce dizisini bir kenara bırakıp Elspeth’e gülümsedi. “Ben de sizden hoşlandım, Bayan Carew. Keşke aile olabilseydik.”

Elspeth’in gözleri karardı. “Pekâlâ,” diye homurdandı, eteğini hafifçe savurarak büfeye yönelirken, “onu Harri’yle konuşmanız gerekecek.”

“Neyi konuşalım?”

Harika. Tam da o sırada Harri Penhallow odaya girmişti. Koyu saçları dağılmış, gözlüğü biraz kaymıştı ve her ne kadar gelecekteki torunu Rhys Penhallow kadar yakışıklı olsa da epey perişan görüldüğü söylenebilirdi.

“Nişanı inatçılığın yüzünden attığımı,” diye yanıtladı Elspeth. Harri’nin çenesi kasıldı, büfeye gidip tabak doldurmaya koyuldu;

kızarmış domatesleri ve sosisleri mekanik hareketlerle tabağına alıyordu.

“Bu nişanın atılmasında sorumlu tek bir kişi var, Ellie, o da sensin.”

“Bana artık Ellie deme, bundan hoşlanmıyorum.”

“Eskiden bayılırdın,” diye karşılık verdi Harri, sonra sesini alçalttı. “Özellikle de bazı anlarda.”

Elsbeth dikleştı, çenesini kaldırarak ona döndü. İfadesi küstahtı ama yanakları pembeleşmişti. “Bu ne cüret,” dedi. “Seni aptal ve... ve paragöz biri olarak görüyordum, Henry Penhallow ama asla ahlaksız biri olabileceğini düşünmemiştim.”

“Ben de seni Penhallow adını taşımaya layık bir kadın olarak görüyordum ama ikimiz de yanılmışız.”

Bowen’ın yanma sokulan Tamsyn, kahve fincanını alıp bir yudum içtikten sonra, “Büyükannenle büyükbabanın hâlâ çok ateşli olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Ben de senin bir daha asla böyle şeyler söylememen gerektiğini düşünüyorum,” diye karşılık verdi Bowen.

Tamsyn gülümseyerek fincanı tabağın üzerine bıraktı, gözlerini onunkilerden kaçırmaya çalışıyordu çünkü göz göze gelirlerse dün geceye dair anılarla yüzünün alev alacağını biliyordu.

“Ama mesele onlar,” dedi, sonra bakışlarını tabaklarını sessizlik içinde dolduran Elspeth ve Harri’ye çevirdi. “Bizim burada olmamızın sebebi onlar. Bundan eminim. Bir şeyler ters gitmiş olmalı ve şimdi de evlenmiyorlar. Bu, babanın hiç doğmayacağı anlamına geliyor.”

Bowen homurdandı. “Bunun büyük bir trajedi olduğundan pek emin değilim.”

Tamsyn düşünmeden dönüp ellerini onun yüzüne koydu. “Bu senin hiç doğmayacağı anlamına geliyorsa benim için büyük bir trajedi olur,” dedi. Ve işte... artık çok geçti. Şu an gözlerinin içine bakıyordu, o da Tamsyn’inkilere bakıyordu ve dün gece ya-

şanan her şey, o yatağın –onların yatağının– kadife karanlığında olanlar boşluğu dolduruyordu.

Tamsyn hayatında pek çok adamla birlikte olmuştu, seksin her türlüşüne aşınaydı ama hiçbir şey Bowen’la karanlıkta yaşadıkları o ânın yanından geçemezdi. Ellerini kendi bedenlerinde gezdirmişlerdi, birbirlerine dokunmadıkları hâlde yine de Bowen’in her hareketini hissetmiş, her nefesini duymuştu. Onun da aynı şekilde hissettiğini ve duyduğunu biliyordu.

Aralarındaki bu bakışma öyle yoğun, öyle yakıcıydı ki Tamsyn gözlerini kaçırdı, ellerini indirdi.

Harri ve Elspeth masada oturuyordu, aralarında beş sandalye vardı ama ikisi de yemeklerine dokunmuyordu. Bunun yerine yüzlerinde benzer bir ifadeyle Bowen ve Tamsyn’i izliyorlardı.

Özlemle.

Kıskançlıkla.

Pişmanlıkla.

Harri ve Elspeth’in arasında her ne yaşandıysa birbirlerini sevmediklerinden değildi.

Ya da birbirlerini *istemediklerinden*.

Tamsyn, *Mesele birbirlerini sevmemeleri değilse o zaman düzeltilebilir*, diye düşündü.

Büfeye hasret dolu son bir bakış attıktan sonra Bowen’ın elindeki kahveyi alıp bir dikişte bitirdi ve fincanla tabağı masaya bıraktı.

“Bizi mazur görün,” dedi Harri ve Elspeth’e. “Yapmamız gereken işler var.”

Tamsyn Harri’nin, “Şimdi de buna iş mi diyorsunuz?” diye homurdandığını duydu, Bowen’ı odadan çekip çıkarırken. Bowen yüzünü ekşitmişti ama yine de onu koridora sürüklemesine izin verdi.

“Büyükbabanı yumruklamak istiyormuşsun gibi bakmayı kes,” dedi Tamsyn alçak sesle ve Bowen göz ucuyla ona baktı.

“Babamı bir kez yumrukladım,” dedi. “Kardeşlerimi de birden fazla kez. Hatta *pek* çok kez desem daha doğru olur. Yani dürüst olmak gerekirse büyükbabamı yumruklamak o kadar da absürt bir hareket olmaz.”

Tamsyn kardeşi Michael’ı düşündü ve ona yumruk attığını hayal etmeye çalıştı ama o görüntü zihninde bir türlü canlanmadı. Onlar geceyle gündüz kadar farklıydılar. Tamsyn böylesine garip ama maceralı işlerin peşinde koşan, ailesiz, evsiz, hiçbir şeye bağlı olmayan biriyken Michael, kocası Josh’la, sigorta şirketi, apartman dairesi ve teknesi olan biriydi. Ama Tamsyn kardeşini öylesine kalpten seviyordu ki ona el kaldırmak şöyle dursun, Michael için gerekirse kendi elini keseceğinden emindi.

Bu da Bowen’la ne kadar farklı olduklarını ona bir kez daha hatırlattı. Hem de sadece Bowen cadı, kendisi cadı olmadığı için değil. Bu fark, geçen gece yaşananların bir istisna olması, asla tekrarlanmaması gerektiğinin de kanıtıydı.

Önündeki işe odaklanması için de yeterli bir sebepti.

“Buradan kurtulmak istiyoruz, değil mi?” diye sordu Tamsyn.

Bowen ona kafası karışmış gibi bakıp, “Yani bu *zamandan* çıkmak istiyoruz. Burası aslında gayet–” diyecek oldu.

Tamsyn elini Bowen’ın ağzına kaparken dudaklarının sıcaklığını, sakalının hatırladığından çok daha yumuşak oluşunu görmezden gelmeye çalıştı. “Peki. 1957’den çıkmak istiyoruz. Yeterince zaman yolculuğu filmi ve dizisi izledim; geçmişe gidilmesinin tek nedeni, bir şeylerin yanlış gitmiş olması. Yani geleceği etkileyen bir şey. Senin geleceğini *büyükannenle büyükbabanın evlenmeden ayrılmasından* daha çok ne etkileyebilir ki? Hem de baban bile doğmadan önce?”

Bowen kaşlarını çatı, burnunun üzerinde Tamsyn’in çok sevdiği o üç kıvrıklık belirdi. “Sana katılmıyorum diyemem,” dedi yavaşça. “Ama Carys–”

LANETLİ DÜĞÜN

Tamsyn başını iki yana salladı. “Carys burada bile değil. Büyü sadece *bizi* aldı. Bu da demek oluyor ki bir sebepten ötürü buradayız. Sanırım ne olduğunu biliyorum.”

Bowen umutla ona bakarken Tamsyn derin bir nefes aldı.

“Büyükbabanla büyükannen *Tuzak* filmindeki gibi tekrar bir araya getirmeliyiz.”

* 1961 yapımı ve 1998’de yeniden çekilen ünlü *Tuzak* (*The Parents Trap*) filminde, birbirinin varlığından habersiz ikizler yaz kampında karşılaşır ve ebeveynlerini tekrar bir araya getirmek için plan yapar. –ç.n.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Bu göndermeyi açıklamamı istiyorsun, değil mi?” diye sordu Tamsyn. Bowen başını iki yana salladı.

“*Tuzak*’ı biliyorum, Tamsyn,” dedi. Bu filmi bilmesinin tek sebebinin, 2000 yazında Rhys’in Lindsay Lohan’e abayı yakıp abilerini defalarca o filmi izlemeye zorlaması olduğunu ekleme zahmetine girmedir. Tamsyn’in, onun az da olsa popüler kültürden anlayan biri olduğunu düşünmesine izin verdi.

“Bak sen... Yirmi birinci yüzyıla ayak uydurmayı da biliyormuşsun,” dedi Tamsyn, omzuna vurup gülerек. Bowen ona o filmin –hem yeniden çevriminin hem de orijinalinin– aslında *yirminci* yüzyılda çıktığını hatırlatmak istedi ama bunu söylerse klasik Tamsyn hareketi olan göz devirmeyle karşılaşacağını biliyordu. Ayrıca hâlâ Tamsyn’in dokunuşundan sonra altüst olan dünyasını eksenine oturtmaya çalışıyordu.

Ama işte buradaydı ve omzuna hafifçe vurmasıyla bile akli başından gidiyor, neredeyse bayılıp ayaklarına kapanacak hâle geliyordu.

Tamsyn üzerinde kırmızı kazağı ve burnu kurnazca bir plan yaptığı zamanlardaki gibi sevimlilikle kırışmış hâlde karşısında dururken yüzüne bakıp da dün geceyi hatırlamaması mümkün müydü?

Kadife perdelerin onları karanlıkla ve sıcaklıkla sarıp sarmalaması. Tamsyn’in sığ nefesi, inlemeleri, parmaklarının teninde gezinmesi... O kadar ilkel, o kadar baştan çıkarıcı ve o kadar *harika* bir kokusu vardı ki birkaç hareketten sonra ergen bir çocuk gibi eline boşalmıştı.

Yeşil yeryüzünün Tanrıçası aşkına, şimdi böylesine darmadağın olmuşken nasıl *herhangi* bir şey yapabilirdi?

LANETLİ DÜĞÜN

Daha da kötüsü, Tamsyn olan bitenden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Belki de onun için bu sıradan bir şeydi. Belki de her gittiği kasabada bir sevgilisi vardı, kim bilir?

Ama sorun değildi. Hatta hiç değildi. Tamsyn gibi özgür ve güzel kadınlar istediğini *yapmalıydı*. Bowen için bunda hiçbir sorun yoktu.

Hem de...

Hiç.

Sonra Tamsyn'in kolunu tutup onu kahvaltı odasından uzağa, koridora doğru yönlendirdi. Koridor loştu, duvar şamdanları dışarıdaki karanlığa pek söz geçiremiyor gibiydi. Henüz öğle vakti olduğuna inanmak zordu. Bowen havada yağmurun, hatta belki dolunun kokusunu alıyordu. Akşam ormanda dolaşmak gibi yeni planları olmayacağını umarak Tamsyn'e, "Büyükanneyle büyükbabamın arasındaki şeyi... artık her neyse, düzeltmenin bizi 2024'e geri göndereceği konusunda sana katılıyorum. Ama aynı zamanda Y Seren ve gücü hakkında çok daha fazla şey öğrenmemiz gerekiyor. Çünkü buraya *neden* geldiğimiz değil, bizi neyin geri göndereceği önemli," dedi.

"Ellili yıllarda insanlar gerçekten de çok konuşuyormuş," diye mırıldandı Tamsyn, sonra omuz silkti. "Tamamdır. Hem *nedenini* hem *nasılını* birlikte ele alabiliriz. Nereden başlamak istersin?"

Üç saat sonra Bowen verdiği karardan bin pişman olmuştu.

Tamsyn'in planına bağlı kalsaydılar –önce *Tuzak*'ı uygulama planı– şimdi malikâneye dönmüş olurlardı, muhtemelen sardalya ya da buna benzer bir oyun oynuyorlardı. Yani Harri ile Elspeth'i

* Klasik saklambacın tersine oynanan bir çocuk oyunudur. Bir kişi saklanır, diğerleri onu arar. Saklanan kişiyi bulan bağlamak yerine onun yanına gizlenir. Böylece oyuncular daracık bir yerde üst üste yığılır, tıpkı bir sardalya kutusundaki gibi. –ç.n.

birbirlerine âşık olduklarını hatırlayana ve düğün yeniden gündeme gelene kadar karanlık bir odaya kilitlemek için bahane olacak herhangi bir şey.

Ama bunun yerine hızla kararan bir öğleden sonra dışarıda, giysilerinin her katmanına işleyen yağmurun altındaydı.

Ve bir *bisiklet* sürüyordu.

Hem de *zilli* bir bisiklet.

Bir saatten fazla zamanlarını Tywyll Malikânesi'nin tozlu kütüphanesinde harcamışlardı. Galerisi, sarmal merdiveni, tozdan anlaşıldığı üzere on yıllardır kapakları dahi açılmamış milyonlarca kitabı olan kasvetli bir yerdi.

Ama Bowen, konu Y Seren'se işe kitaplardan başlamanın en doğrusu olduğunu fark etmişti. Zaten her zaman öyle yapardı. Önce elinden geldiğince temel bilgiler toplar, sonra da hangisinin işe yarar, hangisinin ilgi çekici ama muhtemelen uydurma, hangisinin de düpedüz saçmalık olduğuna bakardı.

Bu kısmı tamamladığında *sıra* insanlarla konuşmaya gelirdi. Tamsyn tabii ki doğrudan insanlarla konuşma kısmına geçmek ve Leydi Meredith'e açık açık mücevheri sormak istiyordu. Ama Bowen, eğer o lanet mücevher onların eve dönmeleri için gereken şeyse ve birden ortadan kaybolursa bunun şüphe çekebileceğini söylemişti.

Tamsyn bir kez olsun itiraz etmemiştir. Sadece ona küçücük bir selam çakmıştı ki bu hareket Bowen'ın aklını başından alacak kadar çekiciydi. Ancak bunu düşünmemeye çalıştı.

Sonrasında kitaplara gömülüp bir ipucu bulmak umuduyla tekrar tekrar okumuş, araştırmışlardı. Bu süre boyunca Bowen, Tamsy'in parfümünün kokusunu, yakınlığını ve dışarıdaki hava kötüleşirken odanın titrek ışıklarıyla sıcaklaşan ortamı görmezden gelmeye çalışmıştı.

Sonunda kitaplardan Y Seren hakkında yalnızca tek bir ipucu elde edebilmişlerdi: Son on yıl içinde Meredithler onu satın almadan önce o broş Beddoe adında bir aileye aitti.

Ve Tamsyn yine burnunu tatlı tatlı kırıstırıp, “Beddoe,” demişti. “Bu, köydeki *pub*’ın adı. Tywyll Malikânesi’ne gelirken önünden geçtim. Yani bilirsin işte, gelecekteki Tywyll Malikânesi’nin,” diye eklemişti Tamsyn kaşlarını çatarak. “Tanrım, böyle söyleyince de sen gibi oldum. Neyse, kapının üstünde *Beddoe’nun Tavernası* yazıyordu. Hatırlıyorum çünkü soyadı çok hoşuma gitmişti. Hatta ileride tamamen yasal ve kesinlikle kötü niyetli olmayan işler için kullanabilirim diye düşündüm.”

Bowen bu sözlere karşı sadece homurdanmış ama bunun işe yarar bir ipucu olabileceğine ikna olmuştu. En azından köye gidip Beddoe’nun Tavernası diye bir yer var mı bakabilir, belki dikkat çekmeden biraz da soruşturabilirlerdi.

İşte bu yüzden o lanet bisiklet meselesi ortaya çıkmıştı.

“İkiniz de delisiniz,” demişti Emerald, kapının önünde paltoalarını ve çizmelerini giyinişlerini izlerken. Bahçedeki işçilerden biri iki külüstür bisiklet getirmişti. “Bu havada dışarı mı çıkılır? Büyükanmem böyle havalarda dışarı çıkanların zatürreden öldüğünü söylerdi. Ama büyükanmem, babama vermek istediği zehri yanlışlıkla kendisi içip öldüğü için bilgisi tartışılır.”

Bowen belki de bir yıldır ilk defa Tamsyn’in nutkunun tutulduğunu görmüştü.

Ama işte buradaydılar, gerçekten de bisiklet sürüyorlardı. Bowen’ın maalesef fazlasıyla aşına olduğu bir havada: Ne yağmur sayılabilecek kadar şiddetli ne de sis denilebilecek kadar kuruydu. Declan’ın “ıslak pus” dediği o berbat havalardan biriydi. Bowen gözlerini kısarak ormandan köye uzanan çamurlu yolda, çukurların ve su birikintilerinin arasında bisikleti sürmeye çalışıyordu.

Bir daha hiç ısınamayacağını düşünmeye başlamıştı ki birden neşeli bir *bırrrrng!* sesi duydu. Dönüp baktığında Tamsyn’in bisikletin zilini çaldığını gördü. Koyu renk saçları yağmur damlalarıyla parlıyordu, çizmeleri çamura bulanmıştı ama 1957’nin o lanet aralık ayında sıırıslamak olmak başlı başına büyük bir maceranın parçasıymış gibi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Tanrıça şahit olsun ki Bowen onu çok seviyordu.

Bu sevgi hâlâ Bowen'a tuhaf geliyordu; hissetmesi gerektiğinden bile emin olamadığı, hele hele hakkında konuşmasının imkânsız olduğu bir şeydi. Ama işte oradaydı ve bundan kaçış yoktu.

Tamsyn ona gülümsediğinde yağmurun soğuşunu bile unuttur hâle geliyordu.

Gerçi bu tam olarak doğru değildi; şu anda soğuktan titriyor, sakalından damla damla yağmur süzülüyordu ve aleti öyle iş görmez vaziyetteydi ki Tamsyn burada, bu ormanda soyunsa bile onunla bir şey yapabilecek durumda olur muydu emin değildi. Ama mesele bu da değildi. Asıl mesela ona baktığında hayatın birden daha... kolay görünmesiydi. Daha iyi.

Daha mutlu.

Bowen insanların böyle şeyler hissedebildiğine şahit olmuştu. Böyle bir aşkı kendi anne babasının arasında görmemişti çünkü annesi çok genç yaşta ölmüştü. Ama Rhys'la Vivienne'de görmüştü. Bazen onları salonda yan yana otururken izlerdi. Rhys, boş boş telefonuna bakarken diğer eliyle Vivienne'in saçlarını okşar, Vivienne'se kucagındaki kitabı okurken diğer elini Rhys'in bacağına koyardı. Ve o anlar Bowen'a hep çok... huzurlu görünürdü.

Wells ve Gwyn öyle fazla sevgi gösterisinde bulunan bir çift değildi ama onların da kendince bir samimiyetleri vardı. Mesela Bowen bir keresinde onları merdivende yakalamıştı: Gwyn duvara yaslanmış, Wells onun üzerine doğru eğilmişti. Ne birbirlerine dokunuyor ne de öpüşüyorlardı ama aralarındaki elektrik öyle yoğundu ki Bowen'ın yüzü kızarmış ve sanki onları sevişirken yakalamış gibi hızla geri çekilmişti.

İnsanlar onunla Tamsyn'i gördüklerinde de böyle mi hissediyorlardı acaba? Daha dün akşam Elspeth Harri'ye Bowen'la Tamsyn'in âşık bir çift örneği olduğunu söylemişti. O sözler şu anda bile içini ısıtıyordu.

Ya da belki de bu ani sıcaklığın sebebi, köyün ana caddesinin köşesini döndüklerinde *pub*'ın bir vaha misali sisli yağmurun için-

den belirmesiydi. Pencerelelerinden ışıklar sızıyor, kapının üzerindeki tabela hafifçe sallanıyordu. 1957’de tabelada *Tavernası* yazısı yoktu. Sadece *Beddoe’nun Yeri* yazıyordu. Bowen hayatında ilk kez bir *pub* gördüğüne bu kadar sevinmişti.

Bowen ve Tamsyn bisikletlerini kapının yanındaki uzun demir korkuluğa dayayıp hemen içeri girdiler.

İçerisi sıcacıktı, ki bu resmen ilahi bir lütuftu. Şöminedeki ateş keyifle çıtırdıyordu. Bardaki birkaç köylü yeni gelenlere şöyle bir bakıp ilgilerini çekmeyince tekrar içkilerine döndü. Ardından da yetmiş yıldır olduğu gibi koyun fiyatları ya da hava durumu hakkında konuşmaya devam ettiler. Sonuçta burası Britanya’ydı.

Yanında duran Tamsyn burnunu kırıştırdı. “Tanrım, o zamanlar içeride sigara içildiğini unutmuşum. Yani... şimdilerde? Neyse işte.”

Kızaran gözlerini ovuşturdu. Bowen etrafına bakındı; havada gerçekten de bir duman bulutu vardı. Sigara uçlarının loş ışıktaki parlaması, pipo kokusunun yoğunluğu... Bowen başıyla barı işaret etti.

“Ben bize iki bira alayım, sen de konuşmaya değer biri var mı diye etrafa bakın.”

“Video oyunu gibi,” diye mırıldandı Tamsyn. Bowen ona sorgulayan bir bakış atınca da elini sallayıp geçiştirdi. “Bana elma şarabı al,” dedi. Sonra, gözleri dumandan yaşarmış olmasına rağmen ona göz kırptı. “Ya da Rudolph’s Rosé varsa ondan.”

Bowen burnundan güldü. “Bu devirdeki insanlar ondan bir yudum alsa ölür, haberin olsun. Bizim gelecekte içtiğimiz şeylere henüz hazır değiller.”

“Haklısın,” dedi Tamsyn kabullenerek. Sonra şöminenin yanındaki boş masayı işaret etti. “Ben orada olacağım.”

Bowen başıyla onaylayıp bara yöneldi. İlk tanışmalarındaki o ilk içki faslını telafi etmeye kararlıydı. Aynı zamanda Beddoe ailesinden birilerinin buralarda olup olmadığını çaktırmadan sorabilmenin bir yol bulmayı da kafasına koymuştu.

Bar tezgâhı eski meşe ağacından yapılmıştı; çiziklerle doluydu, rengi solmuştu. Bowen, abisi Wells'in tezgâhın bu hâlini görse nasıl tepki vereceğini tahmin etmeye çalıştı. Sonuçta Wells bir zamanlar *pub* işletmişti ve tezgâhının pırıl pırıl görünmesiyle de her zaman gurur duyardı. Öyle ki Rhys hayatındaki eksik bir şeyi telafi etmek için mi bu kadar uğraştığını falan düşünmeye başlamıştı.

Barın arkasındaki adam geniş göğüslüydü, hafif kırlaşmış bir sakalı vardı. Adam tam ona dönecekken Bowen aniden kolunun çekildiğini hissetti.

Başını çevirdi, sonra aşağı baktı çünkü dirseğinin dibindeki kadın minicikti. Yüzü kırışıklıklarla doluydu ama mavi gözleri parlak ve keskindi. Bowen ondan taşan büyüü hissedebiliyordu. Hiç şüphe yoktu ki bu kadın bir cadıydı; hem de güçlü bir cadı.

Bu yüzden kadın başını kaldırıp ona neredeyse hayranlıkla bakarak, "Ah, *achan*", evinden çok uzaktasın," dediğinde Bowen pek de şaşırmadı.

* Galcede *zavallı evladım* anlamında da kullanılan bir ifade. —ç.n.

Tamsyn şöminenin yanında oturmuş, kaşınan burnunu çaktırmadan ovuşturmaya çalışıyordu. O sırada Bowen üç bira bardağını dikkatle elinde dengeleyerek masaya geldi. Yanında dirseğine tutunan minicik, neredeyse kadim görünen yaşlı bir kadın vardı.

“Bu Lowri. Bizim zaman yolcusu olduğumuzu biliyor.”

Tamsyn etrafına bakındı, sonra dişlerinin arasından, “Bunu biraz daha yüksek sesle söylemek ister misin? Belki bu yolculuğa bir de kazığa bağlanıp yakılma sahnesi ekleriz,” diye fısıldadı.

Lowri kahkaha attı, sesi biri gaydanın üzerine basıyormuş gibi çıkmıştı. Sonra oturdu, boynundaki tahta boncuklar birbirine çarptı. “Ah, tatlım, Tywyll’de insanlar tuhaf ve olağanüstü şeylere alışkındır. Burada yaşayıp da alışmamak mümkün mü zaten? Bütün kasaba ley hattının üzerine kurulu.”

Graves Glen gibi, diye düşündü Tamsyn. O kasabadaki büyüü besleyen ley hattı, Jones kadınlarına büyük bir güç veriyordu. Tywyll’in bu kadar garip olmasının sebebi buydu demek.

“Nasıl anladın?” diye sordu Tamsyn, Bowen yerine oturup içkileri dağıtırken. Bowen ile Lowri’nin bardaklarında koyu renkli, köpüklü bir şey vardı. Tamsyn’in bardağındakiyse açık altın rengindeydi, elma bahçesi gibi kokuyordu.

Lowri içkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra konuşmaya girişti. “Ah, hâl ve tavrınızdan belli. İkiniz içeri adım attığınız anda hissettim. Öyle bir havanız var ki... Kalbinizi kırmak istemiyorum, yavrularım ama yaz ortasında kar yağması kadar acayip ya da kış ortasında kuraklık kadar imkânsız. Ya da... hani gölete

girersin, ayağının altındaki toprak kaygan gelir de *Burası zemin olmalı ama belki de bir yılan balığına basıyorumdur* dersin ya...”

“Evet, tamam! Bence olayı anladık!” diye sözünü kesti Tamsyn, Lowri daha korkunç benzetmeler bulmadan önce. “Acayip bir hava yayıyoruz, zaman yolcusu olduğumuzu belli ediyoruz.”

“Evet,” dedi Lowri başını onaylarcasına sallayarak, boğum boğum eliyle boynundaki boncuklarla oynadı. “Yıllar yıllar önce biriyle tanışmıştım. Savaştan önce. İlkinden bahsediyorum,” diye açıkladı. Bu söz Tamsyn’in aklına hemen Birinci Dünya Savaşı’nı getirdi; karşısında o dönemi yaşamış birinin oturuyor olması gerçekten tuhaftı. “Tanıştığım adam çok garip biriydi, sonra ona ne oldu hiç öğrenemedim.”

“Peki eve dönebildi mi?” diye sordu Tamsyn. Bowen öne doğru eğilerek kollarını masanın üstünde kavuşturdu. Tamsyn ilk kez kazağındaki süet dirseklikleri fark ettiğinde bunun “Çok İyi Bir Kazak” olduğunu düşündü. Harika, artık yeni bir takıntı edinmişti.

Ama şu anda odaklanmaları gereken çok daha önemli bir şey vardı. Mesela Lowri’nin başını sallayıp derin bir iç çekerek kadehine bakması gibi.

“Hayır, zavalılık hiçbir zaman neden geçmişe yolculuk yaptığını öğrenemedi. O yüzden burada sıkışıp kaldı. Tywyll’de değil tabii, herhâlde sonunda Londra’ya ya da Cardiff’e falan taşındı ama kendi zamanına dönemedi.”

Elma şarabı, şömine ateşi ve Bowen’ın kazağındaki dirseklikler yağmurda yaptıkları o buz gibi yolculuğun ardından Tamsyn’in içini biraz ısıtmıştı. Ama şimdi içini başka bir soğukluk sarmış, midesini burkan bir ürperti bedenini ele geçirmişti.

“Sıkışıp kaldı mı?” diye sordu Tamsyn. Lowri başını onaylarcasına salladı ve üst dudağındaki bira köpüğünü yaladı.

“Evet. Zaman yolculuğunun olayı bu. Geri dönmek için sadece belirli bir pencere olur.” Yaşlı kadın biraz daha yaklaştı. Ondandun odun dumanı, lavanta yağı ve naftalin karışımı tuhaf bir koku geliyordu. “Siz ikiniz ne zaman geldiniz?”

“Dün gece,” dedi Bowen, sesi boğuk çıkmıştı. Tamsyn yine o garip hissi yaşadı, sanki ayaklarının altından zemin kayıyormuş gibiydi.

Bir günden az zaman geçmişti. Ama buna rağmen her şey şimdiden bambaşka geliyordu.

Bowen’ın gözleri bir anlığına onunkilerle buluştu. Tamsyn, yanaklarının sıcaktan kızardığını düşünmesini umdu.

Ya da bu yoğun dumanda boğulmamaya çalıştığı için öyle olduğunu.

Lowri başını onaylarcasına salladı ve neredeyse kendi kendine, “Bahse girerim Yule’dur. Yule’a sadece birkaç gün kaldı, büyü Yule zamanlarında böyle şeyler yapmaya bayılır. Gündönümlerinde, ayinlerde, dolunayda... Evet, ilelebet 1932’de kalmamak için buradan ayrılmanın bir yolunu bulmanız gerekiyor.”

Tamsyn birden dikleşti, elma şarabı ağzında ekşi bir tat bıraktı. “Bir dakika, 1932 mi? Ben 1957’de olduğumuzu sanıyordum.”

Lowri duraksadı, *pub*’ın loş tavanına baktı, sonra yine boncuklarıyla oynamaya başladı. “Doğru doğru. Yılları hep birbirine karıştırırım zaten.”

Bunu neşeyle gülerek söyledi. Tamsyn gergin bir tebessümle karşılık verirken Bowen’sa kaşlarını çatarak bira bardağına bakmakla yetindi.

Harika! Zaman yolculuğu sorunu konusunda kendilerine yardım edebilecek birini bulmuşlardı ama kadın *yılları birbirine karıştırıyordu*.

“Bizi bir çeşit büyüyle geçmişe gönderdiler,” dedi Bowen. “En azından biz öyle olduğunu düşünüyoruz. Bizim zamanımızda Meredithlerden bir cadı bir broş takıyordu. Y Seren isimli bir mücevherdi bu. Onunla ilgili bir şey biliyor musun?”

Bu kez Lowri kaşlarını çattı. “Y Seren... yani Yıldız,” diye çevirdi. “Hayır, öyle bir mücevherle ilgili bir malumatım yok. Ama kulübemdeki kitaplara bakarım. Köyün bitiminde, ormanın sını-

rında yaşıyorum. Siz bir iki gün içinde yanıma gelin, belki o vakte kadar bir şeyler bulabilirim. Ama şimdilik Sör Bedivere’le benim eve dönmemiz gerek. Bu mevsimde hava erken kararır, bilirsiniz.”

“Sör Bedivere mi?” diye yineledi Tamsyn, yaşlı kadın ayağa kalkarken. Lowri başıyla *pub*’ın kapısını işaret etti.

Dumanların arasında görmek zordu ama orada, paltoların asıldığı vestiyerin hemen yanında büyükçe bir sepet vardı. Sepe-
tin içindeyse simsiyah bir kedi, parlak sarı-yeşil gözleriyle üçünü izliyordu.

“Pek tatlıdır,” dedi Lowri, “ama istedi mi tam bir şeytana dönüşür. Bu köydeki kedilerin yarısının babasıdır zannımca.”

“Şey... konuşmuyor, değil mi?” diye sordu Bowen. Tamsyn şaşkın gözlerle ona baktı çünkü Bowen’a göre bile bu tuhaf bir soruydu.

Lowri yine kahkaha attı. “Ah, şahane olmaz mıydı ama? Konuşan bir kedi! Sör Bedivere’in söyleyeceklerini duymayı çok isterdim.”

“İstemezdin,” dedi Bowen ona. Tamsyn bir kez daha gözlerini ona dikti ve bakışlarıyla, *Sen kendinde misin?* diye sormaya çalıştı.

Ama Lowri hiç istifini bozmadı, boş bardağını masaya bırakıp kapıya yöneldi. “Dediğim gibi,” dedi, buruşmuş parmağını onlara sallayarak. “Burada olma sebebinizi bulun ve o mevzuyu hemen halledin. Gündönümüne birkaç gün kaldı. Sör Bedivere üzerine iddiasına girerim ki vaktiniz daralıyor.”

Birkaç gün.

Harri ile Elspeth’i yeniden bir araya getirmek için sadece birkaç günleri vardı. Yoksa Tamsyn 1950’lerde sıkışıp kalacaktı.

Bowen’la birlikte.

Tamam, dürüst olması gerekirse bu kısmı o kadar da kötü değildi. Ama geri kalanı? İnsan, kendi adına kredi kartı çıkarmayacağı bir zamanda nasıl yaşardı ki? Ya da bir ev alamayacağı. Veyahut *Below Deck*’in yeni sezonunu izlemeyeceği?

Hayır, burada kalması imkânsızdı.

Bu da demek oluyordı—

Lowri kapıdan çıkarken Tamsyn Bowen’a döndü ama Bowen elini kaldırarak onu susturdu.

“Biliyorum,” dedi. “*Tuzak*.”

“*Tuzak*,” diye onayladı Tamsyn. Sonra elma şarabını bitirip kapıya yöneldi.

Bowen kapının yanındaki askıdan ikisinin paltosunu aldı ve alacakaranlığın ayazma adım attılar.

Tamsyn’in kolunda saat yoktu ama tahminince öğleden sonraydı. Buna rağmen havanın bu kadar erken kararmış olması kafasını karıştırmıştı.

“Bu mevsimde buralarda güneş erken batar,” dedi Bowen, paltosunun yakasını kaldırırken. Yağmur durmuştu ama hava daha da soğumuş, sertleşmişti.

“Kışın en kötü yanı da bu, bana sorarsan. Akşam çayı vaktinden önce gökyüzünün kararması.”

“*Bu* kışın en kötü yanı bence bisikletlerimizin çalınmış olması,” dedi Tamsyn, çitin önündeki boşluğu işaret ederek.

1957’deki küçücük bir köyde bisiklet çalan hırsızlar mı olurdu? Geçmişin daha güvenli olması gerekmez miydi? İnsanlar kapılarını bile kilitlemezlerdi ya hani?

Bowen boş korkuluğa baktı, sonra çok ama çok derin bir iç çekişle, “Harika. Bu yürüyüş çok eğlenceli olacak,” diye homurdandı, sonra elleri hâlâ paltosunun ceplerindeyken dirseğini Tamsyn’e uzattı.

Tamsyn de iç çekerek kabul etti ve ikisi birlikte ana caddeden yukarı çıkıp Tywyll Malikânesi’ne giden orman yoluna döndüler.

“En azından yağmur yağmıyor,” dedi Tamsyn. Ama bu pek de teselli etmemişti çünkü hava buz gibiydi, giderek kararıyordu ve neredeyse Lanetli Orman sayılabilecek bir yerden geçmek üzereydiler. Sonunda varacakları evdeyse —çuvala kapatılmış iki kedi gibi— birbirine düşmüş iki insanı birkaç gün içinde birbirlerine tekrar âşık etmeleri gerekiyordu.

“İyi misin?” diye sordu Bowen, endişeli bir ifadeyle ona bakarak.

“Niye sordun?”

“Çünkü biraz... ağlamaklı gibi sesler çıkarıyordun.”

Ah.

“Şey, karanlıkla aram *pek iyi* değildir. Ya da ormanla. Ya da karanlık ormanda yürümekle.”

Bowen güldü, kolunu biraz daha çekerek Tamsyn’i kendine yaklaştırdı; kalçaları birbirine değiyordu. “Yüce Tamsyn Bligh’in bir şeyden korkabileceğini hiç düşünmezdim.”

“Öyle görünüyor olabilir ama inan bana aslında bir sürü şeyden ödüm kopar.”

“Mesela?”

“Yılanlar kesinlikle başı çekiyor,” dedi Tamsyn, patikanın ortasındaki kalın kökün üzerinden atlarken. “Bir de hayaletler var, onu zaten konuştuk.”

“Karanlık, orman ve karanlık ormanlar da var,” diye ekledi Bowen. Tamsyn başıyla onayladı.

“Aynen. Ah, bir de o tuhaf oyuncak bebekler. Onlardan da ödüm kopar. Başka ne var? Gözleri fazla büyük çizilmiş çocuk tabloları. Bir de bisküvi kutusu açmak.”

Sen. Sana karşı hissettiklerim. Dün gece beni başka hiçbir erkeğin edemeyeceği kadar darmadağın ettiğin gerçeği. Hem de dokunmadan.

Tamsyn’in aklından geçenler ilk kez dudaklarından dökülme-yerek içinde kaldı. Bunu Bowen’ın da fark edip etmediğini merak etti çünkü o da sessizliğe gömülmüştü.

Etraflarındaki ağaçlar sıklaştı, çıplak dallar gittikçe koyulaşan mor gökyüzüne uzanıyordu. Hava, gökyüzüne bakınca bile soğuk görünüyordu.

Tamsyn titreyerek paltosuna sarındı. “Yani Lowri haklı diyor-sun? Eve dönmek için Yule’a kadar vaktimiz var?”

“Bildiğim tek şey,” dedi Bowen, “bir *pub*da karşına epey yaşlı bir cadı çıkıp sana bir şey söylüyorsa muhtemelen dinlemen gerektiğidir.”

Tamsyn karanlıkta yüzünü seçemese de ona baktı.

“Yani bu sık sık başına geliyor?”

“Anlatsam şaşırırsın.”

Tamsyn bu cevaba gülmekten kendini alamadı. En azından bir anlığına çıplak ağaçların arasından uğuldayan rüzgârı ve her şeyin tüyler ürpertici olmasını unutmuştu. Ay çıkmış olsaydı bile tepelerindeki bulutlar onu gizlerdi. Şimdi yollarını çoğunlukla içgüdülerıyla buluyorlardı. Tamsyn’in aklı yine dün geceye kaydı: karanlığa, yatağa, Bowen’ın boşalırken çıkardığı iniltilere, sesinin ne kadar derinden geldiğine. O an gözlerine bakıp hissettiği şeyi orada bulup bulamayacağını görmek için neler vermezdi.

Tehlikeli düşüncelerdi bunlar, evet ama içini ısıtıyordu da. Yine de aklını daha az seksi bir konuyla dağıtmaya karar verdi. “Lowri, Y Seren’i hiç duymamışsa belki de o mücevherin olanlarla alakası yoktur,” dedi Tamsyn ve Bowen’dan bir homurtu yükseldi.

“Bu, *Haklısın Tamsyn, çok zekisin, bunu fark ettiğin için seni tebrik ederim*, türden bir homurtu mu yoksa, *Aptalın tekisin, cadılık işlerinden anlamıyorsun, tabii ki o çirkin mücevher yüzünden buradayız*, türünde bir homurtu mu? Normalde bu tür tepkileri iyi yorumlarım ama zaman yolculuğu sanırım ayarlarımı bozdu.”

Bowen yine bir ses çıkardı; bu seferkini anlaması çok kolaydı. Tamsyn onu gerçekten eğlendirdiğinde çıkardığı o yarım gülüş sesiydi.

Tamsyn o sesi seviyordu.

“Hiçbiri,” dedi Bowen sonunda. “Daha çok, *Bence alakası yok ama ihtimal dışı da bırakmayalım. Büyüyü başlatan kişi Carys olduğuna göre onun neden burada olmadığı hâlâ kafamı kurcalıyor*, anlamında bir homurtuydu.”

“Bu bayağı uzun bir homurtu olmuş, Bowen,” dedi Tamsyn. O sırada tepelerinde bir baykuş öttü.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Tamsyn'in eli hâlâ Bowen'ın kolunu kavıyordu. Sonra Tamsyn, "Carys demişken, önümüzde yirmi dakikalık yürüyüş var. Şimdi sana nişanlısını sorabilir miyim? Hani şu ölen, şimdiki Ken bebek tipli olan değil," dedi.

Bowen uzun süre sessiz kaldı. Tamsyn sorduğu için özür dilemek üzereydi ki sonunda konuştu. "En yakın dostum Declan'la nişanlıydı. Declan'la üniversitede tanıştık, yıllarca aynı odada kaldık," dedi.

Tamsyn keşke yüzünü görebilseydi ama belki de tıpkı geçen geceki gibi karanlık, Bowen'ın işini kolaylaştırıyordu. Sesindeki hüznün Tamsyn'in göğsünü sıkıştırırsa da dinlemeye devam etti.

"Declan... şey, çok iyi biriydi... kahretsin, biridir demek istedim. Ama artık ne diyeceğimi de bilmiyorum. Hep benimle uğraşırdı. Tanısan sen de severdin."

"Eminim severdim," dedi Tamsyn yumuşak bir sesle, kolunu hafifçe sıkarak. "Ama... o... öldü, değil mi?"

"Evet ve hayır," diyerek iç çekti Bowen. Koyu mor gökyüzüne karşı sadece bir silüet gibi görünse de Tamsyn onun elini kaldırıp yüzünü ovuşturduğunu görebiliyordu.

"Üniversitedeyken Declan'la... hep kadim büyülerin peşindeydik. Yüzyıllardır kimsenin el sürmediği, unutulmuş şeyler. Aslında çoğunlukla sadece incelemek istiyorduk. Cadılar ilk başta bunları neden yaptı, gerçekten işe yaradı mı, şimdi işe yaraması için ya da daha güvenli olması için değiştirilebilir mi, bunları araştırıyorduk. Sözde... akademik çalışmaydı. Ya da Penhaven'daki hocalara hava atmanın bir yoluydu diyelim."

Tamsyn hâlâ yüzünü göremiyordu ama Bowen'ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Tabii çoğu hocamız bizi deli sanıyordu. Hatta bazıları Declan'ın kendilerinden daha yetenekli bir cadı olabileceğini düşündükçe kuduruyordu."

Tamsyn gülümseyip kolunu okşadı. "Senin için güzel olmuştur, tıpkı senin gibi kadim büyülere kafayı takmış biriyle arkadaş olmak yani."

LANETLİ DÜĞÜN

“Öyleydi,” dedi Bowen ama bu kez sesine çöken ağırlığı Tamsyn hemen tanıdı. Hüzündü.

“Ta ki o malum büyüü bulana kadar. Tanrım, yaptığım işle ne kadar gurur duymuştum. Beş farklı kitaptan izini sürüp toparlamıştım. Büyüyü yapan cadı onu öyle iyi saklamıştı ki büyüünün parçaları farklı yüzyıllardan kalma farklı büyü kitaplarına dağıtılmıştı ve yeniden bir araya getirmek neredeyse imkânsızdı.”

“Ama sen başardın,” dedi Tamsyn, kendini Bowen’ın sesine ve adımlarının ritmine kaptırmıştı. Hava artık tamamen kararmış olsa da bulutlar hafiften aralanmış, gökyüzünde birkaç yıldız belirmişti.

“Başardım,” dedi Bowen. Ama bu iki kelime öylesine acı doluydu ki Tamsyn başını onun omzuna yaslamadan edemedi, yanağını ıslak paltosunun kumaşına bastırdı.

Yüzünü omzundan ayırmadan Bowen’ı dinledi. “O büyüü birinin denemesi için çözmemiştim. Ne kadar başarılı bir cadı olursa olsun Dec’in bile. Doğrusu o lanet büyüünün ne işe yaradığını bile bilmiyordum. Declan bunun bir tür güç artırma ritüeli olduğunu, doğal büyü gücümüzü artıracığını sanıyordu. Zaten yeterince güçlüydü –ben de öyleydim– bu yüzden denemek için bir sebep görmedim. Sadece... Ah, boş ver, Tamsyn. Dürüst olacağım, aslında gösteriş yapıyordum. Hocalara nispet yapmak istedim, babama da bir şey kanıtlarım diye düşündüm... Bilmiyorum. Daha yirmi bir yaşındaydım. Erkekler o yaşta aptal oluyor.”

“Kızlar da öyle,” dedi Tamsyn, yanağını onun omzundan kaldırarak. “Ben o yaşta bir DJ’le çıkmıştım. Bir DJ, Bowen. Düşünsene.”

Bowen yine o boğuk kahkahasını attıktan sonra başını salladı. “Doğru, demek ki aptallık yirmili yaşlarda sadece erkeklerin tekelinde değilmiş.”

“Benim aptallığım sadece televizyonumun çalınmasıyla ve adımın verildiği bir *Evil Woman* remiksiyle sonuçlandı. Üniversitedeki kulüplerde çalınıyordu,” dedi Tamsyn. “Seninki daha kötü olmuş gibi.”

“Çok daha kötü,” diye onayladı Bowen başını sallayarak. “Declan o lanet büyüğü resmen takıntı hâline getirdi. Denemek zorundaydı. Malzemeleri bana toplattı; hayatımda hiç görmediğim şeylerdi bunlar. Hiç duymadığım çiçekler, Norveç’te bir nehirden su, Skye Adası’ndaki bir tepeden otlar... Hiçbirini toplamamalıydım. Ama... bilirsin işte, altına hücum döneminde gibi hissediyordum. Kendimi engelleyemiyordum. Erkek milleti değil miyiz, birbirimizi sürekli gaza getiriyorduk. Aslında bu büyüğü gerçekten yapmayacaktık. Sadece yapabileceğimizi kendimize kanıtlayacaktık. Ama sonra Declan gerçekten de o lanet büyüğü yaptı,” dedi.

Yolda bir köşeyi daha döndüler. Tamsyn artık önlerindeki Tywyll Malikânesi’nin kulelerini seçebiliyordu. Bulutlar yeniden toplanıyor, giderek koyulaşıyordu.

“Başta sadece ortadan kaybolduğunu sandım,” dedi Bowen. “Birden kör edici bir ışık çıktı, kükürt gibi bir koku yayıldı... sonra yok oldu. Ardında tek bir iz bile kalmamıştı. Adını haykırdım. Sanırım bunun Declan’ın yaptığı bir şaka olmasını istiyordum. Tam ona yakışır bir hareket olurdu. Ödümü koparmak için basit bir görünmezlik büyüğü yaptığını, kıkır kıkır gülerek yeniden ortaya çıkacağını sandım. Ama bu sefer şaka değildi. Gerçekten gitmişti.”

“Ben sana ölü mü diye sorduğumda...” dedi Tamsyn, sözleri yarım kaldı. Bowen başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

“Hem evet hem hayır dedim. Çünkü gerçek bu. Haftalarca ondan tek bir iz bile bulamadım. Ailesi aradığında onlara bahaneler uydurdum. Hocalara hasta olduğunu söyledim çünkü başka ne diyebilirdim ki? O sırada ben de her gece kafayı yemek üzere büyüyle ilgili ne buluyorsam okuyor, onu geri getirmenin yollarını araştırıyordum. Sonra bir gece geri geldi. Ama... eskisi gibi değildi. Sanki hayalet gibiydi ancak tam olarak hayalet de değildi. Konuşabiliyordu, beni duyuyordu ama içinden karşıyı görebili-

LANETLİ DÜĞÜN

yordum. Bana hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Neler yaşadığını ya da neye dönüştüğünü bilmiyordu artık.”

“Ah, Bowen,” dedi Tamsyn yumuşak bir sesle. Bowen tekrar yüzünü ovuşturdu.

“Her neyse, işte o zaman babamı devreye soktum. Penhaven’da kime ne söyledi bilmiyorum ama Declan’ın yanlış giden bir büyü yüzünden öldüğü haberi yayıldı. Tabii ki büyüyü kendi başına yapmaya kalkıştığı söylendi; Penhallow isminin bir çocuğun ölümüyle anılmasına izin veremezdik.”

Sesinde hüznün yanında bu kez daha karanlık bir şey vardı; Tamsyn bunun utanç olduğunu hissetti.

“Çok gençtin, Bowen. Resmen çocukmuşsun,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedi Bowen. “Ve Aziz Bugi şahit ya, Declan defalarca bu işe kendi isteğiyle kalkıştığını söyledi. Ama...”

Sözü yarım kaldı. Tamsyn sadece başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

Artık malikâne önlerinde belirmişti; ışıkları yanıyor, içi sıcacık görünüyordu. Bu görüntü, Bowen’ın anlattığı hikâyenin hüznünü biraz olsun dağıtmıştı.

Garaj yolunun başında durduklarında Tamsyn ona döndü. “Bunu bana anlattığın için teşekkür ederim,” dedi. Artık onu daha net görebiliyordu. Bowen’ın gözleri onunkinden daha koyuydu, neredeyse simsiyah görünüyordu. Kalın kirpiklerle çevriliydi; tabii ki öyle olacaktı. Hem çok üzgün hem de çok yakışıklı görünüyordu. Tamsyn elini kaldırıp yüzüne dokunduğunda sakalı avucunda ıslak bir his bıraktı.

“Tanrım. Kızım, bana öyle bakıp sonra bir de dokunamazsın,” dedi Bowen, sesi kısık ve hırıltılıydı. “Sana direnmek zaten yeterince zor.”

Tamsyn’in midesinde bir şeyler pır pır etti. Düşünmeden uzandı; Bowen’ın dudakları çok yakındı, bedeninden yayılan sıcaklık geceyi kaplayan nemli soğuğu bastırıyordu.

Nefesi yüzünü ısıtıyor, sakalının yumuşak kılları dudaklarına değiyordu. Aralarında bir nefeslik mesafe kalmıştı, neredeyse öpüşeceklerdi. Ama bu hâliyle de güzeldi; ânı uzatmak, aralarındaki gerilimi iyice alevlendirmek... Sonunda Tamsyn parmak uçlarında yükselerek dudaklarını Bowen'ın kılere değdirdi.

Tam o anda, Tywyll Malikânesi'ni yerle bir edecek kadar şiddetli bir gök gürültüsü göğü yardı ve bardaktan boşanırcasına yağmaya başlayan buz gibi yağmurun altında sırılsıklam oldular.

ON ALTINCI BÖLÜM

Bowen daha önce hiç gökyüzüne yumruk atmak istememişti. Ama ilk iri yağmur damlalarının üzerlerine düşmesiyle Tamsyn'in çığlık atarak geri çekilmesi Bowen'ı neredeyse hava durumuyla dövüşecek hâle getirmişti.

Belki de böylesi daha iyidir, diye düşündü. Paltolarını başlarına çekip ıslak çimlerin üzerinde kayarak koşar adım eve doğru ilerlediler. Declan hakkında gerçeği anlatmak onu açığa çıkarmış, alışık olmadığı bir şekilde savunmasız ve çıplak bırakmıştı. Tamsyn'i öpmek bu kırılğanlığı daha da artırır, bir daha asla kapayamayacağı bir kapıyı ardına kadar açardı.

Oysa o kapının kapalı kalması gerekiyordu.

Kapıda evin hizmetkârlarından biri elinde havlularla bekliyordu. Memnuniyetle havluları aldılar. O sırada tüvit giysiler içindeki Leydi Meredith endişeli bir ifadeyle yanlarına geldi.

"Ah, çok şükür," dedi. "Emerald bana köye gittiğinizi söylediğinde inanamadım. Bu havada?"

"Benim hatam," dedi Tamsyn sırlıslam saçlarını kurularken. "Amerikalıyım."

Bowen, milliyetin bu durumla ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı ama Leydi Meredith'in yüzü hemen aydınlandı.

"Ah, evet, tabii," dedi.

Sonra parmaklarını üst katı işaret edecek şekilde şıklattı.

"İkinize sıcak banyo hazırladım," dedi. Gerçekten de uzaklardan eski boruların tıkırtısı duyuluyordu.

"Böyle bir evde çok işe yarayan bir büyü olsa gerek," diye yorum yaptı Tamsyn. Leydi Meredith başıyla onayladı.

“Evet, Madoc bahçeyi kazmaya başladığı an beni haberdar eden büyüden sonraki gözdem diyebiliriz.”

Tam o anda uzaktan bir alarm çaldı. Leydi Meredith gözlerini devirdi.

“Bu çocuk yok mu?! Emerald! Git, kuzcnini getir!” diye seslendi.

“Yağmur yağıyor!” diye cevap verdi Emerald. Leydi Meredith’se zarif bir el hareketiyle hem bir uşağı bahçeye yolladı hem de Tamsyn ile Bowen’ı yukarı yönlendirdi. “Tamsyn, odandaki banyo senin için hazır. Bowen, seninki yatağın sağındaki gizli kapının ardında. Aziz Cian’ın tablosuna üç kez dokun, açılacaktır.”

Birlikte merdiveni tırmanıp odalarına girdiler. Bowen tam emin olmasa da Tamsyn’in gözlerinin kısa bir anlığına yatağa kaydığını hissetti. Sonra Tamsyn banyo kapısını açtı; portakal çiçeği kokusuyla birlikte buhar odaya yayıldı.

“Biliyor musun, ben hep büyü’nün faydadan çok zararı olduğunu düşünürdüm ama bu... bu harika,” dedi Tamsyn, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. “Umarım senin banyon da en az benimki kadar güzeldir.” Sonra kapıyı kapadı, buhar ve koku odada kaldı.

Bowen hızlıca odanın diğer ucuna geçti. Çünkü birkaç adım ötede Tamsyn’in soyunup memnuniyet dolu bir iniltiyle sıcak suya girmesini, bronz teninin ısıyla şeftali pembesine dönmesini zihninde canlandırmaya kalkışırsa işin içinden çıkamazdı...

Aziz Cian’ın suratının böyle kasvetli görünmesi Bowen’ın işine yaramıştı çünkü arzusu biraz olsun soğudu. Leydi Meredith’in dediği gibi tabloya üç kez vurdu ve gerçekten de duvardaki panel açılarak ikinci bir banyo ortaya çıktı.

Bu banyo ana banyodan küçüktü ama küvet daha da büyüktü. Pençeli ayaklı, antika görünümlü devasa bir şeydi ve neredeyse ağzına kadar buharı tüten suyla doluydu. Bu küvet portakal çiçeği kokmuyordu; onun yerine bergamotun keskin rayihası odunsu bir şeylere karışmıştı.

Banyo koyu yeşil fayanslarla kaplıydı, musluklar bakırdı, tek ışık lavabonun köşesindeki küçük bir lambadan geliyordu. Yanında bir havlu yığını duruyordu. Bowen soyunurken köşede bir boy aynası olduğunu fark etti.

Kafasını kaldırıp aynaya baktığında ıslak saçlarının yüzüne yapıştığını, tam bir sıçana döndüğünü gördü. Kazağını çıkarıp muslukları kapadı.

Suya girmek umduğu kadar rahatlatıcıydı. Derisini öyle yoğun bir sıcaklık sardı ki teni önce karıncalandı, yandı, sonra sıcaklık iliklerine kadar işledi.

Haz dolu alçak bir sesle iç çekerek küvetin içine iyice gömüldü. Kollarını küvetin kenarına dayayıp başını geriye yasladı ve gözlerini kapadı. Orada uyuyakalabilirdi, neredeyse uyuyordu da. Sonra kapıdan gelen hafif sesi fark etti.

Tak. Tak. Tak.

O kadar hızlı doğruldu ki su küvetin kenarlarından taştı. Kapıya baktığında, hep duyduğu o sözü tam olarak anladığını fark etti: “Yarı azap, yarı umut.” Kapı açılıp da Tamsyn’in orada durduğunu görünce tam anlamıyla böyle hissetti.

Üzerinde öylesine koyu mor bir sabahlık vardı ki loş ışıkta neredeyse siyah görünüyordu. Buhar, uzun saçlarının uçlarını kıvrıklaştırmış, tellerini al al yanaklarına yapıştırmıştı. Uzun bir süre öylece küvetin karşısında durup Bowen’a baktı. Dudakları aralanmış, belindeki kuşak gevşekçe çözülmüş, sabahlığı üst kısmından hafifçe açılmıştı. Ama yeterince değildi, asla yeterince açık değildi.

Tamsyn oradan bakınca muhtemelen Bowen’ın vücudunun çoğunu göremiyordu; küvetin yüksek kenarları ve suyun üzerindeki yağsı buğu onu gizliyordu. Ama yine de derin nefesler almasına engel olamadı.

Bowen’sa nefes alıp almadığından bile emin değildi. Tamsyn’in elleri kuşağına gittiğinde kalbinin durduğunu hissetti.

Sabahlık omuzlarından kaydı. Tamsyn artık tamamen çıplaktı. Mükemmel ve olağanüstü bir vaziyette. Teni tam da

Bowen'ın hayal ettiği gibi altın renginde parlıyordu; memeleri tam avuçlarına göreydi, meme uçları sıcak odada bile dimdikti. Aziz Bugi, Aziz Cian ve aklına gelen tüm azizler aşkına, köşedeki aynayı tamamen unutmuştu.

Tamsyn orada öylece dururken Bowen onun her kıvrımını görebiliyordu. Kalçasının hattını, bel çukurundaki gamzeleri ve şimdiye dek gördüğü en güzel, en dolgun popoyu.

“Sen bir dünya harikasısın,” dedi. Kelimeleri sert ve boğuk çıksa da Tamsyn belli ki beğenmişti çünkü o muhteşem dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Bunu bana daha önce de söylemiştin,” dedi, bir adım atıp ayağıyla sabahlığını kenara iterken. “Ama o zaman e-postayla yazmıştın. Doğrudan ağzından duymak çok başka.”

“Seni böyle görmek de çok başka,” diyebildi Bowen. Tamsyn kahkaha attı ve uzun esmer saçlarını omuzlarından geriye savurdu.

Yaklaştıkça Bowen'ın elleri istemsizce küvetin kenarına sıkıca tutundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu, aleti sertleşmişti ve her bir hücresi Tamsyn için sızlıyordu.

“Eğer buraya bana düşündüğümünden de güzel olduğunu kanıtlamaya geldiyse başardın,” dedi Bowen. “Ama eğer şimdi çıkmazsan...”

“Çıkmıyorum,” dedi Tamsyn. Küvetin kenarına kadar gelmişti artık, gözleri utanmazca Bowen'ın üzerinde dolaşıyordu.

“Senin kuralındı,” diye hatırlattı Bowen. Tamsyn yine güldü, narin ayağını kaldırıp yavaşça suya soktu.

Parmak uçları Bowen'ın bacağına hafifçe okşarken bu küçük temas bile sanki elektrik çarpmış gibi onu yerinden sıçrattı.

“Bowen, 1957 yılındayız. Hiç doğmama ihtimalin var. Belki de sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağız. Kuralıma artık bir siktir çekmek gerekmez mi sence de?”

Bowen cevap vermedi.

En azından kelimelerle değil.

Bunun yerine ellerini Tamsyn'in beline dolayıp onu küvetin içine, kollarının arasına çekti.

Tamsyn kahkaha atarak, paldır küldür Bowen'ın ıslak, çıplak vücuduna kapaklandı; dizleri Bowen'ın uyluklarının iki yanına gelirken su etrafa sıçradı. Ama sonra Bowen yüzünü ellerinin arasına alıp onu öptü. İçinde tuttuğu özlemi, arzuyu, *sevgiyi* dudaklarına yansıttı; Londra'daki *pub*da buluştukları o ilk geceden beri bastırmaya çalıştığı her şeyi.

Bu çok fazla, diye düşündü Bowen. Fazla ateşli, fazla aç, fazla hevesliydi... Ama artık kendine engel olamıyordu. Onu çok uzun zamandır istiyordu. Derken Tamsyn'in de kollarını boynuna doladığını hissetti; bir kolunu sıkıca omzuna sararken öteki elini saçlarına gömdü. Acıtacak kadar sertti ama Tanrı aşkına, aynı zamanda öyle güzeldi ki Bowen inledi.

İkisi birbirine sıkıca yapışmıştı. Kaygan bedenleri sıcak suyla parlıyordu. Dudakları, neredeyse su kadar sıcaktı. Tamsyn'in dilise en az hatırladığı kadar tatlı ve kusursuzdu. Bowen elini aşağı kaydırarak avucunu Tamsyn'in memesine yerleştirdi, başparmağıyla meme ucunu ileri geri okşarken Tamsyn şimdiye kadar duyduğu en muhtaç, en şehvetli iniltileri çıkardı.

Tamsyn'in kolu hâlâ Bowen'ın ensesindeydi, ağzı hâlâ dudaklarını yiyip bitiriyordu. Sonra Bowen'ın elini tutup aşağı doğru götürdü; parmakları karnının üzerinden kalçasına kayd ve işte o anda Bowen *onu* hissetti; bacaklarının arasındaki o yumuşak tüyleri, teninin sıcaklığını, bedeninin ıslaklığını.

Tamsyn onu öptü, Bowen'ın elini orada tutup utanmazca kalçasını kıpırdatarak yön verdi. Bowen ondan ne isterse alabilmekten, parmaklarıyla onu doruğa çıkaracak kadar ileri gidebilmekten epey hoşlanmıştı. Oysa bundan çok daha fazlasını istiyordu.

Dudaklarını onunkinden koparmak Bowen için çok zordu, Tamsyn itiraz edercesine inlese de Bowen eğilip başını göğsüne götürdü, bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı, sonra dış-

ledi. Tamsyn'in başı geriye düştü, saçlarının uçları suyun üzerinde yüzüyordu.

Tamsyn elini Bowen'ın elinden kurtarıp küvetin kenarına tutundu ama Bowen'ın parmakları olduğu yerde kaldı.

"Ne istediğini söyle bana," dediğinde Tamsyn sesini memelerinde hissetti. O sırada Bowen daha nazik, daha yumuşak hareketlerle onu okşamaya devam ediyordu.

"Seni," diye inledi Tamsyn, gözleri kapalıydı. Bowen'ın kalbi sanki biri yumruklamış gibi sıkıştı.

"Buraya girdiğinde sabahlığını yere bırakmandan anlamıştım zaten, güzelim," dedi Bowen. Tamsyn gülmeye çalıştı ama o parmaklarını biraz daha bastırınca gülüşü iniltiye dönüştü. "Neden hoşlanırsın onu söyle. Nerene dokunmamı istersin?"

Tamsyn başını kaldırıp elini Bowen'ın ıslak saçlarına geçirerek iyice sıktı.

"Beni becermeni istiyorum," dedi nefes nefese. Ve o anda Bowen'ın ciğerlerindeki bütün hava çekilip gitti.

"Ah, *calon bach*," diye mırıldandı Bowen, sonra onu tekrar öptü. Dudaklarının tadı hatırladığı kadar güzeldi.

Hatta rüyalarında bile böylesini tatmamıştı.

"Uzun zaman oldu, *cariad*," dedi dudakları Tamsyn'in boynuna kayarken. Bowen, Tamsyn'in saçlarını daha sıkı çekiştirmesine neden olan o noktaya ulaşmıştı. "İstiyorum. İnan bana, istiyorum."

"Üstelik gayet de yapabilecek gibisin," diye karşılık verdi Tamsyn. Boşta kalan eli suyun altında aletini kavradı. Bowen alnını Tamsyn'in köprücük kemiğine dayayıp kendini utandırmamak için var gücüyle direndi.

"Değilim," dedi Bowen, Tamsyn'in eli hareket etmeye başlayıp son beyin hücrelerini de söküp alırken.

"Ama..."

Başını kaldırıp bir elini Tamsyn'in yanağına koydu. Tamsyn'in avucuna yaslanmasını, kehribar rengi buğulu bakışlarını, şişmiş dudaklarını izledi.

LANETLİ DÜĞÜN

“Tamsyn, neredeyse beş yıldır bir kadınla yatağa girmedim.”

“Ama beni yatağa atmıyorsun,” dedi Tamsyn, parmaklarıyla aletini sıkıca kavradı. “Banyoda götürüyorsun.”

Bowen boğuk bir kahkaha attı, gözlerini kapadı ve elini suyun altına daldırarak Tamsyn’in hareketlerini durdurdu.

“Demek istediğim... Seni gördüğüm andan beri istiyorum. Bunu binlerce kez düşündüm. Milyonlarca kez bile olabilir. Ama bilmiyorum... Sana sert davranabilirim. Bana öyle hisler yaşıtıyorsun ki... Tanrım, beni çıldırtıyorsun.”

Tamsyn kaşlarını kaldırdı. “Bu kötü bir şey mi?”

“Sen daha iyisini hak ediyorsun,” dedi Bowen. Artık sadece seksten bahsetmediğini biliyordu. “Yumuşak çarşaflar... centilmenlik falan filan, bilmiyorum işte.”

Tamsyn’in yüzündeki gülümseme teni kadar yumuşak, etraflarını saran su kadar sıcaktı. Sonra iki avucunu Bowen’ın yanaklarına koydu.

“Bowen,” dedi yanaklarındaki gamzelerden biri belirirken. “İnan bana şu an aklıma gelen son şey yumuşak çarşaflar ya da centilmenlik. Ben bunları istemiyorum. Onları zaten *tattım*. İstediğim sensin. Vahşi hâlin. Sert hâlin. Her şeyinle sen.”

Bowen’ın elleri suyun altında kayıp kalçasını kavradı. Tamsyn öne eğildi, dişleriyle Bowen’ın alt dudaklarını hafifçe ısırıldı.

“Ben de bunu istiyorum,” dedi Tamsyn neredeyse mırıldanır gibi ve sözlerini bir ısılıkla noktaladı. Bowen’ın parmakları kıpırdandığında, “Hemen. Şimdi,” dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tamsyn'e birkaç saat önce küvette sevişmek hakkında ne düşündüğünü sorsaydınız bunun abartıldığını söylerdi. Filmlerde seksi görünen ama gerçekte asla o kadar iyi olmayan şeylerden biri olduğunu iddia ederdi.

Ama bu, Bowen Penhallow'un bulunduğu bir küvetin içine girmeden önceydi.

Bowen'in yine karşı çıkabileceğini düşünmüştü; şövalye edasıyla bu işi yapamayacaklarını söylemesini beklemişti.

Fakat Bowen bunun yerine iki derin nefes almış, gözlerini hiç ayırmadan ona baktıktan sonra kükremişti; hem de gerçek bir kükreme. Tamsyn'in yapabildiği tek şey, can havliyle ona sarılmak olmuştu. Bowen onu kollarına çekip nefesini kesene kadar öpmüştü.

Bowen haklıydı, gerçekten sertti.

Vahşiydi.

Ama mükemmeldi.

Dilleri birbirine dolanırken Tamsyn ellerini Bowen'in ıslak kollarına kaydırды. Onu sıkı sıkı tutarken kaslarının gerilmesi Tamsyn'in hoşuna gitmişti. Daha da çok hoşuna giden şeyse, Bowen'in aniden doğrulup onu belinden tutarak kolayca kaldırması ve karnı küvetin kenarına dayanana dek ters çevirmesi olmuştu. Tamsyn dizlerinin üzerinde küvetin kenara tutunup bacaklarını iyice açtı.

Bowen arkasındaydı; Tamsyn'in saçlarını yana çekip ensesini öptü, sonra daha aşağı indi. Dudakları omurgasının üzerinden geçti. Tamsyn gözlerini açabilecek hâle geldiğinde Bowen'in onu neden bu şekilde konumlandırдыğını anladı.

Ayna.

Tamsyn aynada kendini görebiliyordu; ıslak saçlarını, kızarmış tenini, kendinden geçmiş bakışlarını, hızlı hızlı kalkıp inen göğsünü. Küvetin kenarına tutunuyordu, Bowen'sa arkasında duruyordu.

O da dizlerinin üzerindeydi, ıslak saçları geriye taranmıştı, sakalından su damlıyordu. Küvetin suyu yere taşıyordu. Tamsyn, göğsünde kıvrılan koyu renkli kıllara, lambanın ışığında parlayan küçük gümüş madalyona, yüzündeki odaklanmış ifadeye takılıp kaldı. Bowen kalçasının kıvrımını sıvazladı, sonra elini tam da Tamsyn'in istediği yere kaydırdı.

Parmakları güçlüydü, baskısı kusursuzdu. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun belli ki bu konuda becerilerini yitirmemişti.

Tamsyn, Bowen'ın hayatına giren önceki kadınlardan öğrendiği şeyleri kıskanmalı mıydı emin değildi ama o an bunların hiçbir önemi yoktu. Çünkü o anda Bowen'ın elleri *onun* üzerindeydi ve sanki yeni keşfettiği büyümlü bir hazineymiş gibi *onun* bedenine bakıyordu.

Bowen dizini kullanarak Tamsyn'in bacaklarını biraz daha araladı ve parmaklarını biraz daha derinlere daldırdı. Bu hareket Tamsyn'in ürpermesine ve gözlerini kapamasına neden oldu.

Ama sonra Bowen diğer eliyle saçlarını kavrayıp başını geriye yatırdığında Tamsyn gözlerini yeniden açtı.

"Kendine bak," dedi Bowen, Tamsyn'in rüyalarından fırlamış gibi bir sesle. "Ne kadar güzel olduğunu gör."

Gerçekten de güzeldi. Islak saçlarıyla, pembeleşmiş teniyle, nefes nefese kaldığından aralanmış dudaklarıyla... Memeleri küvete garip bir açıyla bastırılmış olsa da hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Çünkü Bowen'ın gözleri aynadan onunkilere kilitlenmişti; yüzündeki o ciddi ifadeyi daha önce görmüştü ama asla bu şekilde değildi.

Asla ona karşı değildi.

Ve işte, bir yıl boyunca kurduğu tüm o hayallerin aslında boşuna olduğunu fark etti. Çünkü hiçbir şey –ama hiçbir şey– gerçeğiyle kıyaslanamazdı.

Bowen’in eli bacaklarının arasına kaydığında bu kez gözlerini kapamadı. Onu aynadan izledi; elinin hareketini, kaslarının gerilişini, küvetin kenarı kapatsa da orada ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Tamsyn artık orgazma çok yakındı, neredeyse doruğa varmak üzereydi. Ama Bowen’in inlediğini ve arkasında aletinin sertleştiğini hissedince dizlerini daha da açtı. “Şimdi,” diye inledi. “Lütfen, Bowen, şimdi.”

Tanrı, verilen emri yerine getirmeyi bilen adamları severdi. Bowen kolayca içine girdi. Dolgunluğu ve dokunuşları birleşince Tamsyn ânında çözüldü. Çığlıkları fayanslarda yankılandı.

Bowen da inledi, elleri Tamsyn’in kalçasını sımsıkı kavramıştı. İtişleriyle su dalgalanıyor, Tamsyn aynadaki görüntüsüne kilitlenmiş, gözlerini ayıramıyordu. O kadar güzeldi ki... Yüzü, acıyla karıştırılabilecek kadar yoğun bir hazla gerilmişti. Of, Bowen’a çok fena âşıktı.

Bütünüyle, çılgınlar gibi âşıktı.

Bowen aynada onunla göz göze geldiğinde, Tamsyn onun da aynı şekilde kendisine âşık olduğunu düşündü. Bu düşünce bile bedenini yeniden titretmeye yetmişti. Başı öne düştü, saçları fayansın üzerine akan suya değdi. Bowen son bir hamleyle içinden çıktı ve eli aletine kaydı ama Tamsyn onu beklemedi. Arkaya uzanıp onu kavradı, birkaç kez sıktı ve Bowen’ın boşalırken hazdan inlediğini duydu. Doruğa ulaşırken sıcaklığı Tamsyn’in avucuna yayıldı. İkisi de öylece, nefes nefese durdular.

Bitiklerdi.

Dağılmışlardı.

Hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışan Bowen, “Senin için yeterince vahşi miydi?” diye sordu.

Tamsyn espri yapmak istedi. Aklında en az altı tane kurt adam şakası vardı. Ama söyleyebildiği tek şey kısık sesle, “Evet,” demek oldu.

Bowen’ın kahkahası, Tamsyn’in hayatında duyduğu en güzel şeydi.

“Bu aslında sinir bozucuydu,” dedi Tamsyn birkaç dakika sonra. Kurulanıp devasa yataklarına girmişlerdi. Bu gece oda daha sıcaktı, şömineyi harlamışlardı. Ama onları asıl ısıtan banyodan yeni çıkmış olmalarıydı. Banyoda yaşananlardan sonra pijama giymeye bile gerek duymamışlardı. Örtünün altında çıplak yatıyorlardı.

“Ne? Ne dedin?” diye sordu Bowen, başını çevirip ona bakarken. Saçları kurumaya başlamıştı, bukleleri dağılmıştı, öyle tatlı görünüyordu ki Tamsyn birini parmağına dolama isteğini güçlkle bastırdı.

“Sinir bozucuydu,” diye tekrarladı Tamsyn, iç çekip sırtüstü dönerken. Örtü beline kadar kaymıştı ama umursamadı. Bir eli başının üzerindeydi, diğeri yatağa yayılmıştı.

“Seks... seks mi?” dedi Bowen. “Yani seks mi sinir bozucuydu?”

“Ah, hayır. Seks *inanılmazdı*,” dedi Tamsyn başını iki yana sallayarak, sonra dönüp ona baktı. “İşte asıl sinir bozucu olan bu. Zaten çok zekisin, çok yakışıklısın, bir de üstüne bu kadar iyi sevişiyorsun. Bu biraz fazla olmuyor mu? Siz Britanyalıların dediği gibi, *gereksiz abartı*.”

Bowen yan dönüp yanağını eline dayadı ve gülümseyerek ona baktı.

“Son derece zeki bir adam olduğumu düşünüyorum, Tamsyn ama seninle konuşmak bazen... bilmiyorum, Yunancadan Galceye, sonra da unutulmuş ya da unutulmaya yüz tutmuş bir dile çeviri yapmak gibi. Mesela Korn diline.”

“Ya da falan filan,” diye onun lafını tamamladı Tamsyn. Bowen gülümsedi, elini uzatıp meme ucunu hafifçe sıktı.

“Aramızda bir şeylerin değişmediğini görmek güzel,” dedi Bowen. “Ne olursa olsun bana laf yetiştirmeye devam ediyorsun.”

“Aynen öyle,” dedi Tamsyn. “1957’de sonsuza kadar sıkışıp kalsak bile sana laf yetiştirmeye devam edeceğim.”

Bowen’in yüzü o an daha ciddi bir hâl aldı. Parmağını Tamsyn’in burnunun üzerinde gezdirdi.

“Burada sıkışıp kalmayacağız,” dedi. “Biz bile birbirimizi bulmuşken Harri ile Elspeth’i yeniden bir araya getirmek ne kadar zor olabilir ki?”

“Belki de onları o sihirli banyoya kapamalıyız,” diye önerdi Tamsyn. Bowen’in yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görmek onu öylesine eğlendirdi ki gülmekten kendini alamadı. “Bowen, senin var olabilmen için büyükannenle büyükbabanın sevişmesi gerekiyor, farkındasın değil mi?”

“Bunu entelektüel düzeyde kabul edebilirim ama düşünmek... ya da Tanrı korusun, gözümde canlandırmak istemem.”

“Peki,” dedi Tamsyn içini çekerek ve yatakta biraz daha aşağı kaydı. “Yarın ilk iş onların arasını düzeltmek için bir plan yapacağız. Hem de sana büyükannenle büyükbabanın seviştiğini *düşündürtmeyecek* bir plan.”

“*Sevişmek* deme.”

“Yatmak.”

“Kes şunu.”

“Bellemek.”

“İşte bu gerçekten garip bir tanım. Hiçbir zaman anlamamışımdır.”

Tamsyn kocaman bir gülümsemeyle ona uzandı; tatmin olmuştu, mutluydu. Hem de fazlasıyla mutluydu, hatta *korkulacak* kadar. Bowen’in ona dokunuşuna bu kadar rahat adapte olması tarifsiz bir haz veriyordu. Bowen burnunu Tamsyn’in çene hattı

LANETLİ DÜĞÜN

boyunca dolaştırdı, ıslak dudaklarıyla kulağının hemen altına bir öpücük kondurdu.

“Ama o işi yarın düşüneceğiz,” dedi Tamsyn, bacağını Bowen’ın üzerine atarken. “Şimdi söyle bakalım, bana az önce yumuşak çarşafların üstünde sevişmeyi hak ettiğimi falan mı söylemiştin?”

Ertesi sabah Bowen kahvaltı masasında oturmuş, kahvesini yudumlarken büyükbabasına ve büyükannesine bakıyordu.

Şu anda birbirleriyle konuşmuyorlardı, hatta yumurtalarını yerken inatla birbirlerini görmezden geliyorlardı. Bowen'sa Tamsyn'in bir an önce çıkıp gelmesini diliyordu. Çünkü şu "ikisini yeniden bir araya getirme" planına nereden başlanacağını en iyi onun bileceğinden emindi.

Tabii, Tamsyn'in uyuyakalması için ona bolca sebep verdin, diye düşündü kahve kupasının ardına sakladığı belli belirsiz sırtışı kontrol etmeye çalışarak. Normalde böyle sırtışlar Wells'in işiydi, onun değil. Ama gecenin büyük kısmını hayallerindeki kadınla sevişerek geçirmişti; bu sırtışı fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu. Zihninde hâlâ düne dair anılar dönüp duruyordu.

Tamsyn'in küvetteki hâli, ıslak teni, buharla dolan banyo...

Çarşafların arasında biraz olsun utangaç görünmeyen Tamsyn, tırnaklarını Bowen'ın sırtına geçiren Tamsyn, parmaklarını saçlarına dolayan Tamsyn, Bowen onu öpüp emdiğinde nefes nefese adını söyleyen Tamsyn, dudaklarının altında kıpırdanan kasıkları...

Bowen boğazını temizledi, aklını dağıtmak için gümüş bir demlikten kendine tekrar kahve doldurdu. Çünkü kahvaltı masasında, büyükbabasıyla büyükannesinin yanında otururken sertleşmek şu anda isteyeceği en son şeydi. Onlar gerçekten Bowen'ın büyükbabası ve büyükannesi olduğunu *bilmese* bile.

Gözleri yeniden kapıya kaydı, Tamsyn'in çıkagelmesini umuyordu ama nafileydi. Kahvaltı odasına giren tek kişi Emerald'dı;

altın saçlarını bu kez siyah kadife bir kurdeleyle toplamıştı, elinde yine bir kitap vardı.

Kitaba o kadar dalmıştı ki neredeyse kapının yanındaki Ming vazosuna çarpıyordu. Son anda “Ah!” diyerek irkilip durabildi. Vazo kaidesinde sallansa da Emerald hemen tek eliyle onu tutup dengeledi. Bunu yaparken öbür elindeki kitap hafifçe eğildi ve sayfaların arasına sıkıştırılmış daha küçük, ince başka bir kitap kayıp yere düştü.

Yanakları kıpkırmızı kesilen genç kız hemen eğilip kitabı alırken Bowen görmemiş gibi yaptı. Muhtemelen okumaması gereken bir şeydi, belki biraz “müstehcen” bir eserdi. Rhys da gençken büyü kitaplarının arasına gizlice erkek dergileri sıkıştırırdı, Bowen bunu biliyordu ama Emerald’ı zor durumda bırakmak niyetinde değildi.

Harri ve Elspeth fark etmiş gibi görünmüyordu, Emerald masadaki yerine geçti ve ortaya konmuş kızarmış ekmek sepetine uzandı. Bir dilim ekmeğe tereyağı ve marmelat sürdükten sonra bir elinde kitap, diğerinde kızarmış ekmekle okumaya geri döndü.

“Leydi Meredith seni masada okurken görürse kafanı koparır,” dedi Elspeth. Emerald omuz silkti.

“Madoc kendini gizli odalardan birine kilitlemiş. Kimse hangisi olduğunu bulamıyor. Leydi Meredith bir süre orada oyalanır.”

“Peki, sen hangi oda olduğunu biliyor musun?” diye sordu Bowen. Emerald kitabın üzerinden gözlerini ona dikti. Kocaman ela gözleri vardı; bir gün çok güzel bir kadına dönüşeceğine şüphe yoktu. Ama şu anda gergin bir ergenlik çağı geçirdiği apaçık ortadaydı.

“Belki,” dedi Emerald, ekmeğinden bir ısırık alıp yeniden kitabına döndü.

Başını iki yana sallayan Bowen dikkatini tekrar Elspeth ile Harri’ye çevirdi. “Peki Harri, sen Penhallowların hangi kolundan-sın?” diye sordu. Sanki cevabı zaten bilmiyormuş gibi.

“İşe yaramaz olanından,” diye yanıtladı Elspeth onun yerine. “Büyüsü zayıflamaya başlamış olan koldan. Bu yüzden onu *sahte vaatlerle* güçlü bir cadı gelin bulmaya gönderdiler.”

“Sahte mi?” diye tekrarladı Harri, gözlüğünün ardındaki gözleri kocaman açıldı. “Ben seni gerçekten sevdim, Ellie. Zaten bu yüzden sana evlenme teklif ettim.”

“Hah,” dedi Elspeth. “Babanın buyruğunun bununla bir ilgisi yoktu yani?”

Ellerini havaya kaldıran Harri, sandalyede dönerek doğrudan eski nişanlısına baktı. “Elbette babam güçlü bir gelin seçmemi istedi. Tabii ki aileye yeniden güçlü bir cadı kanının katılmasını istedi, özellikle de Gryffud–” Birden sustu, gözleri Emerald’a kaydı, ardından sözlerini düzeltti. “Gryffud otuz yıl önce Amerika’ya gittikten sonra. Gerçek bir gücü olan son Penhallow oydu.”

Ve o güçlerin çoğunu Graves Glen’deki Jones kadınlarından çaldı, diye düşündü Bowen. Ama babasından önceki nesillerin o kadar da güçlü sayılmamış olması ilginçti. Öyle ki Harri’nin babası, soylarını kuvvetlendirecek kadar güçlü bir gelin bulması için oğlunu başka diyarlara göndermişti.

Bowen ilk kez karşısındaki bu insanları büyükbabasıyla büyükannesi olarak değil, babasının anne babası olarak gördü. Belki de bu yüzden büyü gücünü böylesine takıntı hâline getirmişti. Çünkü güçleri ellerinden neredeyse kayıp gitmişti. Ta ki Elspeth o gücü yeniden genlerine katana kadar.

Bowen, Elspeth’te babasının mizacını görebiliyordu: dimdik çenesi, belirgin elmacık kemikleri, dudaklarının inatçı kıvrılışı... Bowen son bir yıl içinde ilk kez hüzünlendi. Simon hiçbir zaman hak ettikleri gibi bir baba olmamıştı. Her şey burada mı başlamıştı? Büyükbabası ve büyükannesinin o dillere destan aşk hikâyesi, aslında onun sandığından daha karanlık, daha ticari bir şey olabilir miydi?

Lanet olsun, bu ikisi gerçekten birlikte olmalı mıydı?

Bowen hâlâ bunları düşünürken Tamsyn kapıda belirdi. Bu sabah siyah-beyaz ekoseli bir etek giymişti; belinde beyaz bir kemer vardı, üzerineyse vücut hatlarını ortaya çıkaran beyaz bir kazak geçirmişti. Bowen artık bu kıvrımları elleriyle de dudaklarıyla da ezberlemişti. Koyu renk saçlarını ensesinde alçak bir topuz yapmıştı.

Epey havalı ve şık görünüyordu. Bowen onun bu kusursuz hâlini bozmayı öyle çok istiyordu ki.

Tamsyn onu görünce yanakları kızardı ama sonra Harri ile Elspeth'i fark etti, yüzünde parlak bir gülümsemeyle, neşeli neşeli, "Günaydın!" diyerek içeri girdi.

Yan büfede tabağını doldurduktan sonra Bowen'ın yanına oturdu. Bacağı masanın altında onun bacağına değdi. Neyse ki evliymiş gibi davrandıkları için Bowen'ın eğilip şakağından öpmesi ve kulağına fısıldaması son derece doğal görünüyordu. "*Bore dai, cariad.*"

Tamsyn'in yüzü iyice kızardı ama bunu küçük bir kahkahayla geçiştirip peçetesini kucağına serdi.

"Bir gün Galce öğrenmeliyim, böylece bana neler dediğini anlayabilirim. Cariad belki de *baş belası* falan demektir, kim bilir."

"*Sevgilim* demek," diye açıkladı Harri. Tamsyn o an gözlerinde neredeyse dayanılmaz bir yumuşaklıkla Bowen'a döndü.

"Ah," dedi kısık sesle. "Bu... yani şey... güzelmiş."

Bowen, Tamsyn'in dün gece ona söylediği şeyleri hatırlamasını umuyordu. Çünkü onlardan bazıları kahvaltı masasında, büyükbabası, büyükannesi ve bir genç kızın yanında yüksek sesle söylenmeye uygun değildi.

"O sözü sen de bana bir kere söylemiştin," dedi Elspeth aniden, Harri'ye dönerek. "Evlenme teklifi ettiğinde. Sanırım senden duyduğum son sevgi sözü buydu."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Harri. "Sana hep *blodyn tatws* derdim."

“*Patates çiçeği* demek,” dedi Elspeth kuru bir sesle. “Ne romantik bir iltifat ama.”

“Büyükbabam büyükanne hep böyle derdi,” dedi Harri yumuşak bir sesle. Bir anlığına göz göze geldiler, bakışları birbirine kilitlendi.

Bowen nefesini tuttuğunu fark etti. Tamsyn masanın altından onun elini yakaladı. Bowen elini sıktı çünkü onun gördüğünü kendisi de görüyordu. Büyükanneyle büyükbabasının arasında bir sıcaklık vardı. Bir bağlılık.

Belki de aşk.

Sonra Elspeth omuz silkip tekrar tabağına döndü. “Eh, o zamanlar gayet güzel bir manipölasyon numarasıydı, değil mi?”

Harri söylenerek ayağına fırladı, peçetesini sandalyenin üzerine fırlatıp öfkeyle odadan çıktı.

“Ne kadar dramatik,” diye mırıldandı Elspeth kendi kendine. Sonra peçetesiyle dudaklarını usulca silip ayağına kalktı. “İşte bu yüzden onunla iki gün içinde evlenme fikri bana tiksindirici geliyor. O adam beni asla gerçekten sevmeyi ve ben bundan daha iyisini hak ediyorum. Hak ettiğim... sizin aranızda olan şey,” dedi Bowen’la Tamsyn’i işaret ederek.

Bunu söyledikten sonra o da odadan çıktı. Tamsyn arkasına yaslanıp derin bir iç çekti. “Bu ikisi umutsuz vaka,” dedi.

Masanın ucundan Emerald’ın sesi geldi. “Onların yeniden bir araya gelmesini istiyorsunuz. Neden?”

Bowen irkilerek başını kaldırdı. Kitabını okurken kızarmış ekmeğini kemirmeye devam eden kıza baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Sizi konuşurken duydum,” dedi Emerald gayet kayıtsız bir sesle. “Dün, siz koridordayken.” Sonra iri ela gözlerini kitabının üzerinden onlara dikip, “Aslında ben pek çok şey duyarım,” dedi.

Bowen dehşet içinde, *Acaba dün geceyi mi kastetti*, diye düşündü. Peki, Emerald’ın odası hangi cehennemin dibindeydi?

LANETLİ DÜĞÜN

Ama sonra kız kitabını ve kızarmış ekmeğini bir kenara koyup kollarını zarifçe masanın üzerinde birleştirdi. “Burada olmanızın sebebi düğüne davet edilmeniz değil, kazara büyü bir tür yolculuk yaptınız. Siz gelecekte geliyorsunuz. Bir büyü sizi buraya getirdi ve şimdi de geldiğiniz yere dönmeye çalışıyorsunuz.”

Öne doğru eğildi, saçlarının uçları kızarmış ekmek kırıntılarını süpürüyordu.

“Yaşadığınız yer uzayda mı?” diye sordu alçak sesle. “Yoksa uçan arabalarınız mı var? Ya da durun.” Elini kaldırdı. “Söylemeyin, günü geldiğinde kendim öğrenmek istiyorum. Çok uzun yaşamayı ve göz korkutan yaşlı bir kadın olmayı planlıyorum.”

“Şimdiden epey göz korkutan bir çocuksun bence, yani doğru yoldasın,” dedi Tamsyn.

“Teşekkür ederim.” Emerald gülümsedi. “Sizden biri onlarla akraba olduğu için Harri’yle Elspeth’i evlendirmeye çalışıyorsunuz, değil mi? Tahminim” –parmağını Bowen’a doğrulttu– “sensin çünkü Harri’yle soyadınız aynı. Hem Elspeth’le ifadeleriniz de tıpatıp birbirine benziyor. Sanki köpek pisliğine basmışsınız gibi bakıyorsunuz.”

Bowen kaşlarını çatı. “Ben öyle bakmıyorum.”

“Şu anda bakıyorsun,” diye itiraz etti Emerald. Tamsyn de iyice eğilip Bowen’ın yüzünü inceledi, sonra başını sallayarak onayladı.

“Evet, biraz öyle görünüyor.” Sonra dikkatini tekrar Emerald’a çevirdi. “Sen belli ki zeki ve göz korkutan birisin. Peki, bu ikisini nasıl bir araya getireceğimiz konusunda bir fikrin var mı?”

Emerald yüzünü buruşturdu, düşünceli bir hâle büründü. Sonra, “Size yardım edersem bana büyü öğretir misiniz?” diye sordu.

“Ben cadı değilim,” dedi Tamsyn ama Emerald başını iki yana sallayıp Bowen’ı işaret etti.

“Onu kastetmiştim. Bana büyü öğretir misin?”

Bowen sandalyesinde kıpırdandı, masanın altında bacaklarını uzattı.

“Yapamam, tatlım,” dedi. “Bu öğretilebilecek bir şey değil, ya cadısındır ya da değilsindir.”

“Hiç sonradan cadı olan biriyle karşılaştın mı?” diye sordu. “Yani... belki hep içlerinde vardı da kimse bilmiyordu, bir anda büyü yapabildiklerini fark ettiler falan?”

Tamsyn haklıydı; Emerald hem zeki hem de ürkütücüydü. Ama o kocaman gözlerle Bowen’a baktığında, Bowen onun aslında hâlâ bir çocuk olduğunu hatırladı. Bu çocuğun asıl hayali bir prenses değil, gizli bir cadı olduğunu öğrenmekti. Bowen’ın anlayışla karşıladığı ama bir fanteziden ibaret olduğunu bildiği bir hayal.

“Üzgünüm, tatlım,” dedi yine başını sallayarak. “Böyle bir şey mümkün olsa bile benim büyüüm şu an çalışmıyor. Görünüşe göre zaman yolculuğu yüzünden o iş biraz sikild– karıştı.”

“Benim yanımda o tür sözler söyleyebilirsin,” dedi Emerald neşeyle. “O kelimeyi çok duydum. Ayrıca dün gece ikinizin o kelimeyi *uyguladığını* da duydum.”

“Şey, izninizle gidip kendimi Noel kütüğünün üzerine atacığım, hemen dönerim,” dedi Tamsyn ayağa kalkarken. Ama Bowen eteğinden tutup onu tekrar yerine oturttu.

“Başkasının konuşmalarını gizlice dinlemek hoş değil, hele kahvaltıda dile getirmek hiç değil,” dedi Bowen, babasının ya da en azından Wells’in ses tonunu kullanmaya çalışarak.

İşe yaramış olmalıydı çünkü Emerald biraz utanmış gibi başını eğdi, sonra yeniden kaldırıp, “Özür dilerim. Ama yine de size yardım edeceğim. Bana büyü öğretmeseniz bile,” dedi.

“Peki, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu Tamsyn ama Emerald cevap veremedi. Evin içinden tiz bir çığlık yükseldi. Ardından Leydi Meredith’in sesi duyuldu. “Rhiannon aşkına, Madoc! Sen ne zaman akıllanacaksın?! Evet evet, Caradoc, onun daha dört yaşında olduğunu gayet farkındayım ama bu bir bahane olamaz! İnsan nasıl bir *tablonun* içine hapsolür ki?”

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Leydi Meredith tüm kaleyi yıkabilecek kadar gür bir sesle, “EMERALD!” diye bağırdı.

“Beni görmediniz, duymadınız. Sonra konuşuruz,” dedi Emerald alelacele ve kitabını kaptığı gibi kahvaltı salonundan fırladı.

Bowen dün gecedan beri ilk kez Tamsyn’le yalnız kalmıştı; ya da bu kocaman, lanet olası malikânede biri ne kadar yalnız kalabilirse artık. Ama bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

Ayağını Tamsyn’in sandalyesinin bacağına dolayıp bir hamlede kendine çektiğinde Tamsyn sendeleyerek ona çarptı. Kıkırdarak Bowen’in kucağına oturdu.

“Kadınlara hoyrat davranma huyun hakkında sizinle konuşmalıyız, Bowen,” dedi ama parmakları şimdiden omuzlarında dolaşmaya başlamıştı, alt dudağını ısırarak sanki kahvaltı menüsündeki bir seçenekmiş gibi Bowen’a bakıyordu. Böylece Bowen, onun bundan pek de şikâyetçi olmadığını anladı.

“Kadınlara hoyrat davranmak mı?” dedi, yüzünü onun boynuna gömerek. Tamsyn’in portakal ve karanfil kokusunu içine çekti, tıpkı Noel gibi kokuyordu. “Sadece sana.”

“Sadece bana mı?” dedi Tamsyn, biraz geri çekilip gözlerinin içine bakarak. “Şimdilik sadece bana mı?”

Tamsyn dalga geçiyordu ya da öyle görünüyordu ama Bowen gözlerindeki saklı kırılganlığı ve asıl soruyu görebiliyordu, bu yüzden sorusunu cevapladı.

“Sadece sana,” dedi yeniden, söylediklerini anladığından emin olmak ister gibi gözlerini Tamsyn’in gözlerine dikerek.

Tamsyn yutkundu, ardından eğilip onu öptü. Sabah için fazla tutkulu, fazla ateşliydi belki ama Bowen’ın umurunda değildi. Bu kadın söz konusu olduğunda neyin ortama uygun, neyin doğru olduğunun hiçbir önemi yoktu.

Parmaklarını Tamsyn’in belinden yukarı kaydırmış, beyaz kazağının altında yumuşak tenini keşfetmeye başlamıştı ki birden kapıdan hafif bir boğaz temizleme sesi geldi.

İstemedenden geri çekildiğinde, kahvaltı işine bakan hizmetçilerden birinin koridorda dikildiğini gördü. Tamsyn telaşla Bowen'ın kucağından kalkmaya çalıştı.

Bowen onu sıkıca kavrayarak yerinde tutarken aileden gelen o soğuk kibri sesine yansıtarak, "Ne var?" dedi.

Tamsyn omuzlarını biraz daha sıktı, demek ki Bowen'ın bu hâlinden hoşlanmıştı.

Bowen'ın ileride daha detaylı keşfetmek istediği bir şeydi bu.

Uşak eldivenli yumruğunu ağzına götürüp boğazını temizledikten sonra, "Sizi görmek isteyen biri var. İkinizi de," dedi.

Tamsyn kafası karışmış hâlde Bowen'a baktı ama o omuz silmekle yetindi. Ardından nazikçe onu kucağından kaldırıp elinden tuttu ve daha sabah saat dokuz olmadan yakalanan iki insanın gösterebileceği en vakur tavırla odadan çıkarıp büyük fuayeye yürüdü.

Üst katta Madoc hâlâ çığlık atıyordu, Leydi Meredith'se, "O sadece bir kaz tablosu, yavrucuğum, bu kadar korkutucu ne olabilir ki?" diyordu.

Ama Bowen'ın gözü ön kapıdaydı. Orada, bir gün önce de giydiği güve yeniği hırkasıyla Lowri duruyordu. Yanında o lanet sepet, sepette de gözlerini usul usul kırparak onlara bakan kara kedi vardı.

"Lowri!" diye seslendi Tamsyn, Bowen'ın elini bırakıp yaşlı kadına doğru koşarak. "Bizim için bir şeyler mi buldun?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

Yaşlı kadın dün *pub*da neşeli, hatta durumlarıyla eğleniyor gibi görünüyordu ama şimdi Tamsyn'in ellerini kavrarken yüzü her nasılsa daha kırışık görünüyordu.

Ve kaygılı.

Bowen, yüreğine bir ağırlık çöktüğünü ve içinin korkuyla dolduğunu hissetti.

"Ah, yavrularım," diye fısıldadı yaşlı kadın kısık sesle, gözleri sanki biri onları dinliyormuş gibi ürkek bir tavırla etrafta dolaşıyordu. "Dün sizinle konuştuktan sonra kulübeme döndüm ve

LANETLİ DÜĞÜN

kitaplarıma baktım. Çok uzun sürdü –dediğim gibi, bu alışıldık bir büyü türü değil, bir zaman yolculuğu söz konusu ve ben de hayatımda yalnızca bir kez böyle bir şey gördüm– ama korkarım dün gece size korkunç bir tavsiyede bulundum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tamsyn, elleri Lowri’nin elinden kayarken. Onlara bakan yaşlı kadının dudakları titriyordu.

“Göstersem daha iyi olur. Benimle gelin.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Köye yaptıkları yürüyüş önceki günküden çok daha rahattı. Şu âna dek Tamsyn'in elindeki pozitif sayılabilecek tek şey buydu.

Gerçi bir de dün geceki muhteşem seks vardı ama Lowri'nin endişeli ifadesini gördüğü anda seksin de cazibesi biraz sönmüştü doğrusu. Yaşlı kadın dün çok neşeli görünüyordu, her şeyin yoluna gireceğinden ya da en azından *girebileceğinden* epey emindi.

Şimdiyse öyle hızlı yürüyordu ki Tamsyn ona yetişebilmek için koşturmak zorunda kalıyordu. Lowri'nin kolundaki sepet sallandıkça Tamsyn, zavallı Sör Bedivere'in yola yuvarlanmasından korktu.

Ama aralarında en az kaygılı görünen yine o kediydi. Sahibi caddede neredeyse koşar adım ilerlerken o tembel tembel arka patilerini yalayıp duruyordu.

Şu anda dondurucu yağmurla ve çalıntı bisikletlerle uğraşmak zorunda olmadıklarından Tamsyn köyün güzelliğini fark etmeye başlamıştı. Köy Yule ve Noel için süslenmişti, pencere pervazlarına ve sokak lambalarına çam dallarından yapılmış çelenkler asılmıştı, gün ortası olmasına rağmen pencerelerde mumlar yanıyordu. Soğuk havaya taze ekmek kokusu yayılmıştı. Tamsyn etrafına bakarken burada sıkışıp kalmanın o kadar da kötü olmayabileceğini düşündü. Köy estetiğini bütünüyle yansıtıyordu.

Ama sonra küçük karavanını, kardeşini ve ailesini düşündü. Ne kadar şirin ve sıcak olursa olsun burası evi değildi.

Ana cadde hafifçe kıvrıldı ve orada, ormanın sınırına inşa edilmiş, bacasından dumanlar tüten taş bir kulübe görüldü.

LANETLİ DÜĞÜN

Lowri, kulübeyi çevreleyen ahşap çitin küçük kapısını açıp onları taş döşeli kısa patikadan geçirerek evine götürdü.

Tamsyn'in ilk fark ettiği şey kokuydu; keskin, bitkisel ve dumansı bir rayiha vardı. Tıpkı köyün geneli gibi Lowri'nin evi de Yule için süslenmişti, pencerelerin önünde çam iğnelerinden yapılmış çelenkler ve mumlar vardı. Güzel görünüyordu ama Tamsyn'e sorarsanız ciddi bir yangın tehlikesi oluşturunuyordu.

Alevlerden söz etmişken, şömine de harıl harıl yanıyordu; üzerinde kazan asılı demir bir çubuk bile vardı.

Lowri sepetini yere koyar koymaz Sör Bedivere fırlayıp şöminenin yanındaki yumuşak yatağa kıvrıldı ve derin bir iç çekerek parlak gözlerini kapadı. Tamsyn, eve döndüğünde bir kedi mi sahiplense diye düşündü.

Tabii evine dönebilirse.

Lowri mutfak masasına geçmişti; otları ve tomar tomar parşömeni kenara iterek kalın deri kaplı bir kitabı karıştırmaya koyuldu. Bowen ve Tamsyn yanma yaklaşıp omzunun üzerinden kitaba baktılar.

"Bu Y Seren'le mi ilgili?" diye sordu Bowen. Lowri elini sallayarak onu susturdu.

"Dedim ya öyle bir mücevheri hiç duymadım. Bu sizin vaziyetinizle ilgili. Hani size bahsettiğim şu adam vardı ya, buraya saplanıp kalınca sonunda nereye gittiğini bilmiyorum dediğim."

"Sen söylediğinden beri aklımızdan çıkmıyor ki zaten," dedi Tamsyn alaycı bir sesle. "Yani öyle kolay kolay unutulacak bir şey sayılmaz."

Ama Lowri başını iki yana sallamaya başlamıştı bile, topuzundan beyaz teller kurtuldu. "Yanılmışım. Bakın."

Kitabı işaret etti ama Tamsyn'in görebildiği tek şey okuyamadığı bir dilde, ağır hat sanatıyla yazılmış yazılardı.

Bowen okuyabiliyordu.

Ve kaşlarını çatmıştı.

"Ne yazıyor?" diye sordu Tamsyn.

Bowen parmağıyla sayfaya vurdu. “Her türlü zaman yolculuğu büyüüne karşı bir uyarı bu. Daha önce yapılmış, on beşinci... yok, on altıncı yüzyılda –Rhiannon’ın memeleri aşkına, okumak çok zor– bazı cadılar bunun üzerinde gerçekten çalışmış. Ve evet, birkaçı başarmış. Ancak ne için geçmişe gönderildiyse onu tamamladıktan sonra geri dönebilmişler.”

“Evet,” dedi Tamsyn, elini masayı çevreleyen sandalyelerden birinin arkasına koyarak. “O kısmı biliyoruz. Başaramayanlar da hangi zamana gönderildilerse orada sıkışıp kaldı.”

“Hayır,” dedi Lowri başını sallayarak. “Yanıldığım mevzu buydu. Sıkışıp kalmadılar, sadece...”

Sözü yarım kaldı, elleriyle bir patlama hareketi yaptığında Tamsyn, Bowen’a baktı. “Ne?” diye sordu. “Yok mu oldular?”

“Kitapta *varlıkları sona erdi* diyor, ki bu da aynı şey,” dedi Bowen.

Belki öyleydi ama Tamsyn’e çok daha korkutucu gelmişti.

“Yani ne?” dedi cadılara bakarak. Sandalyeyi o kadar sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyaz olmuştu. “Büyükbabanla büyü-kannen iki gün içinde barışmazsa biz gezegenden yok mu olacağız? Hiç yaşamamışız gibi?”

“Uzun lafın kısası öyle görünüyor,” dedi Lowri, sonra başını salladı, mavi gözleri hüznün doluydu. “Ah, o zavallı delikanlı. Bunca zaman sarayda muazzam vakit geçiriyordur diye düşünmüştüm. Meğerse... sadece... yok olup gitmiş.”

Tamsyn’in göğsüne panik benzeri bir şey oturdu, sırtından aşağı soğuk terler süzülüyordu. “Ben yok olmak istemiyorum,” dedi. “Kesinlikle istemiyorum.”

“Olmayacağız,” diye güvence verdi Bowen, Tamsyn’in boşta kalan elini tutmak için uzanarak. Ama parmakları en az Tamsyn’inki kadar soğuktu ve Tamsyn, Lowri’nin onlara acıma dolu bir ifadeyle baktığını fark etmişti. Sanki bu yarışı çoktan kaybetmişler gibi.

Gözlerini kapayan Tamsyn burnundan derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ,” dedi. “Demek ki işler düşündüğümüzden biraz daha ciddi. Ama ben baskı altında daha iyi çalışırım, değil mi Bowen?”

“Tanıdığım herkesten daha iyi,” diye karşılık verdi Bowen. Bunu öyle hızlı söylemişti, o kara gözleri öyle bir güvenle ışıltıyordu ki... Tamsyn ona âşık olmasaydı bile şu an kesin âşık olurdu.

“Bunu çözeceğiz,” dedi Tamsyn ve bunu gerçekten inanarak söyleyene kadar daha kaç kez tekrarlaması gerektiğini merak etti.

“Elbette çözeceksiniz, canımın içi, elbette,” dedi Lowri. Bir yandan da başka bir sepetin içinde bir şeyler arıyordu. “Ama fazla korumadan ziyan gelmez.” İkisinin eline de muslin beze sarılmış, deri iplerle bağlanmış küçük paketler tutuşturdu. “Bunları ben yaptım. Sizi buraya çağırma sebebim buydu. Tywyll Malikânesi’nin çevresindeki büyüde hep bir terslik vardı ve siz bunları boynunuza takmadan önce oranın etkisiyle dolsunlar istemedim. Hadi hadi, takın,” diyerek boyunlarına takmaları için zorladı.

Tamsyn’in elindekinden naftalin ve... cin gibi bir koku geliyordu. Daha derin bir nefes aldı. Arada ardıç kokusu da vardı. Belki biraz da biberiye. Ama her hâlükârda yaşlı ve bilge bir cadı ona koruma muskası veriyorsa takması gerektiği bilecek kadar bu işin içinde bulunmuştu.

Tamsyn küçük muskayı kazağının altına yerleştirirken Bowen da aynısını yaptı.

“Gündönümüne iki gün kaldı,” dedi Lowri, sanki hatırlatılmaya ihtiyaçları varmış gibi. “Sizin için son tarih bu. Ben burada yeni bir şeyler aramaya devam edeceğim, belki yardımcı olabilecek başka bir şey bulurum.”

“Zaten bize çok ama çok yardımcı oldun, Lowri,” dedi Bowen, bir elini kadının zayıf omzuna koyarak. “Gerçekten sana ne kadar teşekkür etsek az.”

Bunun üzerine Lowri gülümseyerek Bowen’ın elini okşadı. “Biz Joneslar cadı yoldaşlarına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapar.”

“Jones mu?” diye sordu Tamsyn, Bowen’a bakarak. Bowen’sa omuz silkerek karşılık verdi.

“Galler’de sık rastlanan bir soyadı ama... Amerika’da akrabalar yoktur, değil mi Lowri?”

Lowri’nin yüzü aydınlandı. “Elbette var, elbette. Kuzenim Anwyn yıllar önce gitmişti. Güneyde bir yerlere yerleşti sanırım. Georgia olabilir.”

“Graves Glen,” dedi Bowen, daha çok kendi kendine mırıldanarak ama Lowri başını onaylarcasına salladı.

“Aynen, orası işte.”

Bu kadının Vivienne ve Gwyn Jones’un atası olduğunu öğrenmenin Tamsyn’in içini rahatlatması çok saçmaydı. Özellikle de Joneslar tarafından pek sevilmediğinden neredeyse eminken. Yine de bu bilgi ona iyi gelmişti. Sanki her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaret, bir alametmiş gibi.

En nihayetinde.

“Peki, o zaman müsaadenle,” dedi Tamsyn sandalyeden kalkarken, “görünüşe göre tuzağa düşürmemiz gereken birkaç aile büyüğümüz var.”

“Ne demek istediğini hiç anlamadım ama her hâlükârda size bol şans diliyorum!” diye karşılık verdi Lowri. Tamsyn eğilip yaşlı kadının yanaklarına birer öpücük kondurdu; kadının yanakları, eski parşömen kadar buruşuk ve yumuşaktı.

“Teşekkür ederim,” dedi Lowri’ye, Bowen da boğuk bir sesle tekrarladı.

“Evet, teşekkür ederiz, Lowri. Y Seren hakkında bir şey öğrenirsen lütfen bize de haber ver.”

Kulübenin sıcak ortamını terk edip yeniden soğuğa çıkmakta tereddüt ettiler. Belki de Tamsyn’in malikâneye dönmek istemesinin asıl nedeni görevlerinde başarısız olurlarsa sadece 50’lerde sıkışmakla kalmayacaklarını öğrenmiş olmasıydı.

Hiç yaşamamış gibi olacaktı.

Köyün içine doğru yürümeye başladıklarında ikisi de konuşmadı. Ama Bowen onun elini sıkıca kavramıştı; birlikte *pub*ın, köyün küçücük postanesinin ve meydana kurulmuş kocaman Noel ağacının önünden geçtiler.

Tywyll köyünü geride bırakana dek Tamsyn sessizliğini korudu. En sonunda, “Hâlâ Y Seren’i kafana takıyorsun, değil mi?” dedi.

“Biri ona hatırı sayılır para ödemeye razıydı. Carys bizi buraya gönderdiğinde onu elinde tutuyordu. Lowri’nin kitaplarında geçmiyor olabilir ama bu iş bir noktada o mücevherle bağlantılı.”

“Pekâlâ, sen onunla ilgilen, ben de Harri ile Elspeth’in hem kendilerine gelmelerini hem de birbirlerini yatağa atmalarını sağlayacak bir yol bulayım.”

“Lütfen—”

“Böyle şeyler söylememeliyim, biliyorum,” diye atıldı Tamsyn, el ele yürürken kollarını sallayarak. “Sadece şu hayatta kırk sekiz saatim kalmış olabileceği gerçeğini aklıma getirmemeye çalışıyorum. Nasıl olduğunu biliyorsun.”

Bowen’in elini iyice sıkmasıyla Tamsyn daha ne olduğunu anlayamadan kendini patikadan uzağa, Tywyll Malikânesi’ni çevreleyen ormanın içine doğru sürüklenirken buldu.

“Ne oluyor?” diyebildi sendeleyerek Bowen’in arkasından sürüklenirken. Yapraklar çoraplarına yapışıyor, ayakkabıları ormanın engebeli zemininde kayıp duruyordu.

Ormanın derinliklerine vardıklarında Bowen aniden durarak Tamsyn’i bir anda kocaman bir meşe ağacının gövdesine yasladı ve aç, çaresiz dudaklarını onunkinin üzerine kapadı.

Bowen onu hazırlıksız yakalamış olabilirdi ama Tamsyn’in buna uyum sağlaması uzun sürmedi. Öpücüğüne en az onunki kadar şiddetle karşılık verirken bacağına kaldırıp Bowen’in beline sardı.

Bowen onu dizinin altından kavradı, hareketleri hızlanırken Tamsyn’in kalçası da ritmini kolayca yakaladı. Soğuk öğleden sonra havasının aralarında alevlenen ateşe hiçbir hükmü yoktu.

“Çok daha fazla zamanın var, Tamsyn Bligh. Kırk sekiz saat falan değil,” dedi Bowen, dudaklarını onunkilerden çekip alnını onunkine yaslarken. “Yemin ederim seni buradan çıkaracağım.”

“Birlikte buradan çıkacağız,” diye düzeltti Tamsyn, saçlarını çekiştirerek. Bowen başını sallayıp onu yeniden öptü; bu seferki öpücük o kadar tutkulu değildi, daha çok bir söz gibiydi.

“Birlikte,” dedi Bowen. Ama öpücüğü daha yumuşak, daha nazikti.

Yine de Tamsyn’in içini çekmesine ve onun elini tutup eteğinin altına yönlendirmesine yetti.

Parmakları çıplak tenine dokunduğunda Bowen irkilip geri çekildi ama Tamsyn gülümsedi, kalçasını daha da bastırarak onu cesaretlendirdi. “Jartiyerlerin hep korkunç bir işkence olduğunu düşünmüşümdür. Yalan söylemeyeceğim, öyleler de. Ama külotlu çoraba göre avantajları var. Mesela kolay erişim sağlıyorlar.”

Bowen hafifçe gülümsedi. “Tabii eğer babaanne külotu giymiyorsan,” diye hatırlattı. Tamsyn dudaklarını onunkilere bastırdı.

“Tabii ki hayır. Öyle aptalca bir şey yapar mıyım hiç?”

Elleri Bowen’ın kemerinde buluştu, kısa bir mücadeleden sonra kemer çözüldü ve pantolonu aletini çıkarıp Tamsyn’in içine sokacabileceği kadar aşağı indi.

Tamsyn onun dokunuşu ve bu ânın heyecanıyla çoktan ıslanmıştı; ormanın ortasında, bir ağaca yaslı hâlde sevişmek, hayal ettiği bütün fantezilerden daha güzeldi. Tepelerinde mavi ve soğuk bir gökyüzü vardı, sırtındaki ağacın kabuğuysa muhtemelen kazağına ve saçlarına takılmıştı ama Tamsyn umursamıyordu. Çünkü Bowen’ın dudakları boynundaydı, sıcak nefesi kulağının dibindeydi ve ona Galce bir şeyler fısıldıyordu; hem fena hâlde müstehcen hem de bal kadar tatlı sözlerdi bunlar.

En azından sesi kulağına öyle geliyordu. Tamsyn bacağını daha da yukarı kaydırıp beline sıkıca sararak ona cesaret verici sözler mırıldandı: “Daha fazla...” “Daha sert...” “Tanrım, tam orası işte.” Bowen kalçasını kavrayıp doğru açığa getirdiğinde

Tamsyn doruğa ulaştı ve boğazının derinliklerinden ilkel, vahşi bir çığlık koptu.

Bowen içinden çıkmak istediğinde Tamsyn onu sımsıkı tutarak başını iki yana salladı. “Spiral takılı,” dedi nefes nefese. “Sana dün gece söyleyecektim ama—”

Bowen dudaklarını yeniden onunkilerin üzerine kapayarak sözünü kesti. O an Tamsyn Bowen’ın içine boşaldığını hissetti, bu da dizlerini titreten, ikinci küçük bir orgazmı tetikledi; bütün bedeni hâlsiz, yapış yapış, ağrılıydı ama muhteşem hissediyordu.

Uzun süre öyle kaldılar, Bowen yüzünü onun boynuna gömmüştü, Tamsyn’se hâlâ ona sıkı sıkı sarılıyordu, bacaklarından biri hâlâ belindeydi.

“Söylediklerimde ciddiydim,” dedi Bowen, nefesi hâlâ sıcacıktı. “Buradan çıkıp ait olduğumuz yere döneceğiz.” Başını kaldırıp Tamsyn’in gözlerinin içine baktı, yüzünü iki eliyle kavradı. “Ama diyelim ki olmadı... diyelim ki bu bizim son kırk sekiz saatimiz—”

“Sus,” dedi Tamsyn ama Bowen inatla başını salladı.

“Öyleyse,” diye tekrarladı, “bu dünyadan mutlu ayrılacağım, *calon bach*.”

Tamsyn’in boğazı düğümlendi, gözleri yandı. “Ben de,” dedi kısık sesle. Sonra merakla, “Peki bu tam olarak ne demek? *Calon bach* yani?” diye sordu.

“Minik kalp,” diye açıkladı Bowen, yanaklarına utangaç bir pembelik yayılırken. “Yani senin... minik olmandan dolayı.”

“Kısa,” diye düzeltti Tamsyn göğsü sıkışırken. Bowen’ın ona söylediği, onun hakkında düşündüğü bütün o güzel şeyleri bunca zamandır hiç bilmemişti.

Ama artık biliyordu ve ters giden bu büyüye inat, hayatlarının geri kalanında onun söyleyeceklerini duymaktan ve bilmekten asla vazgeçmeyecekti.

“Geri dönmeliyiz,” dedi birbirlerinden yavaşça ayrılırlarken. “Zaman daralıyor ve senin büyükannenle büyükbaban, başta dü-

şündüğüm kadar umutsuz vaka olmasalar da iki gün içinde tekrar bir araya gelebilirler mi emin değilim.”

“Gelebilirler,” dedi Bowen. “Ve gelecekler.”

Tywyll Malikânesi tekrar görüldüğünde üstlerini başlarını epey toparlamışlardı. Gerçi Tamsyn çorabının arkasında koca bir delik olduğunu biliyordu ve Bowen hiçbir şey görmediğini söylediği hâlde saçında hâlâ bir yaprak ya da kabuk parçası olduğundan emindi.

Basamaklara yaklaştıklarında ağır ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Emerald üzerinde eski bir kazak, tulum ve saçını toplayan mavi kadife kurdeleyle dışarı fırladı.

“İşte buradasınız!” dedi onlara doğru koşarken, sonra birden durdu. “Siz az önce ormanda işi mi pişiriyordunuz?”

Tamsyn Bowen’a keskin bir bakış attı ama Bowen baykuş gibi gözlerini kırpıştırarak Emerald’a bakıyordu. Emerald gözlerini devirdi, sonra gidip Tamsyn’in saçındaki o inatçı kabuk parçasını aldı.

“Sana söylemiştim,” diye fısıldadı Tamsyn. Bowen sadece homurdandı, yüzü kıpkırmızıydı.

“Büyüyüp evlenmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Emerald mutlu bir sesle, sonra elindeki kabuk parçasını Tamsyn’e uzattı, Tamsyn de onunla ne yapacağını bilemeyerek eteğinin cebine koydu. “Hazır yeri gelmişken,” diye devam etti Emerald. Kendinden emin bir sırıtışla ellerini arkasında kenetlemiş, ayaklarının ucunda öne arkaya sallanıyordu. “Size gösterecek bir şeyim var. Hadi gelin.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

“Belki de bu evle ilgilidir,” dedi Emerald birkaç dakika sonra. Bowen ve Tamsyn’le birlikte, kendi zamanlarında Tywyll Malikânesi’ne ilk geldiklerinde Madoc’ın onlara gösterdiği küçük, eski mutfakta oturuyorlardı.

Mekân sıcaktı ve baharatlı bir şeylerin hoş kokusu ortama yayılmıştı ama Bowen şu anda bunu takdir edecek durumda değildi; yüzünü masanın ahşabına yaslamış, gözlerini kapamıştı.

“Harika iş çıkardın, Emerald,” dedi Tamsyn ve Bowen genç kızın sırtına hafifçe vurduğunu duydu. “Yani... epey ayrıntılı oldu bu.”

“Doğrusu ben sizi almaya geldiğimde sadece öpüşüyorlardı,” diye karşılık verdi Emerald. “Bu kadar ileri gidebileceklerini düşünmemiş—”

“Kes sesini,” dedi Bowen, yüzünü ahşaba dayadığından sözleri boğuk çıkmıştı.

O görüntüyü aklından silmesi ne kadar sürerdi emin değildi. Büyükkannesiyle büyükbabasını iş üstü...

Hayır, bu cümleyi tamamlamak bile istemedi.

Tamsyn elini Bowen’ın sırtına koydu. “Retina travmasını falan bir kenara bırakırsak bu iyi bir şey, Bowen! Başardık. Harri ve Elspeth kesinlikle –ama kesinlikle– yeniden birlikte.”

Bowen homurdandı.

“Nasıl başardın bunu?” diye sordu Tamsyn Emerald’a. Bowen doğrulduğunda genç kızın elinde dumanı tüten çayıyla geriye yaslanmış, gururla sırtıttığını gördü.

“Basit aslında. Madoc’ı o gizli geçitlere sokmayı nasıl başarıyorsam öyle. Çok ilginç bir şey gördüğümü söylerim, peşimden

gelir ve sonra da onu kilitlerim. Bağırmaya başlayana kadar da bırakmam. Harri ve Elspeth'in durumunda... şey, onlar en başında biraz bağırdı diyebilirim."

Bowen avuç içlerini gözlerine bastırarak içini çekti. "Neredeyse o görüntü gözümün önünden gidiyordu. Neredeyse."

"Emeğini takdir ediyoruz, Emerald," dedi Tamsyn kendine çay doldururken. "Ama yine de gerçekten göz korkutucu bir çocuk olduğunun altını çizme ihtiyacı duyuyorum."

"Öyleyim!" dedi Emerald neşeyle, sonra öne eğildi. "Şimdi bana söyleyin bakalım, neden bu ikisini yeniden bir araya getirmek sizin için önemliydi? Büyülü bir mevzu mu?"

"Biraz öyle," dedi Bowen ama Emerald suratını buruşturdu.

"Cadı olmayan birinin, cadılarla dolu bir ailede yaşaması çok berbat bir şey. Kimse bana büyüyle ilgili ilginç şeyler anlatmıyor. Ya anlamayacağımı düşünüyorlar ya da denememden korkuyorlar."

Bowen Emerald'a büyü yapamıyor olmasının önemli olmadığını, yine de değerli olduğunu söyleyerek onu teselli etmeye niyetlendi. Sonuçta Tamsyn'in de büyü yeteneği yoktu ama Bowen'ın gözünde dünyanın en harika kadınıydı.

Ama sonra durdu. Emerald'ın sözlerindeki bir şey zihninde bir anıyı canlandırmıştı.

Sakladığı o kitap.

Bowen okuduğu şeyin sadece bir aşk romanı olduğunu sanmıştı; görürse Leydi Meredith'in onu azarlayacağı edepsiz bir şey. Ama belki de bundan öteydi.

"Elindeki o kitap neyin nesiydi?" diye sordu. "*Rebecca*'nın içine sakladığın hani?"

Emerald'ın yüzüne yansıyan suçluluk ifadesi, Bowen'ın haklı olduğunu kanıtladı. O kitap çalıntı bir *Leydi Chatterley'nin Aşığı* kopyasından ya da benzeri bir kitaptan çok da öte bir şeydi.

"Buradaki kütüphanede bulduğum bir kitapçık sadece," dedi Emerald, tulumunun cebine uzanarak rulo yaptığı kitapçığı çıkardı.

LANETLİ DÜĞÜN

Ön kapağına süslü bir yazıyla *Sihir ve Günlük Büyüler* yazılmıştı. Bowen sayfalarını çevirdiğinde kaşları çatıldı. Gerçek büyülerle ilgili gibi görünmüyordu ama içindekiler onu endişelendirecek kadar gerçekçiydi. Bazı kelimeler, bazı büyü sözleri... tam anlamıyla doğru değildi ancak yanlış ellerde tehlikeli olabilecek kadar vardı.

“Buna şimdilik el koyuyorum,” dedi Bowen. Emerald ona öyle sert bir bakış attı ki az kalsın sandalyesine gömülüyordu.

“Sen benim babam değilsin,” dedi Emerald, çenesini gururlu bir tavırla kaldırarak. “*Üstelik* sana büyük bir iyilik yapmışken senin kalkıp eşyalarımı çalman adil mi sence?”

“Bu da sana kapak olsun,” diye mırıldandı Tamsyn, çayından bir yudum alırken. Bowen ona ters ters baktı.

“Benim tarafımda olman gerekiyordu.”

“Despotluk yapmazsan senin tarafında olurum. Ama şu an despotluk yapıyorsun.”

Aziz Bugi’nin taşakları aşkına, sahiden de aynı babası gibi konuşuyordu. Ya da Wells gibi. Hangisi daha kötüydü, emin değildi. Sonunda kitapçığı Emerald’a geri verdi.

“Sakın içindeki büyülerini ağzına alma,” dedi ciddi bir sesle. “Bunların nereden toplandığı belli değil. Eğer gerçekten büyü öğrenmek istiyorsan senin için Amerika’daki Penhaven Üniversitesi’nde yer ayarlayabilirim. Okul cadılara yönelik ama sıradan öğrenciler de var. Eminim cadı ailesinden gelen bir sıradanı nasıl eğiteceklerini gayet iyi biliyorlardır.”

“Gerçekten mi?” dedi Emerald, gözleri kocaman açılmıştı ve hayranlığı yüzünden okunuyordu. Bowen bu durumun böylesine iyi hissettirmesine şaşırdı.

“Gerçekten,” diye söz verdi. “Ama başını belaya sokma.”

“Sokmam,” dedi Emerald, kafasını öyle hızlı salladı ki neredeyse kopacak sandılar.

Sonra masadan fırladı, geri ittiği sandalyesi taş zeminde gıcırdadı. Bowen ve Tamsyn, onun karanlık koridorda gözden kayboluşunu izlediler.

“Sen bir gün çok iyi bir baba olacaksın,” dedi Tamsyn. Bu sözler Bowen’ı o kadar şaşırttı ki neredeyse yerinden sıçradı.

O, iyi bir baba olacaktı?

Böyle bir şeyi daha önce hiç düşünmemişti. Hiç istememiş, aklının ucundan bile geçirmemişti. Kuzey Galler’de bir dağın tepesinde kadim büyülerle uğraşmak, bebeklere ya da küçük çocuklara uygun bir hayat tarzı değildi zaten.

Ama bir çocuk...

Tamsyn’in güzel gözlerini ve hazırcevaplığını alan bir çocuk. Büyü öğrenecek, küçük Taran’a kuzen olacak biri.

Yüce İsa... İçinde birden büyük bir özlem uyandı. Ama sonra, her zamanki gibi, Declan’ı hatırladı.

Arkadaşına karşı bir görevi vardı. O görev bitene kadar da başka hiçbir şey düşünemezdi.

Tamsyn’i bile.

Bunları yüksek sesle söylemedi ama Tamsyn elini uzatıp onunkini tutarak yumuşak bir sesle, “Bowen, Declan sana her şeyini ona adamanı, hayatını askıya almanı söyledi mi? Onun geri dönmesini, serbest kalmasını ya da artık bu işin sonu her ne olacaksa onu beklemeni söyledi mi?” diye sordu.

Bowen uzun süre cevap vermedi, sadece elini sıktı. Hayır, Declan ondan hiç böyle bir şey istememişti. Aslında kaza için Declan hep kendini suçlamıştı. Sonuçta o büyülü sözleri söyleyen oydu, büyüü denemek isteyen de.

Ya Bowen doğru kelimeleri bulup onu durdurabilseydi? Ya malzemeleri getirmeseydi?..

Ya, ya, ya...

“Beni bunun için işe aldın, değil mi?” dedi Tamsyn. “Bir şey arıyorsun. Onu geri getirecek ya da büyüü tersine çevirecek bir nesne. Ama şu an yaptığın tek şey kafanı duvara çarpa çarpa çözüm aramak. Beni de aynı körlükle aramaya mahkûm ediyorsun.” Elini uzatıp saçındaki başka bir kabuk parçasını aldı. “Kırılan kafatasını toplayan kişi olmaktan gocunmam ama keşke bana neyin

LANETLİ DÜĞÜN

peşinde olduğumu söyleseydin. Belki daha çok yardımcı olabilir ya da detaylı şekilde soruşturabilirdim.”

“Belki,” diye kabul etti Bowen. “Ama... insanlara açılmak benim için pek kolay değil.”

“Bunu duyduğuma ne kadar şaşırdım anlatamam,” dedi Tamsyn alaycı bir ifadeyle. Bu, Bowen’ı güldürdü, elini tekrar sıktı.

“Sen de benden farksız değilsin, güzelim. Hâlâ bana neden iş arkadaşlarıyla ilişki yaşamama konusunda bu kadar ısrarcı olduğunu açıklamadın.”

“Açıklamayacağım da,” dedi Tamsyn, eğilip birleşmiş ellerini masadan kaldırarak parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu. “Bu hikâyeyi eve döndüğümüz zamana saklıyorum. Ki...” Bakışları hızla kararan mutfağın içinde gezindi. Dışarıda güneş batıyordu ve pencerenin camında incecik bir kırağı tabakası oluşmuştu. “Bizim şimdiye çoktan... puf diye geri gitmiş olmamız gerekmez miydi? Yani buraya gönderiliş amacımız büyükannenle büyükbabanın evlenmesini sağlamaksa görev başarıyla tamamlanmadı mı?”

Bowen da benzer bir şey düşünmüştü ama dile getirmemişti çünkü bu, o koridorda gördüklerinden tekrar söz etmesi demekti. Henüz buna hazır olduğunu sanmıyordu.

“Tabii, onları az önce sevişirken *gördük*,” dedi Tamsyn ve işte Bowen yine oradaydı, gözlerinin önüne büyükannesiyile büyükbabasının duvara karşı yarınlara yokmuşçasına sevişmesi gelmişti. “Ama belki de henüz *resmen* barışmamışlardır. Yani demek istediğim o yüzük parmağa takılmadan bizim geri dönmemiz mümkün değil, anladın mı?”

“Belki,” diyerek kabul etti Bowen ama onu rahatsız eden bir şey vardı. Harri ve Elspeth barışmıştı fakat hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Belki de bu sadece bir *veda sevişmesi*ydi ve Bowen’la Tamsyn’in hâlâ halletmesi gereken büyük bir mesele vardı.

Ya da...

“Hâlâ Carys’i ve Y Seren’i düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Tamsyn. Bowen ona baktı.

“Hıı.”

“Yani bu evet demek mi?” diye karşılık verdi Tamsyn, çenesini eline dayayarak. “Puf diye geri gitmeden önce fırsatım olursa Leydi Meredith’e sormaya çalışacağım. Ama bence buna gerek kalmayacak çünkü sana söylediğim gibi, olay sadece onları bir araya getirmek değil. Asıl olay onların *evlenmesini* sağlamak. Ve bu da gündönümünden önce olmayacak.”

“Yani yanılıyorsak eğer ne yapacağımıza karar vermek için sadece iki gecemiz kaldığı anlamına geliyor,” diye hatırlattı Bowen.

Tamsyn ayağa kalktı, sandalyesinin arkasından dolaşp Bowen’ın başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Bu kadar karamsar olma. Hadi, gidip temizlenelim.”

Bowen başını geriye atıp onun baş aşağı duran güzel yüzüne baktı.

“*Temizlenmek* derken...”

“Yani seni o koca küvete geri götürüp tekrar sevişmek istiyorum, evet,” diye yanıtladı Tamsyn.

Bowen öyle hızlı ayağa fırladı ki neredeyse Tamsyn’in çenesine çarpıyordu. Bu da Tamsyn’in abartılı bir tavırla sendeleyerek gülmeye başlamasına neden oldu.

Kollarını birbirlerinin beline dolayarak dar ve karanlık koridorlardan ana merdivene doğru ilerlediler. Havada yoğun bir mum ve çam kokusu vardı. Bowen yanındaki pencereden dışarı baktığında hafif bir kar yağışının başladığını gördü.

“Burası etrafta çığlık atan bir hayalet olmayınca gerçekten çok güzel,” dedi Tamsyn. Bowen başıyla onayladı ama dikkati ön basamaklardan çıkan figürlere kaymıştı.

Gelenler Harri ve Elspeth’ti. Elspeth uzun, kürklü bir beyaz pelerin, Harri’ye koyu renk takım elbise giymişti.

“Ne oluyor?” diye sordu Tamsyn ama Bowen çoktan onu elinden tuttuğu gibi koridor boyunca çekiştirmeye başlamıştı.

LANETLİ DÜĞÜN

Tam ana girişe vardıklarında kâhya kapıyı açtı ve karla kaplı, kahkahalar atan Harri ile Elspeth içeri girdi. Bowen ve Tamsyn'i gördüklerinde yüzlerinde kocaman gülümsemeler belirdi.

"Ah, siz ikiniz! Harika, bizi ilk siz tebrik edebilirsiniz!"

"Tebrik mi?" diye sordu Bowen. O sırada Elspeth sol elini kaldırdı; tüm Penhallow gelinlerinin taktığı o ağır, yakut taşlı yüzük artık onun parmağındaydı.

Bowen aynı yüzüğü birkaç hafta önce –ya da birkaç on yıl sonra– Vivienne'in parmağında görmüştü.

"Bugün küçük bir talihsizlik yaşadık," dedi Elspeth, Harri'ye manalı bir bakış atarak. O an Bowen'ın yüreği ağzında atmasaydı kesin yine "gözlerini ağartacak" bir şeyler icat edilmesini dilerdi. "Ama sonra konuştuk ve fark ettik ki ikimiz de çok aptalca davranmışız. Yani asıl ben, ben çok aptalca davranmışım."

"Karımı böyle aşağılamaya nasıl cüret edersin, seni şafakta düelloya davet ederim bak," dedi Harri, Elspeth kahkahalarla başını geriye attığında eğilip boynuna bir öpücük kondurdu.

"Karın mı?"

Şimdi soru sorma sırası Tamsyn'deydi; biraz da midesi bulanmış gibiydi ama Harri ile Elspeth öylesine birbirlerine kapılmışlardı ki onun hâlini fark etmediler bile.

"Karım," diye onayladı Harri, Elspeth'i önüne çekip kollarını beline dolarken. "Ne kadar aptal olduğumuzu fark edince evlenmeyi daha fazla ertelemek istemedik. Nikâhımızı kıymaya gelecek olan Başbüyücü Cadı, düğünü iptal ettiğimizi öğrenince başka planlar yapmış elbette. Ama neyse ki köyde nikâh kıyabilen bir kadın vardı. Onun küçük kulübesinde nikâhımızı kıydık, tek şahidimiz de büyük kara bir kedi oldu, adı–"

"Sör Bedivere," dedi Bowen ve Tamsyn aynı anda. Elspeth bir kez daha gülererek başıyla onayladı.

"Demek onu tanıyorsunuz! Harika bir kadın, bizi evlendirdiği için çok mutluydu. Hatta dürüst olmak gerekirse bizden daha çok heyecanlandı diyebilirim!"

Sevgili Lowri, öyle tatlı bir kadındı ki sevindiğine şüphe yoktu.

Bizi kurtardığını düşünmüştür, diye geçirdi içinden Bowen. Tamsyn de onun kolunu sıktı.

“Şimdi,” dedi Harri, sonra eğilip Elspeth’i kollarına aldı. “İzninizle.”

Elspeth kahkahalar eşliğinde bir çığlık kopardı ve Harri’nin ceketine yapıştı. “Harri, ciddi olamazsın,” diye itiraz etti ama Harri çoktan merdivene yönelmiş, neredeyse koşar adım çıkmaya başlamıştı bile. Elspeth’s e kollarında neşeyle kıvranıyordu. Bowen’ın bir yanı onlar adına mutlu olmak istedi.

Sonunda tarihle ilgili bildikleri kendine özgü bir biçimde doğru çıkmıştı. Büyükannesiyle büyükbabası gerçekten de bir aşk hikâyesi *yaşamıştı*. Sadece anlatıldığından biraz daha ateşliydi, o kadar. Yolları yeniden birbirlerine çıkmıştı ve bu güzel bir şeydi, değil mi?

Öyleydi.

Bowen onlar adına mutluydu.

Tamamen mutluydu.

Ama aynı zamanda sıçıp batırmış gibi hissediyordu.

Tamsyn yıllar içinde insanları kandırma konusunda bolca deneyim kazanmıştı.

Tabii bu kelimeyi kullanmayı pek sevmiyordu çünkü birini *kandırmak* kulağa hoş gelen bir şey değildi. Ama uzun zaman önce çirkin şeylere süslü isimler takmanın, sırf kendini daha iyi hissetmek için yalan söylemenin bir anlamı olmadığını anlamıştı. Bu yüzden işleri olduğu gibi adlandırmayı tercih ediyordu.

Yani şu anda yaptığı şey, Leydi Meredith'i resmen kandırmaya çalışmaktı. Hem de en âlâsından.

İkisi ana yemek salonunda oturuyordu; önlerinde çam, dikenli yapraklar ve bakır tellerden oluşan bir yığın vardı. Evdeki bütün kadın misafirler –düğün gecesini yatağında geçiren Elspeth dışında, gerçi artık “gece” değil “akşam” demek daha doğru olurdu– masadaydı. Çam dallarını, meyveleri ve telleri alıp onları çelenk hâline getiriyorlardı. Tamsyn'e bunun bir Yule geleneği olduğu söylenmişti. Erkekler viski içip bir şeyler patlatmakla meşgulken bu işin neden sadece kadınlara düştüğünü merak etse de kendine hâlâ ellili yıllarda olduklarını hatırlattı.

Çelenk yapmak aslında fena bir iş değildi, dışarıda kar yağıyor, masanın ve duvarların üzerinde mumlar titrek ışıklar saçıyordu. Bu, Tamsyn'e evindeki bayramları hatırlattı, herkesin bir araya geldiği, kurabiye yaptığı, ağaca süsler astığı o anları.

Bowen, yaptığı iş göz önüne alındığında onun bu kadar sıradan bir geçmişi olduğunu öğrenirse şaşırabilirdi. Ama bu, Tamsyn'in eve döndüklerinde ona anlatacağı bir hikâyeydi. Kendine sürekli evine döneceğini hatırlatmak zorundaydı. Yoksa tüm bunlar

—çelenkler, mumlar, kadınların sessizlik içinde toplanması— âdeta cenazeye hazırlık gibi geliyordu ve bu da soğuk dışında başka bir şeyden titremesine neden oluyordu.

Hayır, onlar eve döneceklerdi. Eğer mesele Harri ve Elspeth'in evlenip evlenmemesi değilse o zaman Bowen en başından beri haklıydı. Mesele Y Seren'di. Bu da Leydi Meredith'ten bazı cevaplar almaları gerektiği anlamına geliyordu.

Zaten bu yüzden Tamsyn, Lora adındaki kadını bir kenara itip evin hanımının yanına oturmayı başarmıştı. Bir yandan da önlerindeki kristal şişeden Leydi Meredith'in "fondip" adını verdiği kadehine gizlice cin dolduruyordu.

"Yule geleneklerine katılmak gerçekten çok güzelmiş, Leydi Meredith," dedi Tamsyn, utanmazca yağ çekerek. "Bowen'la evlenmeden önce bu bayram hakkında pek bir şey bilmiyordum."

Evli olduklarını dile getirmeyi gerçekten seviyordu; aptalca bir şeydi belki ama şu noktada, karşısına çıkan küçücük sevinçlerden bile keyif almaya çalışıyordu. Zaman daralıyordu ve eğer vakit dolarsa...

Hayır. Önündeki işe odaklanmalıydı.

"Bana kıyafetlerinizi ödünç verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten bu kıyafetler olmasa ne yapardım bilmiyorum çünkü çıplak gezmenin bir Yule geleneği olduğunu sanmıyorum."

Masanın öteki ucundan Lora ona kınayan bir bakış attı ama Leydi Meredith neşeyle güldü, bir eliyle altın saçlarını okşayıp Tamsyn'e muzipçe göz kırptı. "Eh, bu Yule öyle görünüyor," dedi şakacı bir tonla. "Aynı çatı altında iki yeni evli çift... âdeta havada kıvılcımlar uçuşuyor. Şimdiye kadar yanıp kül olmamamız şaşırtıcı doğrusu."

Tamsyn de güldü, yanakları kızarıırken başını hafifçe öne eğdi. Leydi Meredith'le çok fazla vakit geçirmemişti ama yaşlı hâlini hatırladığından, kadının şok edici ya da utandırıcı laflar etmeyi sevdiğini biliyordu. Bu yüzden Leydi Meredith gibi soylu bir hanımın böylesine cüretkâr sözler etmesine inanamayan utangaç yeni gelin rolünü iyi oynamalıydı.

“Bizimle bu kadar çok şey paylaşmanız gerçekten büyük bir incelik,” diye devam etti Tamsyn. “Eviniz, kıyafetleriniz... hatta mücevherleriniz! Dün ödünç verdiğiniz o inci küpeler harikaydı.”

Leydi Meredith elini zarifçe sallayarak geçiştirdi.

“Ah, tatlım, bir ömür takabileceğimden daha fazla mücevherim var. Onları ejderhalar gibi mağaralara saklamak yanlış olurdu. Bir Galli olsam bile.”

Gülerek içkisinden bir yudum daha aldı. Tamsyn de fırsata balıklama atladı. “Gerçekten de bir sürü harika parçanız var. Mesela ilk geldiğimiz gece taktığınız broş... muhteşemdi. Daha önce hiç öyle bir şey görmemiştim. Aile yadigârı mı?”

“Y Seren mi?” diye sordu Leydi Meredith ve hiç de zarif olmayan bir homurtu çıkardı. “Tanrım, hayır. Onu Caradoc bana kasabadaki bir aileden aldı. Paraya mı ihtiyaçları varmış ne. Bana sorarsan basit bir parça ama mevsime uygun. Caradoc beni zümrüt ve yakutlar içinde görmeyi sever, o yüzden her yıl bu zamanlarda mecburen takıyorum,” dedi.

Tamsyn’in duymayı umduğu cevap bu değildi. Bir çobanpüskülü dalı eline batınca kaşlarını çatıp parmağını ağzına götürdü. “Öyle mi... Bowen bana bazı mücevherlerin büyüyle işlendiğini ya da tıslımlandığını söylemişti. O parça o kadar dikkat çekiciydi ki öyle bir şey sandım.”

“Rhiannon’ın bacakları aşkına, hayır!” dedi Leydi Meredith, ardından küçük bir geğirtiyi elinin tersiyle bastırmaya çalıştı. “O sadece aşırı gösterişli, çirkin bir ziynet eşyası. Kesin zavallı birine epey pahalıya patlamıştır, zaten bu yüzden Caradoc onu sudan ucuza kapatabildi. Erkekler hediye ettikleri bir şeyi kaçta aldıklarını anlatmaktan neden bu kadar keyif alır, anlamam.” Sonra omuz silerek içkisinden bir yudum daha aldı. “Her neyse, hoşuna gittiyse bu gece hepimiz *wassailinge** çıktığımızda takabilirsin.”

* Wassailing: Noel döneminde yapılan, kapı kapı dolaşarak şarkı söyleme ve iyi dileklerde bulunma geleneği. -ç.n.

Tamsyn *wassailing*in ne demek olduğunu bilmiyordu, Noel şarkısı gibi bir şey olduğunu hayal meyal hatırlıyordu ama Y Seren'i ele geçirebilecekse eğer, bu şeyin ana cadde boyunca çırılçıplak koşmak anlamına geldiğini söyleseler bile kabul ederdi.

"Teşekkür ederim, Annie," dedi içtenlikle. Leydi Meredith şaşkınlıkla elini göğsüne götürdü ve başını yana eğdi.

"Annie mi?" diye mırıldandı. "Biliyor musun, daha önce kimse bana böyle hitap etmemişti. Normalde bana bu kadar labali şekilde hitap ettiğin için kızabilirdim, küçük hanım ama sanırım hoşuma gitti. Annie. Öyle olsun bakalım."

Sandalyeden yarı kalkarak masaya yaslanan Leydi Meredith kadınlara seslendi. "Duydunuz mu? Bundan sonra hepiniz bana Annie diyeceksiniz. Şey... tabii sen değil, Lora. Ama geri kalan arkadaşlarım. Annie." Sonra yerine oturup Tamsyn'ın elini tuttu. "Seni neden bu kadar sevdiğimi bilmiyorum ama seviyorum, Tamsyn Penhallow."

Tamsyn, neredeyse düşünmeden soyadını düzeltmek istedi ama sonra bunun anlamı içine işledi. O anda bu sözlerin bugüne dek yaptığı en sıcak banyo kadar –hatta belki ondan da fazla– içini ısıttığını hissetti. İyi ki düzeltmemişti.

Başka hiçbir şey olmasa, her şey altüst olup hiçbir kurtuluş kalmasa bile en azından dünyada geçireceği belki de son günde Tamsyn Penhallow olacaktı.

O gece saat onu geçtikten sonra herkes Tywyll Malikânesi'nin ön salonunda toplandı. Partidekilerin hepsi şık kıyafetler giymişti fakat üzerlerinde koyu yeşil uzun kadife pelerinler, başlarında çobanpüskülü taçlar ve ellerinde yanan mumlar vardı.

Tamsyn koyu kırmızı bir elbise giymişti. Y Seren, kalbinin tam üzerinde, pelerininin altında ısıldıyordu.

LANETLİ DÜĞÜN

Henüz Bowen'la konuşma fırsatı bulamamıştı. Çelenk yapımı bittikten sonra hizmetçilerden biri onu alelacele odasına çıkarmış, elbisesini giymesine yardım etmiş, Bowen'ın da başka bir odada aynı şekilde bir hizmetkâr eşliğinde hazırlandığını söylemişti.

Bowen ön kapının önündeki kalabalığa katıldığında Tamsyn iyice yanına sokuldu, pelerininin ucunu azıcık aralayarak broşu görmesini sağladı.

Bowen'ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra tekrar ona döndü. “Nasıl–” diyecek oldu ama o sırada Leydi Meredith merdivenden indi. Altın tonları içinde görkemli görünüyor, elinde diğerlerinden daha kalın bir mum tutuyordu. “Sevgili misafirlerim. Bu karanlık geceyi aydınlatalım mı?” diye sordu.

Kalabalıktan sesler yükseldi. Bir uşak gümüş bir tepsiyle dolaşarak içi berrak bir sıvıyla dolu minik kristal kadehler dağıtuyordu, herkes birer tane aldı.

Tamsyn de diğerleri gibi başını geriye atıp içkiyi kafaya dikti ama bu kararından hemen pişman oldu çünkü kadehteki şeyin, sanki biri yılbaşı kütüğünü –çam kokusu, ateş ve dumanıyla birlikte– damıtmış gibi bir tadı vardı.

Gözleri yaşararak boş kadehini tepsiye geri bıraktığı sırada Madoc kadehlere atılmak üzereydi.

Uşak, tepsiyi küçük lordun başının üzerine ustalıkla kaldırdı fakat Madoc'ın kaşları korkutucu şekilde çatılmıştı. “Gelenek gelektir!” diye ısrar etti. “Ateşin İksiri olmadan *wassail* mi yapılırmış, hem ben de bu malikânenin lorduyum! Her geleneğe katılmalıyım yoksa bu ev *lanetlenir*. On üçüncü yüzyılda bir Lord Meredith, Ateşin İksiri'nden mahrum bırakıldığında aynı yıl bir *ejderha eve inip hepsini yemişti!*”

“Asla böyle bir şey yaşanmadı, Madoc ve Ateşin İksiri'yle ilgili kuralları gayet iyi biliyorsun. On beşine gelmeden içmen yasak,” dedi Leydi Meredith. “Sözü açılmışken...”

Zarif bir hareketle Emerald'ın öne çıkmasını işaret etti. Bu kez kadife kurdelesini takmamıştı, saçları şık bir topuz yapılmıştı, giydiği siyah elbiseyse gümüş taşlarla süslenmişti.

Hevesle tepsiden bir kadeh aldı ve yetişkinlerinkine benzer bir coşkuyla fondip yaptı ama hemen kıpkırmızı kesildi, gözleri yaşlarla doldu.

“Ay, bu berbat bir şeymiş!” diye bağırdı fakat bu yalnızca diğer cadıların kahkahalarını körükledi, Caradoc da sırtına sertçe vurdu.

“Saatlerce orada kaldığın zaman bunu içtiğine sevineceksin, *şapşal* şey,” dedi, sonra toplanan kalabalığa döndü. “Herkes mutlu Yulelar! Bayramı şafakta ellerimizde mumlar, çobanpüskülleri ve şarkılar eşliğinde köye inerek karşılamak bir Meredith geleneğidir. Hazır mıyız?”

Tamsyn, Bowen'a “Hazır mıyız?” diye sordu. Bowen başıyla onun elbisesindeki, pelerininin altında gizlenen Y Seren'in olduğu noktayı işaret ederek onayladı.

“Öyle umuyorum,” dedi. Sonra Tamsyn'in kolunu tutup kış gecesine doğru yola çıktı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Basamaklardan inerlerken Bowen'ın kalbi küt küt atıyordu. Öndeki grup çoktan Galce "In the Bleak Midwinter" ilahisini söylemeye başlamıştı.

Ama Bowen Tamsyn'in kolunu tutarak onu durdurdu. En geride kalana kadar da bırakmadı; ötekiler artık ormanın içinde yola doğru süzülerek ilerleyen ılık kümelerinden ibaretti.

"Bir süre yokluğumuzu fark etmezler," dedi alçak sesle. Aynı anda hem ona doğru eğilmeye hem de kafasındaki lanet olası aptal çobanpüskülü tacını dengede tutmaya çalışıyordu, doğrusu bu hiç de kolay bir iş değildi.

"Yani bir planın mı var?" diye fısıldadı Tamsyn.

Bir bakıma vardı. Esasen plan Y Seren'i yeniden labirente götürmek, üstüne birkaç büyü söz mırıldanmak ve her şeyin yola girmesini ummaktan ibaretti. Ama Tamsyn'in bunu duymak istemediğinden emindi, o yüzden sadece şakağına bir öpücük kondurup, "Elbette var," diye fısıldadı.

Grubu biraz geriden takip ettiler. Bowen ilahiye eşlik ederken Tamsyn de mırıldanmaya başladı. Yolun başladığı yere vardıklarında hâlâ söylemeye devam ediyorlardı.

Diğerleri neşeyle ilahiler söyleyip Ateşin İksiri'nin etkisiyle keyiflenerek ilerlerken Bowen Tamsyn'in dirseğini tutup onu çimenliğe, oradan da labirente doğru çekti.

Kendi zamanlarındaki hâlerinden epey farklıydı. Çitler o kadar yüksek değildi, Hekate'nin heykeli de yoktu ama Bowen yine de yolu bulmuştu. Tamsyn de arkasından yürüyordu, elin-

deki mum titrek ışıklar saçarak her şeyi hayaletimsi bir görünüme bürüyordu.

Kar saatler önce durmuştu fakat şimdi birkaç kar tanesi yeniden süzölmeye başlamıştı. Bu zamana ilk geldikleri noktada durduklarında Bowen bir anlığına Tamsyn'e baktı. Kadife pelerinine bürünmüş, saçlarını örten başlığa karlar düşmüş, gözleri mum ışıklarıyla parıldar hâlde çok güzel görünüyordu.

"Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum," dedi. "Doğrusunu söylemek gerekirse ne yapacağımı da bilmiyorum. Ama denemek zorundayız. Ve... ne olursa olsun... 2024'e dönemeyecek olsak bile, varlığımız silinip gitse bile..."

Cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi. Tamsyn'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Tamsyn'in bilmesi gereken ama zamanı varken dile getirmediği onca şey.

O anda Tamsyn aniden öne eğilip dudaklarını şiddetle onunkilere bastırdı, sonra geri çekilip, "Sana güveniyorum, Bowen. Hayatımda hiç kimseye bu kadar güvenmedim. Bu işe yaramazsa da senin suçun değil. Tıpkı Declan olayının senin suçun olmadığı gibi. Sen tanıdığım en iyi adamsın, Bowen Penhallow. Senin için kuralımı çiğnediğime memnunum. Çünkü buna değdi. Her şeye değdi," dedi.

Tamsyn'in sözlerinin etkisi büyü gibi bir şeydi.

Sihir gibi bir şey.

Çünkü sihirliydi.

Bowen da onu öptü, sonra eğilip Y Seren'i Tamsyn'in elbisesinden aldı. Broş ağır ve soğuktu ama içinde hiçbir büyü hissedemedi. Donmuş çimenlerin üzerinde diz çökse de içi hiç rahat değildi. Y Seren avuçlarının arasında duruyordu.

Burada Bowen'in büyü gücü gerektiği gibi çalışmıyor olabiliirdi ama umut da bir çeşit büyü değil miydi? Peki ya aşk?

Çünkü o anda, karlı çimenlerin üzerinde, Tamsyn karşısında dururken ve gözleri broşa kilitlenmişken, Bowen'in içinden akan şeyler tam da bunlardı.

LANETLİ DÜĞÜN

“Geri alınabilen her şey alınsın,” diye mırıldandı Bowen, Carys’in sözlerini umutla tekrar ederek – Yüce İsa, bugüne dek hiç olmadığı kadar umut ediyordu.

Ama ne bir ışık parlaması oldu ne düşme ne de kayma hissi. Mücevher elinde parlıyordu fakat soğuktu.

Güçsüzdü.

“İzin ver, sana yardım edeyim,” dedi Tamsyn, ellerini onun ellerinin altına yerleştirirken. Ama Bowen bunun işe yaramayacağını biliyordu. Gelecekte –yani onların şimdisinde– Y Seren’in içinde var olan şey artık yoktu.

Hayır, yok olmamıştı.

Sadece henüz yaratılmamıştı.

Bu fikir aynı anda Tamsyn’in de aklına geldi. Başını hızla kaldırıp gözlerini Bowen’inkilere kilitledi. “Şimdi büyülmüyor değil,” dedi. “Ama bizim zamanımızda büyülmüyordu. Güçlüydü. Belki de bu gece yaşanan bir şey yüzünden öyle oldu.”

Bowen’in solukları hızlanmıştı, kar artık daha şiddetli yağıyordu ama başıyla onayladı çünkü Tamsyn’in söyledikleri mantıklı geliyordu. Aziz Bugi’nin taşakları aşkına, olay gerçekten de buydu. Şu an sade bir broştu; gösterişli, ıslık ıslık bir mücevherden ibaretti ama bir noktada bir cadı onu güçlü bir büyülmeyen objeye dönüştürmüştü.

O cadı Bowen’in kendisi olabilir miydi?

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı, büyülmeyen hissetmeye çalıştı fakat nafileydi. Sadece... soğuk hissediyordu.

İçinde bir boşluk vardı.

Acaba Declan da o büyülmeyen etkisine girdiğinde böyle mi hissetmişti? İşin böylesine kötüye gittiğini ne zaman fark etmişti?

Declan’ı zihninden uzaklaştırıp Y Seren’e odaklanarak bir şey –herhangi bir şey– olmasını diledi.

“Geleceğe mi döneceksiniz?”

Bowen şaşkınlıkla başını kaldırdığı anda Tamsyn de hızla arkasına döndü. Zira Emerald, başlığı geriye düşmüş, gözleri kocaman açılmış ve biraz da dalgın bakışlarla labirentten çıkıyordu.

Lanet olası Ateşin İksiri ilk seferinde her zaman insanı böyle hazırlıksız yakalardı.

“Kulağa komik geliyor,” diye devam etti Emerald, sendeleyerek onlara doğru yürürken. “*Geleceğe dönmek.*”

“Aslında senin ağzından duymak daha da komik,” diye mırıldandı Tamsyn, neredeyse kendi kendine konuşur gibi ama Emerald kafa karışıklığıyla kaşlarını çatsa da bu ruh hâlinden silkinmeye çalıştı.

“Ebeveynlerin yeniden bir araya geldiğine göre artık geri dönebilirsiniz sanmıştım,” dedi Bowen’a.

“Büyükbabamla büyükannemden mi bahsediyorsun? Benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun sen?” diye karşılık verdi Bowen, biraz alınmıştı. Tamsyn’se Bowen’ın koluna hafifçe vurup, “Biz de onları tekrar bir araya getirmenin bizi geleceğe göndereceğini düşünmüştük ama öyle olmadı. Mesele bu mücevherle ilgili. Gerçi o da işe yaramıyor. Yani umarım şu anda biraz gergin olduğumuzu anlayabiliyorsundur, Emerald,” dedi.

“Şu lanet olası çirkin broş mu?” diye sordu Emerald, bir adım öne çıkarak. Ellerini uzattığında Bowen hiç düşünmeden broşu ona verdi. Sonuçta eline alıp baksa da yapabileceği bir şey yoktu—

“Ah! Ne yapacağımı biliyorum!” diye haykırdı Emerald ve ardından sarhoş bir genç kadar dengesiz ama inanılmaz bir hızla labirentin derinliklerine doğru koşmaya başladı.

Bowen ve Tamsyn bir an için öylece donup kaldılar, soğuk çimlerin üzerinde diz çökmüş hâlde Emerald’ın ani kaçıışı karşısında şoka girmişlerdi.

Ve sonra...

“Hasiktir, kitap!” diye bağırdı Bowen ayağa fırlayarak. Tamsyn’i tek eliyle kaldırıp Emerald’ın koştuğu yöne doğru peşinden sürükledi.

Ama pelerini bacaklarına dolandı, Tamsyn de topuklu ayak-kabılarıyla mücadele ediyordu. İkisi de beceriksizce bir sağa bir sola dönerek çitlerin arasında ilerledi, Emerald’ın adını seslenerek

LANETLİ DÜĞÜN

adımlarını duymaya çalıştılar fakat kar sesleri bastırıyordu, ay ışığı da yeterince parlak değildi.

Bowen bir çite çarptı ve bir dal yanağını çizdiğinde küfretti, ardından döndü, Tamsyn hâlâ tam arkasındaydı. Sonunda bir başka dönüş yaptılar ve orada, labirentin ortasında açık bir meydana Emerald'ı gördüler. Bir elinde Y Seren, diğerinde o lanet kitapçık vardı.

Ve Emerald çoktan bir şeyler söylemeye başlamıştı.

“Dur!” diye haykırdı Bowen.

“Yardım ediyorum!” diye bağırdı Emerald ve mücevher elinde parlamaya başladı.

“Bowen,” dedi Tamsyn şok içinde ve Bowen'ın koluna yapıştı. “Belki—”

Bir anda şiddetli bir ışık parladı ve bomba patlamış gibi bir ses yankılandı. Bowen'ın kulakları uğuldarken Tamsyn yüzünü onun koluna gömüp dişlerini sıktı, nefes almakta zorlanıyordu.

Işık ve o çınlama dinince gözlerini Emerald'ın olduğu yöne çevirdiler. Ama ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca Y Seren çimenlerin üzerinde, buz gibi soğuk ve cansız şekilde duruyordu.

“Nereye gitti?” diye sordu Tamsyn, sesi boğuktu. Bowen başını iki yana salladı, umutsuzluktan boğazı düğüm düğüm olmuş, midesi bulanmaya başlamıştı. Broşu yerden aldı.

Şu lanet büyü kitabı. O şarlatanın yazdığı zırvalar. İçinde gerçekten işe yarayacak kadar büyü barındıran ama aynı zamanda ölümcül olabilecek türden zırvalar.

Declan'ın başına gelenler yeniden yaşanmıştı.

“Emerald!” diye bağırdı Bowen umutsuzca.

Bir an için tek duyduğu şey rüzgârdı. Çitlerin üstüne yağan karın usul hışırtısı. Sonra uzaklardan bir çığlık duyuldu.

Hayır.

Bir feryattı bu.

Evin içinden geliyordu.

Hâlâ Tamsyn'in elini tutan Bowen o yöne doğru koşmaya başladı. Araba yoluna varana dek de hızını kesmedi.

Ön kapı hâlen açıktı, içerideki ışık dışarıya taşıyordu. Ve artık feryat çok daha yakından geliyordu. Hatta ev baştan ayağa o sesle sarsılıyordu.

Bowen ve Tamsyn, kaygan taş basamaklardan çıkıp malikâneye girdiler. Bowen, evin derinliklerinden gelen kesintisiz uluma, çığlık ve zırların birbirine çarpan gürültüsü arasında kulaklarını kapamak istedi.

"Burası tıpkı ilk geldiğimizdeki gibi," dedi Tamsyn, o uğultunun içinde sesini yükselterek. "Tywyll Malikânesi'ne ilk geldiğimizdeki gibi."

Sonra Bowen'a döndü. Yüzü bembeyazdı, gözleri kocaman açılmış, dehşetle bakıyordu.

"Emerald'dı, Bowen. Gelecekteki hayalet Emerald'dı."

Tamsyn daha önce de Tywyll Malikânesi'nin içinde yankılanan o insanüstü çılgınlığın korkunç olduğunu düşünmüştü ama bu, kaynağının aslında fazla zeki, ela gözlü, macerayı ve yasak olan her şeyi seven bir genç kız olduğunu bilmeden önceydi. Onlara yardım etmek isteyen, arkadaşları olan o genç kız.

"Ağlama, güzelim, bunu düzelteceğiz," dedi Bowen.

Tamsyn o âna kadar ağladığının farkında bile değildi ama yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, gözleri yanıyordu.

Emerald.

Ah, Emerald.

"Nasıl?" diye sordu Bowen'a. "Sen büyü yapamıyorsun, şu lanet broşta da büyü yok, Emerald'ın o kitaptaki hangi zırva büyüyle uğraştığını bile bilmiyoruz çünkü kitap da ortadan kayboldu. Sırf biz istiyoruz diye bu durum öylece düzelecek değil ya, Bowen. Bir şeyler yapmamız... bilmiyorum. Senin şu an bir cadı olmana ihtiyacımız var ama değilsin."

"Kim cadı değilmiş?"

Tamsyn başını kaldırıp merdivenin başında duran Elspeth'i gördü. Üzerinde krem rengi ipekten bir sabahlık vardı, uzun kıvılcık kahverengi saçları sırtına dökülüyordu. Hemen arkasında Harri duruyordu, onun üzerinde de pijamaları vardı; tıpkı Bowen'ın buradaki ilk gecesinde giydiklerine benziyordu. Gözlüğünü tek parmağıyla iterek onları dikkatle inceledi.

"Ben değilim," dedi Bowen ona. "Ya da şu an değilim. Ben... ah, boş ver. Ben gelecekte geldim. Buraya neden gönderildiğimi ancak Tanrıça bilir. Sizi bir araya getirmek, evlendirmek için diye

tahmin ediyordum ama belli ki öyle değilmiş çünkü gayet de evlisiniz ama ben hâlâ buradayım? Ve şimdi de Emerald yok. Ya da var ama—”

İçeride bir başka korkunç inilti yankılanınca Tamsyn Bowen’ın gözlerini sımsıkı kapadığını ve çenesindeki kasın seğirdiğini gördü.

“Burada ama gördüğünüz gibi. Ve bu benim suçum. Tıpkı Declan’ın olayında olduğu gibi.”

“Öyle söyleme,” dedi Tamsyn elini tutarak. Ama faydası yoktu. Yüzündeki suçluluk ifadesi Tamsyn’in midesini burkuyordu, keşke onu bu vicdan azabından koruyacak bir şey yapabilseydi.

“Neden evlenmemizi istedin?” diye sordu Elspeth, çıplak ayakla merdivenden inerken. Son basamakta durdu, gözleri Bowen’ın yüzünde bir cevap arıyordu.

“Ah,” dedi kısık sesle. “Sen bir Penhallow’sun. Sen...”

“Torunum,” dedi Bowen sessizce. “Üç yıl içinde bir oğlun olacak. Ona Simon adını vereceksin. Dürüst olayım, çoğu zaman tam bir pislik gibi davranacak. Onun da üç oğlu olacak: Llewellyn, ben ve Rhys.”

“Henry değil mi yani?” diye araya girdi Harri, Elspeth omuzlarının üzerinden ona bakıp ellerini iki yana açtı.

“Laf olsun diye dedim! Güzel bir isim sonuçta. En azından Llewellyn’den daha iyi! Tanrım, neredeyse zavallıya acıyacağım. Nasıl oldu da oğlumu bu isimden caydıramadım?”

Bunu söylerken gülüyordu ama Bowen’ın yüzüne baktıkça o gülümseme soldu.

Harri sonunda durumu çözerek, “Çünkü o, ben öldükten sonra doğdu,” dedi. Bowen bunu onaylama gereği bile duymadı.

“Peki ya ben?” diye sordu Elspeth, sesi sakindi ama gözleri hüznüldü. “Sanırım ben de yanında olup Simon’a şöyle ağdalı bir ismi seçmesi konusunda akıl veremedim?”

Bowen yine cevap vermedi, Tamsyn kolunu onunkine dolayarak sımsıkı tuttu.

“Teselli olur mu bilmem,” dedi sonunda Bowen, “ama sizi tanımak güzeldi. Yani siz babamın anlattığından da büyük birer baş belası çıktınız ama bunu öğrendiğime memnunum.”

Elsbeth güldü ancak gözlerinde yaşlar vardı, elini arkasına uzattığında Harri onun elini yakalayıp sımsıkı tuttu.

“Bizim de seni tanımamız güzel oldu,” dedi Elspeth, ardından başını iki yana sallayarak dökülmesine izin vermediği gözyaşlarını sildi. “Ve iyi ki büyükannen –Tanrıça aşkına, buna alışmak zaman alacak– çok güçlü bir cadı. Söyleyin bakalım şimdi, Emerald ne yaptı?”

Bowen o aptal kitapçığı elinden geldiğince anlattı. Y Seren’i de.

Elsbeth, “Ver bakayım şunu,” dediğinde broşu ona uzattı. Bowen broşun artık daha ağır, daha soğuk olduğunu fark etti ve Elspeth’in dokunur dokunmaz ürperdiğini gördü.

“Ellie,” dedi Harri uyarıcı bir ses tonuyla ama çiçeği burnunda eşi diğer elini kaldırıp, “Harri, benimle evlenme sebebin buydu, bırak da işimi yapayım,” diye karşılık verdi.

“Aslında seninle o muhteşem memelerin için evlendim ama sen devam et,” dedi Harri.

Elsbeth kahkahayı bastığında Bowen dişlerini sıkarak kısa bir an gözlerini tavana dikti ama Tamsyn ona iyice sokulup, “Onları böyle görmene sevindim. Genç ve âşık hâllerıyla. Ne olursa olsun, Bowen, buraya geldiğimiz için mutluyum,” dedi.

Bowen elini tutup yüzüne baktı ve sadece, “Ben de,” dedi.

Tamsyn o iki kelimenin ardında aslında çok daha büyük bir anlam yattığını biliyordu ve Bowen’ın da onun söylediklerini aynı şekilde anladığını umdu. Yine de anlamamış olabileceği ihtimaline karşı parmak uçlarında yükselip yanağına bir öpücük kondurdu.

“Yapabileceğim bir şey var,” dedi Elspeth, Y Seren’i dikkatle incelerken. “Bunu çok güçlü bir büyülü objeye çevirebilirim. Öyle güçlü ki Emerald’ı, yaptığı aptal büyüünün sürüklediği gölge âlemden geri getirebilir. Öyle güçlü ki, bir gün ikinizi geçmişe getirebilir ve ait olduğunuz yere gönderebilir. Ama böyle güçlü

ERİN STERLING

bir büyüünün önüne çıkan her şeyi alması da mümkün. Harri ve ben büyü gücümüz sayesinde güvendeyiz. Ama ya siz ikiniz? Senin büyü gücün yokken ve Tamsyn de bir insanken... Ben bu mücevheri olağanüstü bir büyüyle büyüleyebilirim ama yüksek ihtimalle bu büyü sizden birinin yaşam gücünü çekecek. Bu yüzden büyüye odaklanmadan önce o kişinin hanginiz olacağını bilmem gerekiyor.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ben,” dedi Bowen, öyle hızlı söylemişti ki Elspeth daha cümlesini bile bitirmemişti.

Başka bir seçeneği mi vardı ki? Tamsyn’siz nasıl yaşardı? Tamamen kendi hatası olan bir karmaşa uğruna Tamsyn’in canını feda etmesini nasıl izlerdi? Declan konusunda bu kadar suçluluk duymamış olsaydı, en başta o düğüne gitmeseydi, Tamsyn’in dikkati dağılmaz, çoktan Y Seren’i ele geçirmiş olurdu. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Bu uğurda biri hayatını kaybedecekse bu, kesinlikle Bowen olmalıydı.

Ama sonra Elspeth, “Peki sen buna emin misin, Tamsyn?” dedi.

Bowen başını çevirdiğinde Tamsyn’in bir elini kaldırdığını gördü. Şaşkındı.

“Kesinlikle eminim,” dedi Tamsyn ve Bowen öfkeyle başını iki yana salladı.

“Kesinlikle hayır. Önce ben *ben* dedim.”

“Ben elimi sen söylemeden önce kaldırdım.”

“Burada olmamız benim suçum.”

“Hayır, buraya sırf *ben* aptalca bir işi kabul ettiğim için düştük. Sırf senin için çalışmaya devam etmek istemediğimden daha fazla para kazanmanın yollarını aradım. Senin için çalışmaya devam etmek istemeyişimin tek nedeni de seninle seks yaptığımda suçluluk duymak istemememdi. Ve en nihayetinde seks yaptık. Yani kısacası tüm bunlar benim hatam. Bir de vajinamın,” dedi.

“Tanrım,” diye kısık sesle homurdandı Harri ama Bowen’ın odağı şu an sadece Tamsyn’deydi.

“İzin vermem.”

“Peki ya Emerald? Sırf bize yardım etmeye çalıştığı için o hâlde kapana kısılmış kalmasına göz mü yumacaksın?”

Bowen saçlarını yolmak istedi çünkü Tanrı şahitti ki bunların hiçbirini *istemiyordu*. Tek istediği Tamsyn’in evine sağ salim dönmesi, Emerald’ın da aynı şekilde güvende olmasıydı. Bunlar uğruna ölmesi gerekiyorsa ölecekti.

“Elspeth, onu dinleme,” dedi Bowen. “Eğer bu büyü uğruna birinin yaşam gücü çekilecekse o kişi ben olacağım.”

“Hadi oradan. Hayatta olmaz!” dedi Tamsyn, kalçasını ona vurarak. “Önce ben söyledim, bu da benim sözümün geçerli olduğu anlamına gelir!”

“Sevdiğim kadının benim yüzümden ölmesine izin vereceğimi sanıyorsan düşündüğümden daha delisin demektir, Tamsyn Bligh. Ki sen bana o filmin konusunu anlattığında zaten deli olduğunu düşünmüştüm.”

“*Midsommar* bir başyapıttır, senin zevksizliğin benim sorunun değil. Ama biri ölecekse o *ben* olacağım. Ayrıca... bana az önce sevdiğim kadın mı dedin?”

“Evet!” diye haykırdı Bowen. Rhiannon’ın memeleri aşkına, o asla bağırılmazdı ama bu gece ikinci kez bağırıyordu. “Seni seviyorum. Nasıl sevmeyeyim?! Hangi aptal herif dünyanın en güzel, en zeki, en komik, en çekici kadınıyla tanışıp da ona *ânında* âşık olmaz?!”

“Ben de seni seviyorum!” diye bağırdı Tamsyn. “Sakalın alıp başını gittiğinde bile! *Özellikle* sakalın alıp başını gittiğinde, ki bu benim için inanılmaz garip. Acaba bu konuda bir fetişim falan mı var diye kendimi sorguluyorum! Ama sen nazik, yakışıklı ve seksi bir adamsın. Tanrım, bu da seni resmen bir *tek boynuzlu at* kadar nadir yapıyor! Hatta belki gerçek tek boynuzlu atlarla bile tanışıyorsundur ki bu da ayrı bir sorun tabii. Ama ben buradayım! Ve sana sırılsıklam âşığım!”

Birbirlerine bağıra çağıra ilanıaşklarım bitirdiklerinde ikisi de nefes nefese kalmıştı. Bowen, büyükannesiyile büyükbabası orada

olmasaydı Tamsyn'i kucaklayıp delicesine öpeceğinden neredeyse emindi.

Ama ikisi de gözleri fal taşı gibi açılmış hâlde onlara bakıyordu. Sonunda Elspeth, "Azizler aşkına, hiçbiriniz *ölmeyecek*. Ben *olağanüstü* bir cadıyım, bu büyüü gözüm kapalı yaparım. Sadece birbirinize gerçekten değer verip vermediğinizi görmek istedim. Belli ki veriyorsunuz. Şimdi herkes geri çekilsin çünkü birazdan harikalar yaratacağım," dedi.

"Tanrım, seni seviyorum, *blodyn tatws*," diye mırıldandı Harri. Elspeth ona sevgi dolu bir bakış attıktan sonra Y Seren'e odaklandı ve dudaklarından anlaşılmas sözcükler dökülmeye başladı.

Feryatlar sustu ve güç Elspeth'in etrafında toplanırken Bowen havanın ağırlaşp değiştiğini, daha soğuk ve daha basık hâle geldiğini hissetti.

"Büyü tamamlandığında bu broş sonsuz bir güçle dolup taşacak," dedi Elspeth, derin bir nefes alırken Y Seren ellerinde parlamaya başladı. "Bana bunu doğru emeller için kullanacağınıza söz verin."

Sonra başını kaldırdı, yüzü artık hafif bulanık görünüyordu. Bowen kendisinin silinerek uzaklaşmaya başladığını fark etti.

"Torunum," dedi Elspeth yumuşak bir sesle. "*Fy wyr.*" Bowen."

Elspeth artık giderek silikleşiyor, bütün ev çevresinde titreyip dalgalanıyordu. Bir adım yaklaştığında Bowen ona dokunmak istedi ama kadının omzunun olması gereken yerde eli boşluğa düştü.

"Eğer bu işe yararsa seni bir daha göremeyeceğim," dedi Bowen. Elspeth gülümsedi, yüzü bir anda Rhys'ı andırdı.

"İşe yarayacak. Senin soyun *benim* sayemde güçlü, Bowen Penhallow. Bunu asla unutma."

* (Galce) Torunum anlamına gelen ama erkekler için kullanılan bir ifade. -ç.n.

“Unutmam,” diye söz verdi Bowen, bir kolunu Tamsyn’in beline dolayarak onu kendine çekti. “Ama... Elspeth. *Nain*. Sen öldüğünde—”

Elspeth parmağını Bowen’ın dudaklarına bastırdı, Bowen artık baskısını bile hissedemiyordu. “Biz beraber miydik?” diye sordu Bowen’a. “Ben ve *taidin*?”

Ardından bakışlarını Harri’ye çevirdi. Harri bir eli trabzana dayanmış hâlde merdivende duruyordu, karısına duyduğu hayranlık gözlerinden okunuyordu.

“Beraberdiniz,” dedi Bowen dürüstçe. Elspeth’in gülümsemesi hüzünlü ama tatlıydı.

“Benim için önemli olan tek şey bu. Kendine mukayyet ol, *fy wyr*. Seni tanıdığım için mutluyum. Karını da.”

“Biz aslında—” diye itiraz etmeye başladı Tamsyn ama Elspeth yeniden gülümsedi ve başını iki yana salladı.

“Ah ama öylesiniz, *wyres*.* Şimdi gidin. Kendi zamanınıza dönün. İçimden bir ses Emerald’ın sizi orada bekleyeceğini söylüyor.”

Bowen ona bunun anlamını ve daha milyonlarca başka şey sormak istedi fakat o kayma hissi yeniden onu pençesine alarak içine çekti ve bir anda etrafı ışıkla parladı, her şey karanlığa gömüldü.

* (Galce) Torunum anlamına gelen ama kadınlar için kullanılan bir ifade. —ç.n.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ah, demek sonunda öldüm.
İşte bu kötü oldu.

Tamsyn'in bilinci yavaş yavaş yerine gelirken aklında bu iki düşünce vardı. Ama aynı zamanda üşüdüğünü ve sıırsıklam olduğunu fark etti. İnsan öldüğünde böyle hissetmezdi, değil mi?

Ya da belki *hissederdi* ama sadece—

Boğuk bir ses, “Ölü değilsin, *fy ngeneth i*,” diye fısıldadı kulağına doğru. Tamsyn gözlerini açtı.

Bowen üzerine eğilmişti. Islak saçlarındaki yağmur damlaları Tamsyn'in yüzüne akıyordu ama Bowen yüzünü kavrayıp sıcacık bir ifadeyle gözlerine baktı.

Birden Tamsyn'in aklına Bowen'ın biraz önce söyledikleri geldi; zeki ve seksi olduğunu, ona âşık olduğunu söylemişti...

“Yine yüksek sesle mi söyledim?” diye sordu Tamsyn, sesi kısılmıştı. Bowen başıyla onayladı, kısa bir an için başparmağını Tamsyn'in dudaklarının üzerinde gezdirdi.

“Peki döndük mü? Olmamız gereken zamanda mıyız?”

Bowen sadece bir anlığına gözlerini çevirip etrafına bakındı. Sanki gözlerini ondan ayırmaya katlanamıyormuş gibi hızla tekrar ona döndü.

Tamsyn bundan hoşlanmıştı.

“Sanırım öyle?” dedi Bowen. “Kesin konuşmak zor, içeri girip kendi gözlerimizle görmemiz gerek ama en azından zamanda yolculuk ettiğimiz gece üzerimizde olan kıyafetlerleyiz.”

Tamsyn başını onaylarcasına salladı ya da en azından sallamaya çalıştı. Hâlâ başı dönüyordu.

Ayağa kalkmalıydı, Emerald'ı gerçekten kurtardıklarından emin olmalıydı, onun güvende olduğunu görmeliydi—

“Sakin ol,” dedi Bowen elini nazikçe omzuna koyarak. Ama Tamsyn onu itip titrek dizlerinin üstünde doğrulmaya çalıştı.

“İyiyim,” dedi Tamsyn. “Sadece dünyanın en berbat *jet lag*ini yaşıyorum.”

“Az önce öldüğünü sanıyordun,” dedi Bowen ayağa kalkarken. Tamsyn ona ters ters baktı.

“Uzun uçuşlardan sonra genelde öyle hissederim. Şimdi *lütfe* önümden çekilir misin, Dağ Adamı?”

Bunu söyledikten sonra Tamsyn labirentin girişine doğru yürümeye başladı. Toprak çamura dönüşmüştü ve topuklularının altına bulaşarak onu yavaşlatıyordu.

Sonunda bir ayakkabısını, sonra ötekini çitlerin içine fırlattı. Ayakkabıların çıkardığı ses Bowen'm homurtularına fazlasıyla benziyordu. Ardından yalınayak Tywyll Malikânesi'nin çimenliğine koştu.

“Tanrım, nasıl oluyor da bu kadar minik bir kadın bu kadar hızlı hareket edebiliyor?” diye sordu Bowen, ona yetişmeye çalışırken nefesi kesilmişti.

“Lisede koşu takımındaydım,” dedi Tamsyn ama gözlerini çoktan araba yoluna dikmişti, damarlarına yayılan rahatlamayla kalbi deli gibi atıyordu.

“Kiralık arabam,” dedi küçük kırmızı Yaris'i işaret ederek. “Geri döndük. Elspeth başardı, Bowen.” Boğazından bir kahkaha yükseldi. “Aman Tanrım, Elspeth gerçekten yaptı. Yapamayacağını düşündüğümünden değil ama yine de...”

“O gerçekten de çok güçlü bir cadıydı,” diye karşılık verdi Bowen ve Tamsyn başıyla onaylasa da *cadıydı* ifadesinin ağırlığı yüreğini sızlattı.

Elspeth ve Harri artık yaşamıyorlardı. Daha az önce genç, canlı ve birbirlerine âşık hâlde karşılarında duruyorlardı oysa...

Tamsyn, Bowen'ın elini tuttuğunu hissetti, başını kaldırıp ona baktığında yakışıklı yüzünde ciddi bir ifade gördü. Bowen sadece,

“Biliyorum,” demekle yetindi. Tamsyn avucundaki elini sıktı, hafifçe burnunu çekti ve bütün metanetiyle eve doğru ilerledi.

Elsbeth onları doğru zamana göndermişti, şimdi Emerald’ın kurtulup kurtulmadığından emin olmaları gerekiyordu.

Bowen, “Tam—” diyecek oldu ama Tamsyn çoktan tekrar harekete geçmişti.

En azından öyle olduğunu sanıyordu, ta ki çıplak ayakları o buz gibi ve sert çakıl taşlarına basana kadar.

“Ah!” diye inledi yüzünü buruşturarak. Geri çimenliğe sıçramaya çalışırken dengesini kaybetti ve birden havalanarak Bowen’ın kollarına düştü.

Bowen’ın smokini de en az onun tulumu kadar ıslaktı ama Tamsyn yine de vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor, birkaç gündür *ev* kokusu diye benimsediği o tanıdık kokuyu alabiliyordu. Kollarını Bowen’ın boynuna dolarken gözlerini keskin çenesine ve kararlı bakışlarına dikti.

“Seni bu kadar çok sevmem gerçekten aptalca,” dedi Tamsyn. Bowen’ın dudaklarının bir kenarını kıvrıldı.

“Bunu yüksek sesle mi söylemek istedin?”

“Evet, tabii ki.”

“İyi,” diye karşılık verdi Bowen, “çünkü 1957’de söylediğim her kelimenin arkasımdayım. Sana âşığım. Hem de seninle tanıştığım gecedan beri.”

“Çünkü beni kıvrımlı pipetle içki içerken gördün,” dedi Tamsyn. “Erkekler buna karşı koyamaz.”

Bowen, Tamsyn’in çok sevdiği o kısacık, boğuk kahkahalardan birini attı. Tamsyn ona daha da sıkı sarıldı, iyice kollarına sokuldu.

“Herhâlde öyledir,” dedi Bowen, Tamsyn hâlâ kollarındayken basamakları çıkmaya başladı. “Ayrıca sana bunu o akşam söyleyerek aptallık ettim. Sana söylemediğim bir sürü şey için aptallık ettim.”

“Mesela Declan konusu,” dedi Tamsyn yumuşak bir sesle ve Bowen başını aşağı yukarı salladı.

Artık merdivenin tepesine varmışlardı. Bowen durunca Tamsyn onun kollarından sıyrılıp ayaklarının üzerine indi ve yüzünü ona döndü.

“Bunu birlikte çözeceğiz,” dedi, hayatında verdiği en ciddi sözlerden biriydi bu. “İkimiz birlik olup bir yolunu bulacağız. Senin bildiğin bir büyü, benim bulabileceğim bir tılsım... Declan’a yardım etmek için elimizden ne geliyorsa yapacağız, Bowen.”

Tamsyn, Bowen’ın boğazının hareket ettiğini, ona bakarken gözlerinin parladığını gördü. O sırada arkalarındaki kapı açıldı ve Tamsyn, aynı parlak gözlerin ona baktığını gördü.

“Declan’a hangi konuda yardım edeceksiniz?” diye sordu canlı bir ses. Tamsyn başını çevirdiğinde, şık bir smokin içinde kızıl saçlı bir adamın orada dikildiğini gördü; adam onları seyrederken hem şaşkın hem eğlenmiş görünüyordu.

Tamsyn, buraya ilk geldikleri zamanki partide bu adamı gördüğünü hatırlamıyordu. Ama zaten bütün dikkatini Y Seren’e ve diğer şeylere verdiği için etrafındaki herhangi birini fark edecek hâli yoktu.

Şaşkınlıkla Bowen’a döndü. Bowen’ın yüzü solgundu, dudakları hafif aralıktı. Sonra gözlerini adama çevirdi. Adam elleri pantolonunun ceplerinde topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

“Eğer yardıma ihtiyacı olan biri varsa o da sensin, dostum,” dedi adam. “Tanrım, ikiniz dışarıda ne haltlar karıştırıyordunuz?” Sonra Tamsyn’in çimenle kaplı çıplak ayaklarına baktı ve kaşlarını kaldırdı. Tamsyn cevap vermeden önce Carys yanlarında belirmişti. Tamsyn’in nefesi kesildi.

Labirentin içinde yüreği parçalanırcasına ağlayan kadınla şimdi karşısında duran bu Carys’in arasındaki fark öylesine büyüktü ki aynı kişi olduklarına inanmakta zorlandı. Görünüşleri aynıydı aslında –aynı açık renk saç, aynı koyu gözler, aynı ince vücut yapısı– ama şimdi başka bir ışık saçıyordu. Üzerine tartan bir kuşak bağladığı koyu kırmızı elbisesinin içinde, adamın yanında

duruyordu. Kulaklarındaki ve boynundaki yakutlar ışıldıyordu fakat Y Seren ortalarda yoktu.

“Declan, şımarıklığı bırak da onları içeri al, donacağız!” dedi Carys, adama şakacıktan dirsek atarak. İşte o anda Tamsyn, Bowen’ın neden bembeyaz kesildiğini anladı.

“Declan?” diye tekrarladı. Kızıl saçlı adam incinmiş gibi sahte bir tavır takınarak ona baktı, sonra kolunu Carys’nin beline doladı.

“Bana, sevgilinin en eski, en yakın, hatta açık konuşayım, tek dostunun adını unuttuğunu söyleme sakın?” dedi, sonra onları içeri buyur etti.

Tamsyn uyuşmuş gibiydi ancak bu sadece soğuktan kaynaklanmıyordu. Çıplak ayaklarının altındaki taş döşeme buz gibiydi ama bakışları Declan’a kilitlenmişti; yakışıklı, neşeli ve...

“Hayatta,” dedi Bowen, sesi o kadar kısıktı ki bunu yalnızca Tamsyn duydu.

“Ne dedin?” diye sordu Declan ama Bowen cevap vermek yerine kollarını arkadaşının etrafına doladı. Kucaklaması öyle şiddetliydi ki neredeyse onu yerden kaldırıyordu.

“Vay canına!” diyerek güldü Declan, yüzündeki gülümseme hiç solmadan Bowen’ın sırtına vurdu. O anda Tamsyn, bu adamın ölümünün –ya da her ne olmuşsa– Bowen’ı neden bu kadar yaraladığını anladı. Tıpkı bu yeni Carys gibi Declan da çevresine ışık saçıyordu, doğal bir enerjisi vardı. Declan şu an tamamen hayattaydı, kanlı canlı karşısında duruyordu. Tamsyn’in kalbi bir kez daha Bowen için burkuldu.

Geri çekildiğinde Bowen’ın gözleri yine ışıldıyordu, bembeyaz kesilen yüzüne renk gelirken inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. “Seni görmek... her zamanki gibi çok güzel, Dec,” dedi. Declan başını sallayıp gülümsedi.

“Demek ki seni sevgilinle birlikte daha sık labirente yollamalıyım,” dedi. Tam o sırada Carys onların hâlini fark etti.

“Tanrım, donmuşsunuz! Hemen size havlu getireyim.”

O koşar adım uzaklaşırken Tamsyn gözlerini kadından ayırmıyordu, hâlâ zemin ayaklarının altında hafifçe kayıyormuş gibi hissediyordu.

“Onların ihtiyacı olan şey *alkol*, sevgilim!” diye seslendi Declan ama sonra eliyle boş ver yapıp, “Siz burada bekleyin,” dedi.

Tamsyn, kütüphaneden gelen konuşmaları duyabiliyordu ama Declan ağır adımlarla uzaklaşırken Bowen’la holde kalmışlardı.

“Bu—” dedi Tamsyn.

“Evet.”

“Ve o—”

“Evet.”

“Ama o şey *değil*—”

“Değil.”

“Nasıl?”

Ardından çöken sessizlikte Tamsyn, salon saatinin tik taklarını, bardaklardaki buzların şingirtisini ve alçak sesle konuşan birkaç kişinin mırıltılarını duyabildi. Ama Bowen uzun süre ona cevap vermedi, sonunda yalnızca, “Bilmiyorum,” diyebildi.

“Çünkü bazen,” dedi bir ses, ikisi de başlarını çevirip şık giyimli yaşlı bir kadının onlara doğru geldiğini gördüler, “büyük bir yolunu bulur.”

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“Merhaba.”

Bowen, gözlerini kırpıştırarak karşısındaki kadına bakkaldı. Yaşlıydı ama ela gözleri hâlâ capcanlıydı ve eğer o gözler onu ele vermemiş olsaydı, elbisesinin parlak zümrüt yeşili ya da bembeyaz saçlarını tutan taca işlenmiş zümrütlerin ışıltısı kesinlikle ele verirdi.

“Emerald!” diye haykırdı Tamsyn ve tıpkı Bowen’ın Declan’a sarıldığı gibi kollarını etrafına doladı ama o çok daha nazik davranıyordu. On beş yaşındayken tanıştıkları o kız şimdi seksenlerinde bir kadındı. Bu imkânsızdı ama Bowen artık imkânsız şeylere inanmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Zamanda yolculuk gerçektir.

Declan geri dönmüştü.

Tamsyn onu seviyordu.

Emerald kıkırdayarak Tamsyn’in sırtını sıvazladı ve “Aslında artık ünvanım Hereford Düşesi. Ama eski dostlarım bana her zaman Emerald diyebilir,” dedi.

“Düşes mi?” diye sordu Tamsyn, geri çekilip gözlerini kocaman açarak. “Bu, önünde eğilmem gerektiği anlamına mı geliyor?”

“Hayır ama Madoc’ın öyle yapması gerekiyor ve bu da hayli eğlenceli,” diye karşılık verdi Emerald, ardından bastonunu –tabii ki gümüşten yapılmış ve zümrütlerle süslenmişti– taş zemine vurarak ilerledi.

“Madoc!” diye seslendi. Bowen dönüp baktığında, kıvrık saçlı tombul bir çocuğun koridordan koşarak geleceğini sandı.

Onun yerine gelen daha yaşlı hâliydi; koşmuyordu belki ama kesinlikle acele ediyordu. Kütüphaneden fuayeye doğru paldır küldür yürürken beyaz saçları sallanıyordu.

“Buyurun, Majesteleri?” dedi hem yorgunluktan hem de elinde tuttuğu şık kadehteki viskiden dolayı yüzü kızarmıştı. Emerald’ın önünde eğildiğinde kadehteki içki hafifçe döküldü.

Emerald omzunu zarifçe silkti. “Boş ver. Ne için çağırdığımı unuttum.”

Madoc elindeki kadehle onu işaret etti. “Bundan keyif alıyorsunuz, değil mi?” dedi. Emerald huzurlu ve müdanasız bir ifadeyle gülümsedi.

“Evet, gerçekten de alıyorum.”

Başını sallayan Madoc, Galce bir şeyler homurdandıktan sonra kaşlarını çatıp Bowen’la Tamsyn’e baktı.

“Buraya geldiğinizde tanışmıştık sanırım, değil mi?” diye sordu. Bowen, olayların bu versiyonunda Madoc’un dediklerinin doğru olup olmadığını bilmediği için başıyla onaylamakla yetindi.

Madoc da düşünceli bir ifadeyle onu onayladı. “Evet evet. Eminim tanışmıştık. Hiç şüphesiz bu yüzden ikiniz bana böylesine tanıdık geliyorsunuz.”

“Şüphesiz,” diye yineledi Tamsyn ve Madoc bir kez daha başıyla onayladı. Ama sonra tereddütle Bowen’la Tamsyn’i Emerald’la baş başa bırakarak partiye geri döndü.

“Şimdi,” dedi Emerald, Bowen’la Tamsyn’e dönerek. “Sorunuzun –yani *nasıl* sorunuzun– yanıtını aslında o aptal küçük kitapçığымda bulabilirsiniz. Haklıydınız, oradakiler gerçek büyü değildi. Ya da belki *öyleydi* ama gerçek büyülerden devşirildiği için çok güvenli büyüler değillerdi. Fakat içinde yazan bir şey vardı, hep hoşuma giden bir şey. O da şuydu: Büyü vahşi bir şeydir. Onu inceleyebilir, öğrenebilir, belli kısımlarını ustalıkla kullanmaya çalışabilirsiniz ama asla gerçek anlamda tanıyamazsınız, asla tam olarak anlayamazsınız. Yapabileceğiniz en iyi şey,

risklerinden uzak durmaya çalışmak ve sunduğu armağanlar için minnettar olmaktır.”

Öne çıkarak bir elini Bowen’ın yanağına koydu. Bu tuhaf bir histi; en son bir çocuğun yüzünde gördüğü gözleri, şimdi karşısındaki yaşlı ve güzel kadının yüzünde parıldarken görmek.

“Bu bir armağandı, Bowen Penhallow. İster Elspeth’ten gelsin ister evrenden ya da bizzat büyüünün kendisinden, bu bir armağandı. Sana tavsiyem, bunun için minnettar olman.”

“Öyleyim,” dedi Bowen, ardından eğilip onun buruşuk yanağına öpücük kondurdu; derisi incecik ama yumuşaktı ve pahalı bir parfüm gibi kokuyordu. “Burada olmana çok sevindim, Emerald.”

“Ben de!” dedi Emerald kahkaha atarak ve Bowen’ın omzunu okşadı. “Hayalet olarak sıkışıp kalsaydım kaçıracağım şeyleri düşünüyorum da... Meğer gerçekten güçlerim varmış, bunu öğrendim mesela. Bir de kocam olduğunu. Ama bu... şey, daha sonra anlatılacak bir hikâye. İçkiden sonra.”

Ona göz kırptığında bu hareketi Bowen’a yeniden geçmişteki o genç kızı hatırlattı. Bowen da gülerek başıyla onayladı. “Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.”

“Başka bir şey değişti mi?” diye sordu Tamsyn, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Yani geleceği değiştirmiş olabilir miyiz, bilmemiz gereken bir şey var mı?”

Emerald başını salladı. “Hayır, aklıma bir şey gelmiyor. Biz 2024’te Mars’la savaş hâlinde değil miydik zaten?”

Tamsyn’in ağzı bir karış açılınca yaşlı kadın eldivenli elini sallayıp güldü.

“Şaka yapıyorum, canlarım. Kendimi tutamadım. Ama hayır, gördüğüm kadarıyla her şey olması gerektiği gibi.”

Bowen, “Peki ya Harri ve Elspeth?” diye sormadan edemedi.

Emerald üzgün ama kararlı gözlerle Bowen’a bakmakla yetindi. “Her şey olması gerektiği gibi,” diye yineledi usulca.

Tamsyn Bowen'a iyice sokularak kolunu onun beline doladı ve bedenini ona yasladı. "Üzgünüm," dedi. Ama Bowen *Naininin* o basamaklarda söylediklerini hatırlayarak başını iki yana salladı.

O, Taid Harri'yle birlikteydi ve önemli olan da buydu. Belki onlar yaşasaydı Bowen'ın babası daha nazik, daha yumuşak huylu biri olurdu ama anneleri yine de ölürdü, bu da her şeyi değiştirirdi. Ya da belki Bowen'ın babası ne olursa olsun aynı inatçı, bencil adam olmaya devam ederdi.

Artık bunlar geçmişte kalmıştı.

Önemli olan şimdiydi.

Tamsyn'le birlikte olmak.

"Bu arada," dedi Emerald, Tamsyn'e bakarak. "Sakıncası yoksa Y Seren'i geri alabilir miyim?"

Tamsyn boş bir ifadeyle ona baktı, sonra tulumunun cebine uzanıp yavaşça broşu çıkardı. Hem o hem de Bowen, avizenin loş ışığında avucunda parıldayan mücevhere öylece bakakaldılar.

"Bu oraya nasıl girdi?" diye mırıldandı Tamsyn ama Emerald sadece hafif buyurgan bir tavırla elini salladı. Tamsyn tekrar gözlelerini kırptırdı. "Ay peki. Benden yaşlı olmana hâlâ alışamadım," dedi ama yine de mücevheri ona uzattı. Bowen dokunmadan bile anlayabiliyordu: Mücevherin eski gücü artık kaybolmuştu, geriye sadece çirkin bir ziynet eşyası kalmıştı.

Sonra Emerald, Tamsyn'e bakıp, "Sanırım ödülünü sana havale ettirebilirim?" dedi.

Bowen, Tamsyn'in irkildiğini hissetti; önce ona sonra Emerald'a baktı. "Ödül... mü? Bekle. O ilanı açan *sen* miydin? Y Seren'i senin için mi arıyordum?"

"Biraz duygusala bağlamıştım," diye karşılık verdi Emerald, yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle. Sonra döndü ve baston kullanan seksen iki yaşındaki bir kadın olmasına rağmen olabildiğince çevik adımlarla uzaklaştı. "Parayı en kısa zamanda gönderirim."

İkisi de donakalmış hâlde onun uzaklaşmasını izledi. Tamsyn ardından seslendi. “Nasıl o kadar paran var senin?”

“Size, anlatacak iyi hikâyelerim olduğunu söylemiştim!” diye seslendi Emerald ve ardından gelen kahkahası yaşına inat çok daha gençti.

Yeniden yalnız kalmışlardı. Bowen Tamsyn’e döndü, şu an en az onun kadar afallamış görüldüğüne emindi.

“Zamanda yolculuk gerçekten çok garip bir şeymiş,” dedi Tamsyn sonunda. Bowen’sa kahkahasını tutamayarak onu kendine çekip kollarını etrafına doladı.

“Rhiannon’ın memeleri aşkına, kesinlikle öyle,” dedi, sonra başını kaldırıp ona baktı. “Ama seninle her yere gelirim. 1957’ye. Mars’a. O iğrenç içkileri olan berbat *puba* bile.”

“Amerika’ya?” diye sordu Tamsyn ama Bowen onun asıl sorduğu şeyi anlamıştı.

“Her yere,” diye yineledi, başını eğip dudaklarını onunkilere dokundurarak.

Dudakları henüz birbirine değmişti ki ayak sesleriyle ayrılmak zorunda kaldılar. Hafif mahcup ama kocaman bir gülümsemeye Declan ve Carys yanlarına geliyordu; ellerinde viski dolu kadehler ve havlular vardı.

“Affedersiniz affedersiniz!” dedi Declan, Carys havluları uzatırken. Carys’in yanakları pembeleşmişti ve gözleri parlıyordu. “Şey, orada biraz ökseotu vardı da, dikkatimiz dağılmış olabilir.”

“Tehlikeli bir şey şu ökseotu,” dedi Tamsyn ciddi bir sesle. Bowen ona baktı; kalbinin sahibi olan kadına. Sonra gülen, mutlu ve hayatta olan en yakın arkadaşı Declan’a. Ve yanındaki kadına, Declan’ın hayatının aşkına. Ne kadar şanslı olduğunu düşündü; inanılmaz, saçma ve adaletsiz bir şekilde şanslıydı.

“Seni seviyorum,” dedi Tamsyn’e, Declan ve Carys’in orada olmasına aldırmadan. Hatta o lanet malikânedeki herkesin önünde bile söylerdi bunu. Tüm dünyanın önünde bile.

“Bir Yule mucizesi,” dedi Tamsyn, dudakları yalnızca Bowen’a ait yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılırken.

Bu gülümseme yalnızca ona ait olacaktı.

Daima.

Ve sonra Tamsyn’i öptü, artık ökseotuna gerek yoktu.

Sonraki Cadılar Bayramı *Graves Glen*

Tamsyn Cadılar Bayramı'nı çok severdi. Şeker toplamayı, hava karardıktan sonra dışarı çıkabilmeyi, kostüm giyebilmeyi... Ona göre Cadılar Bayramı'nın hiçbir kötü yanı yoktu. Belki de bu yüzden ilk başta "Aracı" olmaya bu kadar heves etmişti. Başka biri gibi giyinebiliyor, ürkütücü yerlere gidebiliyor ve evet, genellikle şeker yerine "Camın İçine Hapsedilmiş İblis Gözü (1702)" gibi şeyler topluyordu ama esas zevki aslında aynıydı. Yani evet, artık Yule'dan sonra ikinci sıraya düşmüş olsa da Cadılar Bayramı onun en sevdiği bayramlardan biriydi.

Ta ki o geceye kadar.

İnleyerek kendini Wells ve Gwyn'in oturma odasındaki yumuşak kanepeye bıraktı. Ağrıyan ayaklarını önüne doğru uzattı ve şaşırtıcı derecede ağır olan plastik tacı çıkarmak için elini başına attı.

"Her zaman böyle mi oluyor?" diye sordu, Gwyn yanına gelip sırtarak ona bir kadeh kırmızı şarap uzattığında.

"Hemen hemen," diye yanıtladı Gwyn, kendini karşısındaki tekli deri koltuğa bırakarak. Botlarını sehpa niyetine kullandığı ağır sandığın üzerine uzattı. "Geçen yıl Wells, Penhallow'un Yeri'nin deposuna saklanıp ağlamıştı."

"Ağlamadım," diye karşı çıktı o sırada içeri giren Wells. Sevgilisi gibi uzun siyah bir cübbe giymişti ama Gwyn'in aksine sivri şapkayı atlamıştı. Siyah saçlarını geriye yatırmış, sakalınıysa düzgünce kesmişti.

“Ama saklandın,” dedi Gwyn, başını yana eğip kapının eşiğinde duran Wells’e bakarak.

“Kesinlikle saklandım,” diyerek onayladı Wells. “Tam bir kaostu.”

Tamsyn tahmin edebiliyordu. O akşam sokaklar kostümlü insanlarla dolup taşmıştı. Yerel dükkânlar şeker dağıtıyor, Cadılar Bayramı temalı yiyecek ve içecekler servis ediyordu. Ama hiçbir yer Muzip Şeyler ve Penhallow’un Yeri kadar kalabalık değildi. Tamsyn tek başına en az bin tane şeker dağıtmış olabilirdi. Gwyn’inse neredeyse tüm Muzip Şeyler tişörtlerini sattığından emindi. Hatta en yeni Bebek Cadılar tasarımı –üstünde Bu İşte Bir Cadılık Var! yazan turuncu tişört– bile yok satmıştı.

Ortalık gürültülü, kaotik, eğlenceli ve karmakarışık bir hâl almıştı; karamelli elmalarla balkabağı baharatı arasında geçen o bulanık saatlerden sonra Tamsyn hayatında ilk kez bu kadar yorgun düştüğünü hissetti.

“Bowen’la evlenmek istemezsen sorun değil,” dedi Gwyn, koltuğuna daha da gömülerek. “O sakalla baş etmek zaten yeterince zordu, şimdi bir de Graves Glen’de Cadılar Bayramı kutlama işi çıktı. Bir kadından buna da katlanmasını nasıl istersin, Bowen?”

Tamsyn’in yanında kanepede oturan Bowen homurdandı.

Tamsyn gülümseyerek ona baktı. Bowen da cübbe giymeyi seçmişti ama onunki gümüş işlemeli koyu lacivertti, boynunda karmaşık desenli bir madalyon vardı. Ona kadim bir büyücü havası katmıştı. Tamsyn ondan bu kostümü saklamasını isteyecekti. Çünkü kendisininkini –ermin kürküyle süslenmiş, kare yakasına sahte mücevherler dikilmiş muhteşem mor kadife elbiseyi– saklayacağı kesindi. Orta Çağ Prensesi görünümüyle Bowen’ın büyücü cübbesini tamamlıyordu. Dürüst olması gerekirse aralıktaki düğününde bunu gelinlik olarak giymenin tuhaf kaçıp kaçmayacağını bile düşünmüştü.

Sonuçta güçlü bir cadıyla evlenirken biraz gösterişli olması gerekmez miydi?

Sol elindeki zümrüt, yakut ve elmas yüzük ışıldarken elini uzatıp Bowen'in bacağına sıktı.

“Şeker peşinde koşan birkaç çocuk beni Bayan Penhallow olmaktan caydırarak değil,” dedi Gwyn’e, sonra Bowen’a soku-
lup sakalını okşadı. “Ve dürüst olayım bu hâlin beni gerçekten benden alıyor.”

Bowen yine homurdandı ama bu kez gülümsedi ve Tamsyn’in elini yüzünden çekip dudaklarına götürerek parmak eklemlerine hafifçe bir öpücük kondurdu.

“Anladım,” dedi Gwyn, Wells yanına gelip diğer koltuğa otururken. “Bir dahaki Kızlar Gecesi’nde sana Soylu’dan ve onun yeleklerinden bahsedeceğim.”

Wells kaşlarını oynatarak Gwyn’i güldürdü. Tamsyn’in ayakları ağrıyor, başı zonkluyordu, üstelik saçına da nereden geldiğini anlamadığı simler bulaşmıştı ama yine de iliklerine işleyen bir mutlulukla dolup taşıyordu.

Yılın başında, Tywyll Malikânesi’nden döndükleri zaman Bowen onu ilk kez Graves Glen’e getirdiğinde çok kaygılanmıştı. Jones Cadıları’yla geçmişi pek iyi değildi, ona güvenmemek için pek çok sebepleri vardı fakat şaşırtıcı –ve rahatlatıcı– şekilde Gwynnevere Jones ile Vivienne Jones-Penhallow kin tutan kadınlar çıkmamıştı.

Graves Glen’in tepelerindeki bu evde ilk kez birlikte yemek yedikleri o akşam Tamsyn’in getirdiği nefis bir şişe şarap ve içten bir özür de işleri kolaylaştırmıştı tabii.

Ya da belki de Bowen kasabaya yakın bir ev alma planını açıkladığında Vivi’nin söylediği gibi, Bowen Penhallow’u buraya yerleşmek isteyecek kadar mutlu eden kadın zaten bu uyumsuz ailenin bir parçası olmaya uygundu.

Tamsyn hâlâ gerçek bir evi olduğuna inanamıyordu; tekerleklerin üzerinde olmayan bir ev. Kulübe küçüktü –sadece iki odalıydı, birini çalışma odası olarak kullanıyorlardı– ama sıcacıktı. Bowen’ın Penhaven Üniversitesi’ndeki yeni işi, Tamsyn’in kasabadaki antika dükkânı Uğursuz Hazine’deki işi, Gwyn ve

Vivi'yle kızlar geceleri ve sonunda felakete dönüşse de eğlenceli geçen Birinci Geleneksel Penhallow Kardeşler Meşale ve Barbekü Gecesi derken, Tamsyn kendini hiç olmadığı kadar... *tamamlanmış* hissetmişti.

Gerçi bakışlarını yine cübbe giyen Bowen'a çevirip akşamın ilerleyen dakikalarında o cübbeyi çıkarmayı düşününce, hissettiği şeyin sadece "tamamlanmışlık" olmadığını, en azından *sadece* tamamlanmışlık olmadığını kabul etti.

"Gwynnevere, annen bir azize!" diye haykırdı Rhys, Vivi'yle birlikte odaya girerken. Büyücü kostümlerinden sıyrılmış, kot pantolon ve tişörtlere geri dönmüşlerdi. "Yemin ederim, Taran'a sadece bir parça şeker verdim ama görünüşe bakılırsa o küçücük miktar bile evladımın çılgın bir derviş gibi dönüp durmasına yetti," dedi Rhys.

"Sen ona *beş* parça şeker verdin çünkü asıl çılgın derviş *sen*sin," diye düzeltti Vivi, kolunu kocasının beline dolayıp sözlerinin sertliğini hafifleten şefkatli bir gülümsemeyle. "Ama Elaine teyze konusunda haklısın. Bu gece Taran'a bakmayı teklif etmesi onu —cadı bile olsa— kesinlikle azizlik mertebesine çıkarır."

Tamsyn yeniden gülümsedi. Muzip Şeyler'de Taran'ın ellerinde ikişer karamelli elmayla etrafta çılgınca koşturmasını hatırladı. Sonunda o elmalardan biri altın sarısı buklelerine yapışıp kalmıştı. Tamsyn, onu temizlemeye çalışan Vivi'ye yardım etmiş ve Taran'ın tombul yanağındaki son karamel lekesini silerken Vivi, "Tamsyn teyzene teşekkür et, Taran," demişti.

Bu sahne ona bir kez daha bu insanların ona kucak açtığını, ailelerine kabul ettiğini hatırlatmıştı. Tamsyn bunun için sonsuza dek minnettar olacaktı.

Vivi ile Rhys, Gwyn ve Wells'e Taran'ın Cadılar Bayramı'ndaki yaramazlıklarını anlatırken Bowen kanepede Tamsyn'e biraz daha yaklaştı, kolunu beline dolayıp onu yanına çekti. Tamsyn de başını onun göğsüne yasladı. Bowen sesini alçaltarak, "Daha ne kadar burada oturup sosyalleşmemiz gerekiyor?" diye sordu.

Tamsyn çenesini kaldırıp ona baktı ve yine sakalını çekiştirdi. “Şarabımı bitirene kadar.”

“Bu şarap mı?” dedi Bowen, sehpayı bıraktığı kadehi işaret ederek. Cevap vermesine fırsat tanımadan doğrulup kadehi aldı ve kafaya dikti.

“İşte oldu,” dedi Bowen, boş kadehi tak diye masaya koyarken. “Şarabın bitti. Sanırım artık gidebiliriz.”

“Dağ adamı inine geri dönüyor,” dedi Rhys ama yüzünde tebessüm vardı. Tamsyn o an hepsinin hem ona hem de Bowen’a içten bir sevgiyle baktığını fark etti ve bir kez daha, evrenin hangi garip cilvesi onu bu aileyle bir araya getirdiyse ona şükretti.

“Gerçekten, buraya kadar gelmesi bile bir mucizeydi,” dedi Gwyn, sonra şarap kadehini Tamsyn’e doğru kaldırdı. “Cadı olmadığına emin misin? Çünkü Bowen’ın bu dönüşümü bana fazlasıyla büyülü geliyor.”

“Yok canım, ben sadece yatakta çok iyiyim,” diye karşılık verdi Tamsyn. Herkes güldü, Bowen hariç; o utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Kapıda vedalaştılar, kadınlar sarılıp yanak yanağa öpüşürken Penhallow kardeşlerse her zamanki gibi hafif iğneleyici şakalar yapıp birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar. Tamsyn ve Bowen evin ön sundurmasına çıktığında dolunay, çevredeki ormanı gümüşü bir ışığa boğmuştu.

Hava serindi ve odun dumanı kokuyordu. Tamsyn derin bir nefes alıp gökyüzüne baktı.

Bowen arkasından gelip kollarını beline doladı ve onu kendine çekip çenesini başının üzerine yasladı.

“Şu girişteki arabalar olmasa 1957’de olduğumuzu düşüneceğim,” diye mırıldandı Tamsyn. “Burası bana garip bir şekilde Tywyll’i hatırlatıyor.”

“Orman yüzünden,” dedi Bowen, sesi alçak bir homurtu gibiydi. “Bir de dağlar ve buranın büyüü.”

“Büyü bu işte,” dedi Tamsyn, Bowen’a dönüp kollarını boyuna dolayarak.

“Tam şu anda,” dedi, alt dudağını hafifçe ısırıp Bowen’ın nefesinin kesilmesine neden olduktan sonra devam etti. “Senin şöyle bir şey söylemen gerekiyor” –sesini alçaltıp Bowen’ın boğuk ses tonunu taklit etti– “asıl büyü *sensin, cariad.*”

Bowen onu iyice kollarına çekti, kalçaları birbirine yaslandı, bu kez nefesi kesilen Tamsyn oldu. “Sen büyüden de ötesin,” dedi Bowen.

Basit sözlerdi, ne süslü ne de şiirseldi. Ama bu adamın dudaklarından dökülünce söylenen en romantik dizelerden daha kıymetli bir şeye dönüşüyordu.

“Ben seni bayağı seviyorum, Bowen Penhallow,” dedi Tamsyn yumuşak bir sesle. Bowen karanlıkta parlayan dişleriyle gülümsedi.

“Ben de sana karşı aynı hisleri besliyorum, *fy ngeneth i,*” diye karşılık verdi. “Şimdi bırak da seni eve götürüp bunu sana kanıtlayayım.”

Ve kanıtladı da.

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, bu seride böylesine harika insanlarla çalışabildiğim için çok şanslı bir cadıyım. Özellikle bu kitap için sizlere sonsuza dek minnettar olacağım!

Bu kitabı temsilcim Holly Root'a ve editörüm Tessa Woodward'a adıyorum. Çok zor bir dönemimde bana inanılmaz sabırlı ve nazik davrandılar, beni her zaman "Yazar" değil "İnsan" olarak değerlendirdiler. Bu sektörde böyle şeyler bizi şaşırtmamalı ama şaşırtıyor. İkinize de müteşekkirim!

Bu seriye böylesine emek veren Avon'daki herkese teşekkürler ama bilhassa da *Lanetli Düğün* beni saçımı başımı yolacak hâle getirirken bile Tessa ve Holly gibi benimle çalışmaya devam eden harika Madelyn Blaney'e.

Beni bu süreçten çekip çıkaran dostlarıma ve aileme. Bu maratonu tamamlayabildiğime benden sonra en çok onlar mutlu oldu!

Ve en önemlisi, SİZ okurlarıma teşekkür ederim. Bu kitap için sizi biraz beklettim ama coşkunuz ve desteğiniz benim için kelimelerle anlatılamayacak kadar kıymetli. İyi ki varsınız. Siz olmasaydınız bu kitap var olmazdı. Sizleri seviyorum, cadılar. XOXO.

YAZAR HAKKINDA

Erin Sterling (Rachel Hawkins adıyla da yazmaktadır) *Lanetli Aşık* ve *The Wife Upstairs* kitaplarının ve genç okurlara yönelik birçok kitabın *New York Times* çoksatan yazarıdır. Eserleri bir düzineden fazla dile çevrilmiştir. Auburn Üniversitesi'nde Victoria dönemi edebiyatında toplumsal cinsiyet ve cinsellik konularında çalışmıştır ve hâlen Alabama'da yaşamaktadır.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

Ninova